BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 93 ► 15 Aralık / Kanûn 1994 ► 30.000 TL.

"Özgür Ülke" bombalandı!

Cellatlar döktükleri kanda boğulacaklar!

Kardeşlik, demokrasi ve barışın savunucularına zindan cezası! Onları mahkum edenleri, halklar ve tarih affetmeyecektir!

Halkların kardeşliği için, tek yol devrim!

içindekiler

3 ***Düzenin hatalarını düzeltmek bir işe yaramaz!***
Hata düzenin ta kendisidir!
— *Özgür Ülke bombalandı! Cellatlar döktükleri kanda boğulacaklar!* 4
— *"Kardeşlik, demokrasi, barış" diyenlere zindan cezası!*
Kuzey Kürdistanlı milletvekilleri hüküm giydi!
Onları mahkum edenleri, halklar ve tarih affetmeyecektir! 7

8 ***Vardık, varız, varolacağız!***

15 ***Yerel örgütlenmenin kimi sorunları...***

20 ***"Yeni partileşme girişimi (YDDP) üzerine"***
Kemal Burkay'ın tavrı...

27 ***Aile içinde ve çevresinde (kız) çocuklara yönelen cinsel şiddet olaylarını teşhir ve bunlara karşı mücadele amansız görevdir!***

30 ***PANORAMA:***
• *Çiller'in gezisi* • *FİLİSTİN* • *BOSNA* • *ALMANYA*

36 ***İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...***

41 ***KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN:***
— *Kahire Nüfus Konferansı'nın ardından...*
— *Courage Kongresi*

46 ***PKK ve "Kürdistan Aleviler Birliği"***

50 ***Tüm yaz boyunca üzerine en fazla konuşulan, fakat kendisine pek rastlanmayan madde: SU...***

54 ***BİLDİRİLER • HABERLER:***
— *Halklar hapishanesi TC devletinde, Arap milliyetinin milli baskı altında tutulmasına, aşağılanmasına hayır!* 54
— *Kutlanan Cumhuriyet Bayramı kimin bayramı?!!* 55
— *Kuzey Kürdistan kan ve vahşet içinde yanıyor!* 58

59 ***Ala em bilind dikin: BOLŞEWÎZM! Armanca me KOMUNÎZM!***
Ya barbarî, ya sosyalîzm!

V.i.S.d.P:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8, England

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, L 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

4 Aralık ara seçimi Anayasa Mahkemesi'nden döndü!

Düzenin "hataları"nı düzeltmek bir işe yaramaz!

HATA, DÜZENİN TA KENDİSİDİR!

İşçi sınıfı ve emekçiler açısından hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaş, onların gerçek yüzlerini biraz daha iyi tanıma açısından ilginçtir. Her şeyden önce, bunların hepsinin sahtekar olduğunu, bugün ak dediğine, yarın kolaylıkla kara diyebildiğini, bunların hepsini harekete geçiren temel dürtünün "çıkar" olduğunu, aralarındaki tüm ilişkilerin çıplak çıkar üzerine kurulu olduğunu gösteriyor bütün gelişmeler...

DYP-SHP Hükümeti'nin 4 Aralık'ta yapmak istediği "Ara Seçim", Anayasa Mahkemesi'nin 18 Kasım akşamı aldığı bir kararla gündemden kalktı.

Hükümet ortakları, en başta da DYP, ara seçimin yapılacağı Kuzey Kürdistan illerinde hesabını, "taşların bağlanıp, itlerin salındığı" bir ortamda kazanmayı planladığı seçim zaferi üzerine kurmuştu. Her şey bu hesap üzerine kurulmuştu...

Çıkarılan seçim yasasında Kuzey Kürdistan'da devlet güçlerince göç ettirilen 1 milyona yakın insanın oy kullanması engellenmiş; buna karşı Kuzey Kürdistan'da "devlet görevi" ile bulunan tüm asker, polis, özel tim ve memurlara, bunlar yeni tayin olmuş da olsalar, oy hakkı tanınmıştı. Üstüne üstlük, asker ve polislerin silahlı olarak oy vermesi de yasal hak ilan edilmişti.

Bunun ötesinde "güvenlik" gerekçesi ile bir dizi köyde oy verme işlemi, merkez kasaba veya illerdeki karakollara kaldırılmıştı. Seçim yapılacak alanlarda geniş çapta *"DYP devlettir. Ya devlet, ya PKK"* propagandası, bizzat mülki amirler ve askeri komutanlar aracılığıyla yürütülmeye başlanmıştı. Öyle ki, hakim sınıfların ANAP gibi partileri bile, bu kampanya karşısında şikayetlerini dile getirmeye başlamışlardı.

Çıkarılmış olan seçim yasasının seçimler için Anayasa'da öngörülen "eşitlik" ilkesine aykırılığı bar bar bağırıyordu. Böyle bir seçime "demokratik hak" kullanma adına girmek, burjuva anlamda demokrasiye karşı bile yapılabilecek en büyük ayıptı. Hakim sınıfların PKK'nın legal temsilcisi olarak değerlendirdiği, ve aslında seçime katılmasını istediği HADEP, doğru bir kararla bu seçimlere girmeyeceğini açıklayınca, meydan, seçim bağlamında Kürdistan bölgesinde DYP ile Refah partisine kaldı.

Refah Partisi, bu seçim kanunu ile Kuzey Kürdistan'da devlet partisi olarak Seçime giren DYP'nin –bir de MHP desteğini aldığında– kendisini de geçeceğini gördüğü noktada, Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu.

GUGUK EDİLEN HUKUK!

Bu noktadan itibaren hakim sınıfların kendi aralarında ilginç bir hukuk dalaşı yaşandı. Yasanın Anayasa'ya aykırılığı ortada idi. Fakat diğer yandan devletin "yüksek çıkarları", bu seçimlerin 4 Aralık'ta yapılmasını gerektiriyordu.

Devletin yüksek çıkarlarının en oto-

"Özgür Ülke" bombalandı!

Cellatlar döktükleri kanda boğulacaklar!

3 Aralık sabahı, İstanbul ve Ankara'da Türk ve Kürt halklarını birbirine düşman etmek için, olası bir düzen içi barışçı, reformist siyasi çözümün önünü tıkamak için ve Kuzey Kürdistan'daki TC katliamını dünyaya duyuran "Özgür Ülke" gazetesini susturmak için bombalar patladı...

"Özgür Ülke" gazetesinin İstanbul'daki merkez bürosu ve merkez binası ve Ankara bürosunda patlayan bombalarla binalar yıkıldı, kullanılmaz hale geldi. İki "Özgür Ülke" çalışanı öldü. 23 "Özgür Ülke" çalışanı yaralandı. Onlarca "Özgür Ülke" çalışanı yaralı halde hastanelerden toplanarak gözaltına alındı.

Hakim sınıf sözcüleri, bu bombalamanın hemen ardından telaş içinde yaptıkları açıklamalarda, bu olayın "Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı"nın hemen öncesinde olmasına dikkat çekerek; olayı *"AGİK'te TC'yi zor duruma düşürmek isteyen TC düşmanlarının provokasyonu olabilir"* biçiminde değerlendirdiler. Ve telaş içinde olayı örtmek ve saptırmak için soruşturmalar başlatıldı.

Bombaları koyanların aslında belli olan kimliğinden bağımsız olarak, bu haince, canice katliam eyleminin, TC'nin bugün PKK'nın önderliğinde yürütülen Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni ezmek için yürüttüğü kural tanımaz savaşın bir devamı olduğu ortadadır. Kuzey Kürdistan'da binlerce köyü, *"gerillayı halktan koparmak"*, tecrit etmek için yakıp yıkan, boşaltan; yüzbinlerle Kürt köylüsünü karakışın ortasında çadırlarda sürgün hayatı yaşamaya mahkum eden kimse, İstanbul'da, Ankara'da bombaları patlatanlar da onlardır. "Özgür Ülke"ye yönelmelerinin sebebi de aşikardır.

"Özgür Ülke", Kuzey Kürdistan-Türkiye'de çalışanlarına yönelen tüm cinayet ve baskılara, tüm toplatma ve para cezalarına, tüm dağıtım engellerine rağmen yayın hayatını sürdüren ve özellikle Kuzey Kürdistan'daki katliamların dünya kamuoyunda teşhirinde önemli bir rol oynayan tek günlük gazete durumundadır. Şimdiye dek çıkan sayılarının dördü dışında tümü toplatılmış olmasına rağmen susmamış, gerçekleri yazmaya devam etmiştir.

Bu gazetenin susturulması hakim sınıflar açısından yürüyen savaşın gereğidir. Bunu, son yapılan Milli Güvenlik Kurulu toplantısında hakim sınıf sözcüleri bir kez daha tespit etmişlerdir. İçişleri Bakanı da bombalamadan bir hafta önce *"elimizden gelse hemen sustururuz"* diyerek bu gazete hakkında düşünülenin ne olduğunu ortaya koymuştur. "Özgür Ülke" gazetesi Kürt ulusuna karşı TC'nin yürüttüğü savaşta taraf ve TC'nin susturmak istediği bir hedeftir!

Şimdi bombalama ertesi, kimi hakim sınıf sözcülerinin sahtekarca *"basın özgürlüğü"*, *"hukuk"* vb. adına döktüğü timsah gözyaşları, bu gerçeğin üzerini örtmeye yarayan balçıktır. Devlet, hedefi işaretlemiş, devletin kontrolündeki kimi "görevli birimler" de hedefi vurmuştur. "Özgür Ülke"nin bombalanmasının faili, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın faili ile birdir: Faşist TC devleti!

"Özgür Ülke"ye yönelen son bombalamanın öncelikli hedefi, kuşkusuz bu gazetenin susturulması idi. Bu gazetenin susturulması, hakim sınıflar açısından elzemdi. Çünkü onlar Kürt ulusuna karşı yürüttükleri savaşta tanık istemiyorlardı. Yarasalar gibi karanlıkta yaptıklarının aydınlığa çıkmasından öcü gibi korkuyorlardı. O için bu gazetenin susturulması gerekli idi...

Onlarca gazeteciyi kaçırıp kaybetmeleri; gazetenin hemen tüm sayılarını toplamaları; gazete çalışanları ve dağıtıcılarına yönelen onlarca saldırı, işkence; gazetenin Kuzey Kürdistan'a sokulmaması vb. susturulması için yetmedi. Bombaladılar... Merkez binasını kullanılmaz hale getirdiler. Yine de amaçlarına ulaşamadılar. "Özgür Ülke" susmadı, susmayacak!

Gelinen yerde, "Özgür Ülke"nin susması veya susmaması, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, demokrasi yanlıları ile, demokrasi düşmanlarının kapıştığı bir odak sorun haline gelmiştir. Sorun, gelinen yerde, "Özgür Ülke"nin savunduğu görüşlerin doğru bulunup bulunmaması sorunu değildir. Biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler, "Özgür Ülke"de yayınlanan bir dizi milliyetçi makaleye bugüne dek bir dizi eleştiri getirdik. Biz Kürt ulusunun milli mücadelesinin haklı, milli baskıya karşı yönelen yanını desteklerken; bugün bu mücadelenin başını çeken PKK'nın reformcu, tutarlı anti-emperyalist olmayan, milliyetçi çizgisine de karşı olduğumuzu ve bu çizgi ile ulusal alanda da gerçek bir kurtuluş olamayacağını, gerçek anlamda "Özgür Ülke" ye varılamayacağını ortaya koyduk, koyuyoruz, koyacağız. Bu noktada "Özgür Ülke" gazetesi de, ideolojik olarak bizim hedeflerimiz arasındadır. Fakat bu, bizim bugün ***'biz de "Özgür Ülke"ciyiz!'*** dememizin engeli değil! Evet "Özgür Ülke"nin susmaması, susturulmaması için elimizden geleni biz de yapacağız. Faşist TC'nin bugün "Özgür Ülke" somutunda giriştiği susturma operasyonunun geri püskürtülmesi; komünist, devrimci, ilerici, demokrat tüm güçlerin görevidir.

"Özgür Ülke", onun öncülü olan "Özgür Gündem" çalışanlarının can bedeli bir mücadelesi ile kazanılmış ve önemli ölçüde Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin temeline dayalı bir mevzidir. Bu

---

riter sözcüsü MGK, bu konuda fikrini bildirmişti. Ne yapılmalı idi? Bu noktada, Anayasa Mahkemesi'nin hukuku, cumhuriyeti, demokrasiyi vb.'ni savunmakla çok övünen ve övülen başkanı Yekta Güngör Özden harika bir öneri ile çıktı ortaya. Öyle bir şey yapılmalı idi ki, RP'nin Anayasa Mahkemesi'ne müracatı yok sayılsın ve mahkeme, müracatı ele alıp incelemek zorunda kalmasın.

Çıkarılmış olan bir yasanın iptali için yapılacak başvuruda belli sayıda milletvekilinin imzasına ihtiyaç vardır. RP tek başına kendi milletvekilleri ile bu sayıyı dolduramıyordu. DYP'nin Çiller'e karşı olan milletvekillerinden bir kesimi de RP'nin iptal dilekçesine imza koydular. Sayı onlarla tamamlandı. 6 Ekim'de dilekçe Anayasa Mahkemesi'ne verildi.

Sıra dilekçenin görüşülmesine geldiğinde ve yasanın iptalinin gündeme geleceği görüldüğünde etekler tutuştu. Y.G.Özden'in tavsiyesi üzerine DYP'li imzacılar ve bu arada SHP'li Mustafa

mevzi, faşizme karşı olanların tümünün savunması gerekli olan bir mevzidir. Bu mevzinin düşmesi, bir bütün olarak faşizm karşısında gerilemek demektir. Bu bilinçle bütün yoldaşlarımızı, sempatizanlarımızı "Özgür Ülke"nin susturulmaması için mücadelede, kendi bağımsız Bolşevik ajitasyon-propogandamız ve eylemlerimizle yer almaya çağırıyoruz!

"Özgür Ülke"nin bombalanması aynı zamanda hakim sınıfların kendi içindeki "siyasi çözüm"cü kanatla, "askeri çözüm"cü kanadın dalaşmasında, bugün siyaseti belirleyen "askeri çözüm"cü kanadın, "federasyon" tartışmalarına; PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın emperyalist devlet ve kuruluşlara gönderdiği *"ataşkes için baskı yapılması"* çağrısına vb. verdiği cevaptır.

Bugün siyaseti belirleyen "askeri çözümcü" kanat, PKK'yı askeri olarak yok etme yoluyla *"Kürt sorununu çözme"* ateşi içinde, "ateşkes"in lafının bile edilmesini, siyasi çözümün lafının bile edilmesini istemiyor.

Bombalamanın bir temel işlevi de Kürt sorununun barışçı çözüm yollarının tartışılmasını engellemek; toplumdaki Türk-Kürt kutuplaşmasını körüklemek ve derinleştirmektir.

Kuşkusuz bugün hakim sınıfların bir bölümünün tartıştığı *"ısı çözüm", "federasyon"* ve diğer taraftan PKK'nın bugün önerdiği "siyasi çözüm", Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu anlamına gelecek çözümler değillerdir. Yine de bu çözümler, bugün hakim sınıfların yürüttüğü haksız, barbar savaşın düzen içi alternatifi ve akan kanı durdurabilecek, Türk-Kürt düşmanlığının daha fazla gelişmesini engelleyebilecek olan çözümlerdir.

Ancak bugün uygulanan siyaseti belirleyenlerin bu çözümlerin tartışılmasına bile tahammülleri yoktur. Bombalamanın bir nedeni de budur.

Biz bu bilinçle, yürüyen haksız, barbar savaşın devamı olan "Özgür Ülke"nin bombalanması eylemini, halkların kardeşliğine vurulmuş yeni bir darbe olarak lanetliyoruz!..

Biz; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ulusal sorunun gerçek çözümünün, toplumun topyekün demokratikleştirilmesinden geçtiğini, bunun ise ancak işçi sınıfı önderliğinde sosyalizmin yolunu açacak olan demokratik halk devrimi ile mümkün olacağını söylüyoruz...

Ancak işçi sınıfı önderliğinde, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü şartlarında, Kürt ulusu ayrılma hakkını serbestçe kullanabileceği bir ortama kavuşabilir. Ancak bu şartlarda, Kürt işçileri ve köylüleri kendi kaderlerini, Kürt burjuvazisi ve toprak ağalarından bağımsız olarak kullanabilecek imkana kavuşur.

Faşist TC devleti yıkılmadan, bu devletin varlığı şartlarındaki her çözüm, geçici, ulusal düşmanlığı ortadan kaldırmayan bir çözüm olarak kalır. Biz ulusal düşmanlığın ortadan kalkmış olduğu, ulusların eşit haklara sahip olduğu bir çözümden yanayız.

Bu çözüm, ancak devrimle elde edilebilir bir çözümdür. Biz Bolşevikler; bu yüzden de, demokrasi mücadelesinden, öncelikli olarak, faşist TC devletinin demokratik halk devrimi ile yıkılması mücadelesini anlıyoruz. Bütün işçileri, köylüleri, ezilenleri sosyalizme giden yolu açacak olan demokratik halk devrimi mücadelesinde Bolşevik saflarda birleşmeye çağırıyoruz!..

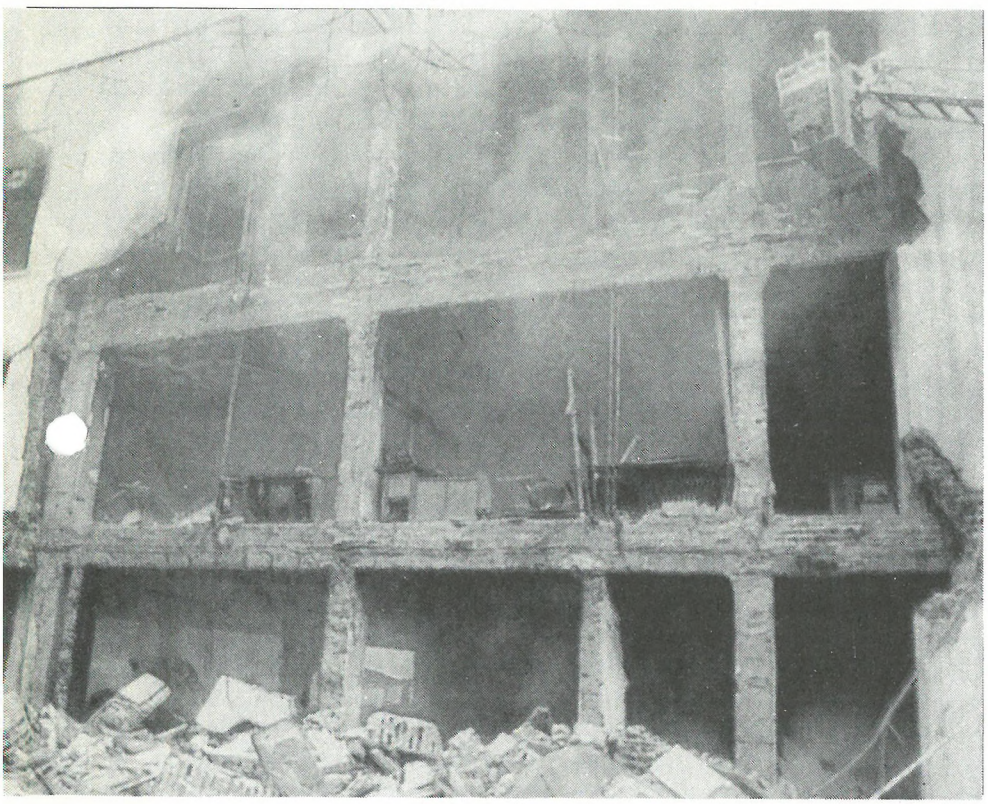

Bugün "Özgür Ülke"ye bomba koyan cellatlar, döktükleri kanın yanlarında kalacağını sanmasınlar! Hesap er geç ve mutlaka sorulacaktır!..

Cellatların döktükleri kan
Kendilerini boğacak,
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak!

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık!
Enternasyonalle
Kurtulur insanlık!

7 Aralık 1994 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
Merkez Komitesi

Kul imzalarını –dilekçe kendi adlarına da mahkemeye verildikten 40 gün sonra– geri çektiklerini açıkladılar.

Geri çekme gerekçeleri de ilginçti: Kendilerine üç kağıt açılmıştı! İmzaladıklarının ne olduğunu bilmiyorlardı. vs vs. Hukuk denince guguk anladığı anlaşılan Y.G.Özden, elinde DYP ve SHP'lilerin imzalarını geri çektiklerini açıklayan dilekçesi ile Anayasa Mahkemesi'nin duruşmasına girdi. Ve iptal müracatının bu durumda görüşülmemesi gerektiğini savundu. Anayasa Mahkemesi'ni oluşturan hakimlerin büyük çoğunluğu, gugukculuğun bu kadarını çok bulmuş olacaklar ki, onun bu görüşüne katılmadılar; 15 Kasım tarihli "imza geri çekme dilekçesi"ni ele almama, onu yok sayma kararı alıp, iptal müracatının görüşülmesine geçtiler.

Sonuçta yasanın terhis edilen askerlerle, yeni tayin edilen memurlara seçim hakkı tanıyan hükmü ile, Kuzey Kürdistan'da zoraki göçe tabi tutulanların oy

hakkını iç eden hükmünün Anayasa'nın "genel oy" ilkesine aykırı olduğuna oy çoğunluğu ile karar verildi. Anayasa Mahkemesi'nin 18 Kasım 1994 tarihli "Resmi Gazete"de yayınlanan hükmünün gerekçesinde şöyle deniyordu :

"Yurttaşların en kutsal, en doğal hakkı sayılan seçme hakkı, ayrıcalıklar, sınırlamalar, ya da kısıtlamalarla anlamını yitirir ve demokrasi sözde kalır. Seçme hakkının Anayasal gereklere aykırı biçimde engellenmesi, hakkın özüne dokunmak olur. Bu doğrultuda hazırlanmış listelerle yapılacak seçim, giderilmesi güç, savunulması olanaksız sakıncalar taşır. Seçmen oyu, ulusal iradenin belirlenme aracıdır ve demokrasinin en doğal göstergesidir. Bu olguyu kuşkulu ve tartışmalı duruma düşüren yöntemlere ve oluşumlara geçerlilik tanınamaz."

Anayasa Mahkemesi'nin bu kararı alan üyeleri de, bu faşist düzenin savunucularıdır. Onlar bu faşist düzenin en temel yasası olan Anayasa'nın koruyucularıdır. Sözünü ettikleri demokrasi, sınırı faşist TC Anayasası'nda çizilmiş olan "demokrasi"dir. Onlar için bile 4 Aralık seçim yasası, *"giderilmesi güç, savunması olanaksız sakıncalara"* sahip bir seçime yol açacak bir yasadır!

İşte bugünkü hükümetin, hakim sınıfların en temel yasaları karşısındaki konumu budur. Nasıl olsa bir şey olmaz, hem de "terörizme karşı savaş var" gerekçeleri ile, kendi hukukunu bile çiğnemek, bugünkü hükümetin de siyasetidir. Bu siyaset, bu somutta Anayasa Mahkemesi'nden kırmızı kart görmüştür.

Hükümetin başı Çiller ile başyardımcısı (başyardakçısı) Karayalçın'ın iptal hakkındaki yorumları da ilginçtir...

Karayalçın'ın kısa yorumu; *"Allah kahretsin, çok kötü oldu." (Hürriyet, 19 Kasım)*

Çiller; *"Oyuna geldim, şok içindeyim. Bu ANAP'ın bir oyunudur. İptal edilen hüküm Keçeciler tarafından önerildi. Bizim yasa taslağımızda yoktu." (Hürriyet, 19 Kasım)* diyorlar.

İşte TC'nin bugünkü yöneticileri bunlar. Yoktur birbirlerinden farkları!

İPTAL SONRASI GÜNDEM...

Anayasa Mahkemesi kararının hemen ardından, Yüksek Seçim Kurulu tavır belirledi ve Anayasa Mahkemesi'nin kararı doğrultusunda yapılacak bir yasa değişikliği ertesinde, gerekli düzenlemeler için en az iki hafta zamana ihtiyacı olduğunu belirtti. Yani teknik olarak siyasi iradenin seçimin yapılması yönünde belirlenmesi halinde, daha önce 4 Aralık'ta yapılması öngörülen ara seçimler, 18 ya da 25 Aralık'ta yapılabilirdi.

İptal ertesi her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Önce Demirel ve Cindoruk tavır belirleyerek, seçimlerin yapılabileceğini, bunun için gerekli yasal düzenlemelerin yapılması gerektiğini belirttiler.

Onların hemen ertesinde, Çiller, DYP MKYK'nı toplayarak, ara seçimlerin 4 Aralık'ta yapılmasının Anayasa Mahkemesi kararı ile iptali üzerine, ortaya yeni bir durum çıktığını, bu durumda ara seçimlerin gereksiz hale geldiğini, daha önemli işler olduğunu; sırada özelleştirme, demokratikleştirme, bütçe yasalarının olduğunu; bunların öncelikli olduğunu, ayrıca kış şartlarında seçimin zor olduğunu vb. ileri sürerek, ertelemeden yana tavır takındı.

Belli bir tarih tespit edilmedi ve fakat herhalükarda ara seçimin şimdilik ertlenmesi kararı alındı. Meclisteki diğer partilere bu yönde etkide bulunabilmek için Çiller, seçim yasasının seçim öncesinde düzeltilmesi, bunun için Anayasa değişikliği, seçim süresinin 4 yıla indirilmesi ve ara seçim yerine erken seçim yapılması konularını da tartışma gündemine soktu.

Çiller ve DYP'nin bu tavır değişikliğinin asıl nedeni, kuşkusuz Çiller'in saydıkları değil, yasanın DYP'ye tanıdığı muazzam avantajların yasanın iptali ile ortadan kalkmış olması olgusudur. Bu şekilde bir seçim, gerçekten de DYP açısından gereksiz olmasının ötesinde zararlıdır da!

DYP MKYK'sında ara seçim konusunu şimdilik gündemden kaldırma kararını aldıktan sonra, Demirel ve Cindoruk da ağız ve tavır değiştirdiler. DYP içindeki anti-Çillerci kanat da, şimdilik Çiller'i devirme operasyonunu erteledi.

DSP ve MHP, ara seçimin ertelenmesi yönündeki DYP tavrına destek verdiler. Buna karşı hükümet ortağı SHP, ANAP, CHP ve MSP ile birlikte ara seçimlerin yapılabilmesi için yeni bir yasa taslağı sunma konusunda anlaşıp, seçimlerin 25 Aralık'ta yapılmasını öngören bir yasa taslağını meclise sundular.

Sonuçta bu yasa taslağı, çoğunlukla red edildi. İlginç olan, aralarında bakanların da bulunduğu 16 SHP'linin oylama sırasında mecliste olmaması idi. Böylece ara seçim tantanası şimdilik kapandı. Fakat her an yeniden gündeme gelebilir bir biçimde. Çünkü meclisteki dengeler bu alanda olağanüstü hassas. Bir tek milletvekilinin ölmesi, ya da herhangi bir biçimde üyeliğinin düşmesi halinde ara seçim ***anayasal*** emir haline gelecek. Önümüzdeki dönem, hakim sınıfların kendi aralarındaki yeni taktik savaşlarına gebe...

Görülen; DYP-SHP ortaklığının sonunun geldiği. Bu, ara seçim konusunda çok açık görüldü. Diğer yandan Mümtaz Sosyal'ın Dışişleri Bakanlığı'ndan istifası, bu istifanın kabulü de, Çiller'in SHP ile –en azından onun bir kesimi ile– köprüleri atmaya hazır olduğunun bir göstergesi. Çiller götürebildiği ölçüde, hangi biçimde olursa olsun, hükümeti elinde tutmak ve çok zorlandığı noktada, yeni genel seçimleri gündeme getirmek yanlısı görülüyor.

Onun öncesinde SHP-DYP koalisyon hükümetinin bozulması, yerine azınlık hükümeti; veya ANAP-DYP hükümeti vb.'nin kurulması olasılıkları vardır. Fakat SHP-CHP'nin birleşmesi ve bu birleşmenin Karayalçın liderliğinde olması şartlarında, DYP-SHP koalisyonunun hükümeti seçimlere kadar sürdürmesi olasılığı da –az da olsa– vardır.

Andaki muhalefet, şimdi bütün hesaplarını erken seçim, 1995 yılı içinde seçim üzerine kurmuştur. Ve bu yönde bastıracaktır. Çiller'in 1995'i seçimsiz atlatması çok zordur. Bu noktada erken seçimi engelleyebilmesinin tek yolu, ara seçimleri gündeme getirmek olacaktır. Yani önümüzdeki dönem, hakim sınıflar içindeki andaki kördöğüşü daha da şiddetlenerek sürecektir.

Bütün bunların işçi sınıfı ve emekçiler açısından anlamı nedir? Bu kör döğüşünde işçi sınıfının, emekçilerin, ezilenlerin çıkarını savunan var mı? Lafa gelince, hepsi! Gerçekte, hiçbiri!

Hepsi, hakim sınıfların şu veya bu kesiminin ve kendi ceplerinin temsilcisi! Ezilenlere yalnızca seçimlerde oy deposu olarak ihtiyaçları var. Onun için "benim işçim", "benim köylüm" düşmez dillerinden...

İşçi sınıfı ve emekçiler açısından hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaş, yalnızca bu dalaş, onların gerçek yüzlerini biraz daha iyi tanıma ve bu dalaştan kendi iktidar mücadelesi için yararlanma açısından ilginçtir.

Bugün işçi sınıfı ve ezilenlerin iktidar mücadelesi, hakim sınıfların aralarındaki dalaştan yararlanacak düzeyde değil. Bugün bu dalaş yalnızca öğrenmek, ibret

"Kardeşlik, demokrasi, barış" diyenlere zindan cezası!
Kuzey Kürdistanlı milletvekilleri hüküm giydi!

ONLARI MAHKUM EDENLERİ, HALKLAR VE TARİH AF ETMEYECEKTİR!

DEP davası diye anılan davada, karar, 8 Aralık 1994'de açıklandı. Mahmut Alınak ve Sırrı Sakık *"bölücülük propagandası"* suçlaması ile 3'er yıl 6'şar ay ağır hapis ve 70'er milyon lira ağır para cezasına; Sedat Yurtdaş *"çetecilere yardım"* suçlaması ile 7 yıl 6 ay hapse; Leyla Zana, Hatip Dicle, Ahmet Türk, Orhan Doğan ve Selim Sadak *"silahlı çete üyesi olmak"* suçlaması ile 15'er yıl ağır hapse mahkum edildiler.

Ankara DGM'nin bu açık faşist kararı, gerçekte daha DEP milletvekillerinin tutuklanması sırasında alınmış olan siyasi kararın, mahkeme tarafından açıklanmasından başka bir şey değildir. Türk faşist hakim sınıflarının bugünkü siyasetinin, Kürt ulusunun ulusal haklarının hiçbir biçimde TC parlamentosu çatısı altında savunulmasına tahammülü yoktur.

Böyle bir şey, Türk hakim sınıflarının gözünde mutlaka cezalandırılması gereken bir suç, *"vatan hainliği"* dir. Nitekim dava da *"vatan hainliği"* suçlaması ile açılmış ve Kuzey Kürdistanlı DEP milletvekilleri idam cezası talebi ile yargılanmışlardı. Mahkeme heyetinin suçun niteliğini değiştirip, *"silahlı çete üyeliği"* vb.'den hüküm vermesi, yine siyasi iradenin mahkemeye dikte ettirdiği bir sonuçtur.

Batılı emperyalist ülkelerin bu konuda yaptığı baskılar sonucu, Türk hakim sınıfları bir adım geri atmış, idam cezasından vazgeçmiştir. Fakat cezalandırmadan vazgeçmemiştir. Cezalandırılan yalnızca Kuzey Kürdistanlı milletvekilleri değil, onların şahsında bir bütün olarak Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesi; halkların kardeşliğini, eşitliğini, demokrasiyi, barışı savunan herkestir. Bu cezalandırma işçi sınıfına, tüm emekçilere, ezilenlere yönelen bir cezalandırmadır. Öyle kavranıp, ona göre tavır takınılmak zorundadır.

Mahkum edilenler, suçlu değildir. Onların "suç"u Leyla Zana'nın dediği gibi: *"Kardeşlik, demokrasi ve barışı savunmak"* tır; Sırrı Sakık'ın dediği gibi: *"Demokrasi mücadelesi vermektir"*. Onların mahkum edilmesi, Hatip Dicle'nin dediği gibi: *"Tarih önünde mahkum edilenleri yüceltir, onları mahkum edenleri ise küçültür"*.

DEP davasındaki tavrı ile, bu açık terörist, faşist devlet, bir kez daha bir tek şeye layık olduğunu göstermiştir: İşçi sınıfı önderliğinde devrim ile yıkılmak!

Demokrasi, barış, kardeşlik isteyen her kişi seçimini açıkça yapmak zorundadır. Alternatifleri bu devlet çok açık dayatmaktadır: YA FAŞİZM, YA DEVRİM!

Kürt ulusunun gerçek ulusal kurtuluşu, Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin eşitliğe dayalı, gönüllü bir birliği, halkların gerçek kardeşliği için de tek yol, tek çözüm DEVRİM'dir!

Barbarlık, bu düzenin en ince gözeneklerine kadar işlemiştir!

Her gün yaşanan barbarlığın tek gerçek alternatifi sosyalizmdir! Sosyalizmin yolunu açmak için işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinde birleşmek! Safları sıklaştırmak! DEP davasındaki mahkumiyetlere verilecek cevap budur! Haydi devrim mücadelesine! Faşizmi yıkma, demokrasiyi kurma mücadelesine! Haydi!

BOLŞEVİK PARTİ
Merkez Komitesi

almak açısından ilginç.

Gerçekten de öğrenecek çok şey var: Her şeyden önce, bunların hepsinin sahtekar olduğunu, bugün ak dediğine, yarın kolaylıkla kara diyebildiğini, bunların hepsini harekete geçiren temel dürtünün "çıkar" olduğunu, aralarındaki tüm ilişkilerin çıplak çıkar üzerine kurulu olduğunu gösteriyor bütün gelişmeler...

Düzenin pislik olduğunu, pisliğin kokusunun ayyuka çıktığını gösteriyor bu dalaşlar!

Reformistler işçi sınıfı, emekçiler ve ezilenlere, sorunun bu devleti ve düzeni reformlarla değiştirmek, iyileştirmek gerektiğini, mücadelenin bunun için yürütülmesi gerektiğini söylüyorlar. Yani bu düzeni, onun hatalarından arındırmamız gerektiğini vaaz ediyorlar bizlere!

Hayır! Sorun, düzenin hataları sorunu değildir. Düzenin kendisidir hata! Sorun, onu ortadan kaldırmaktır. Yol devrimdir!

Haydi hatanın kendisini ortadan kaldırma mücadelesine!

Haydi devrim mücadelesine!

07.11.1994 ▲

Vardık, varız,

"Aldanmazsak: varız! Aldanırsak: yok!" (*)

1994 yılı, barbarlık ile uzlaşmanın insanlıktan uzaklaşmak olduğunu, insan gibi yaşamanın tek yolunun DEVRİM için yaşamak olduğunu gösterdi! Tanıktır '94, akıma karşı duran BOLŞEVİKLERİN mücadelelerine!... Ve tanıktır; insanlığın ikiyüzlü yalanlarla kandırılmasına karşı yeni bir dünya mücadelesini bayrağına yazanların, "aldanmayanların" ve aldanmadığı için varolanların "VARDIK, VARIZ, VAROLACAĞIZ!" sözleriyle dile getirdikleri mücadeleye!...

GÜNDEMİN ve alternatiflerin değişmediği bir yılı daha geride bırakıyoruz. Emperyalizmin hakimiyetini devam ettirdiği dünya, 1995'e de barbarlığın ortasında giriyor... Azgın bir sömürü ve baskının, gerici, karşı-devrimci savaşların, ırkçılığın, faşizmin, katliamların, erkek egemenliğinin, doğanın talanının... hüküm sürdüğü dünya, 95'e ve sonraki yıllara devrediyor bu korkunç mirası! ***'95, faşizmi ve barbarlığı devralıyor!***

1994, barbarlığın yanında, barbarlığın tek alternatifini de devrediyor, kendinden sonraki yıla, yıllara: Sosyalizmi, sosyalizmin bilimsel temellerini devrediyor! '94 yılı; dünya halklarının gerçek kurtuluşları için; dünya işçi sınıfının sömürüsüz ve özgür bir dünya mücadelesi için doğru yolu gösteren sosyalist düşünceyi geleceğe taşıyor; yıkılmaya yüz tutmuş, eski, çürümüş temelleri ile; zorla, baskıyla, savaşla, dizginsiz bir soygun ve sömürü ile ayakta durmaya çalışan emperyalist-kapitalist sistemin ortadan kaldırılması temelinde kurulacak yeni bir dünyanın tohumlarını taşıyor kendinden sonraki yıla, yıllara!... ***'95, devrim ve sosyalizm mücadelesini de devralıyor!***

▼▼▼

1994 yılında da emperyalizm barbarlıktı! Tanık oldu '94, sömürüye, açlığa ve sefalete! Tanık oldu '94, haksız gerici savaşlara, köleliğe, erkek egemenlerin kadınlara yönelik saldırılarına! Tanıktır '94, yaşlı dünyanın katlinin devamına! Ve tanıktır 1994 yılı barbarlığa!

▼▼▼

Emperyalizm barbarlıktır! Barbarlık, dünya halklarını iliğine, kemiğine kadar sömürmektir! Barbarlık, dünyanın sömürücü efendilerinin, dünyayı kendi çıkarlarına göre şekillendirmesidir; bunun için insanlığın ezici çoğunluğunu oluşturan emekçilerin, ezilen halkların en temel haklarına saldırıdır, kâr uğruna dünya emekçilerinin daha fazla yoksulluğa itilmesidir...

Barbarlık, kapitalist rekabet ve daha fazla kâr hırsıyla insanların ölüme gönderilmesidir! Örneğin; 1994 yılı, 27 Eylülünde Estonya'da, İkinci Dünya Savaşından sonra meydana gelen en büyük deniz faciasının yaşanması; bir dizi eksiğe rağmen, kapitalist rekabet ve kâr uğruna denize açılmasında "bir sakınca görülmeyen"(!) "Estonya" isimli feribotun batması sonucu 830'un üzerinde insanın, kapitalistlerin daha fazla kazanma hesapları yüzünden hayatını kaybetmesidir!

Barbarlık, dünya pazarlarına hakim olma uğruna, daha fazla kâr uğruna, dünya halklarını din adına; milliyet adına, cins, ırk, mezhep adına birbirine düşürmedir, 2000'lere beş kala! Barbarlık haksız savaşlardır!

Barbarlık, Bosna-Hersek'te sokakta kurumuş kanlar içinde yatan cesetlerin arasında, soğuk ve kar altında, ve korku içinde insanlara "yardım konvoyları"nın yolunu gözletmedir; "uygar" Avrupa'nın göbeğinde insanların açlığa ve sefalete terkedilmesidir; Ruanda'da açların birbirlerininin boyunlarını kesmesidir bir koyun gibi, efendilerinin çıkarları için...

Savaşın, açlığın ve hastalığın kırdığı Ruanda'dan, Kafkasya'ya; Afganistan'dan Filistin'e; Cezayir'den Güney Kürdistan'a... dünyanın bir dizi bölgesinde efendiler, 1994'te de halklara bağırıyorlardı, savaş tamtamları eşliğinde; *"Vur! senden, senin milliyetinden olmayanı vur! Senin dininden, senin mezhebinden olmayanı, senin tanrına tapmayanı vur! Senin derinin renginde olmayanı, senin dilini konuşmayanı, senin ırkından , senin kabilenden farklı olanı: Vur!"* Ve halklar vurdular, vuruyorlar, kendinden olmayanı! Kendi

RUANDA... 1994 yılında da dünyada birçok insan, izlediler, izliyorlar barbarlığı; çoğunlukla ne olduğunu anlamadan, "yardım" ile işgalin ayırdına varmadan!...

dilinden, dininden, milliyetinden olmayanı!... İnsanlar, Ruanda'da kendi kabilesinden olmayanı, Afganistan'da kendi mollasını tanımayanları vurdular, Cezayir'de, Yemen'de vurdular... Vurdular, Güney Kürdistan'da, Filistin'de geride bıraktığımız yıl!... Vurdular!

"Toprak doyurası gözleri doymuyor çok çok para kazanmak istiyorlar öldürmemiz, ölmemiz lazım geliyor çok çok para kazanmaları için"

Barbar düzenin çarkları dönsün, kölelik devam etsin ve efendilerin kârları daha da artsın diye vuruyor halklar; efendilerin yalanlarına alet olduklarını bilmeden... Ve barbarlığı "medeniyet" olarak gösteren efendiler;

"Elbet te aşikâre söylemiyorlar bunu;
renk renk fener asmışlar kuru dallara,
yalanları salmışlar yollara,
hepsinin de yüzü gözü boyalı.
..."

Ve dünyanın diğer insanları, bilemeden, anlayamadan neler olduğunu; izliyorlar dünyanın dört bir yanındaki barbarlığı; boş bakışlarla...

"Aldanıp aldanmamak,
işte mesele.
Aldanmazsak: varız!
Aldanırsak: yok!"

▼▼▼

Emperyalizm barbarlıktır! Barbarlık, açlığın, açlığın temellerinin yaratılmasıdır! Barbarlık, "yardım" diye açlara silah göndermektir, tank paletleri ile açların yurdunu işgaldir, işgal tehditleridir! 1994 yılı, emperyalistlerin, bu konuda barbarlıklarını sergiledikleri bir yıl oldu! "Yeni düzen" adına, "insanlık", "uygarlık" adına, "açlara yardım" adına, "demokrasi" adına ve daha ne kadar güzel laf varsa onlar adına; barbarların işlerine göre hareket ettiği bir dünyada, Ruanda'da, Haiti'de efendiler(!) dilediklerini yaptılar, çıkarlarına nasıl geliyorsa... Ve efendilerin borazanları işgalleri, saldırıları, ölümleri ve savaşları gizlemek için vargüçleriyle: *"Görüyorsunuz, dünyanın saf insanları, görüyorsunuz! Ne kadar iyi ve yardımseveriz, açlara yardım, demokratik olmayan ülkelere demokrasi, nereye ne gerekiyorsa onu götürüyoruz!"* diye bağırdılar; insanların bilinçlerine barbarlığı

(*): Bu makaledeki dizeler Nazım Hikmet'in "En mühim mesele" başlıklı şiirinden alınmıştır...

varolacağız!

kanarak, aldanarak!

"Aldanıp aldanmamak,
işte mesele.
Aldanmazsak: varız!
Aldanırsak: yok!"

▼▼▼

Faşizm kadınlar üzerinde, erkek egemenlerin baskısıdır! Geride bıraktığımız yıl, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de erkeklerin kadınlar üzerindeki "pek yeni olmayan" baskılarını devam ettirdikleri bir yıl oldu... Dayağın evrensel bir "geleneğimiz" olarak kendinden önceki yıl içinde televizyondan reklamlı ilanı, 1994 yılı içindeki olaylarla tescil edildi! 1994 yılı içerisinde, kadınların bedenlerini satmaları yine devam etti. Devam etti 1994'te de, Kürt kadını üzerindeki üçlü baskı zinciri...

Tüm bunlar, insanların büyük çoğunluğu için sorun bile oluşturmadı. Ve insanlar, sadece seyrettiler, neyin ne olduğunun ayırdına varmadan...

"Aldanıp aldanmamak,
işte mesele.
Aldanmazsak: varız!
Aldanırsak: yok!"

▼▼▼

1994 yılında da faşizm, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hakimiyetini en azılı bir şekilde sürdürdü.

Tanıktır 1994 yılı, demokratik-parlamenter rejimin devamı adına; egemenlerin düzeninin devamı için, soygun ve vurgun mekanizmalarının, belediyelerin ele geçirilmesi için, göstermelik, "demokratik" ara ve yerel seçim aldatmacasına! Tanıktır, "demokrasi" ve "ülkenin bölünmez bütünlüğünün korunması" adına, Kürt milletvekillerinin "yüce(!) Türk adaletince" yargılanmasına!

Tanıktır 1994 yılı, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, faşizmin, ırkçılığın, şovenizmin, erkek egemenliğinin uygulamalarına... 1994 yılı, kendinden önceki yıllardan devrolan Kıbrıs'ın kuzeyinde, faşist Türk devletinin işgalini devam ettirmesinin tanığıdır!

Tanıktır 1994 yılı, ikiyüzlü ve pişkin cumhurbaşkanının, geçtiğimiz yıl içinde Sivas'ta yakılan 37 insanın yanmasında hiç bir sorumluluğu yokmuşçasına Hacıbektaş törenlerine katılmasının tanığıdır; tanığıdır, "adil düzen" lafının sahiplerinin Alevilerin cemevlerine saldırmalarının, yıkmalarının; tanığıdır, Aleviler üzerinde tezgahlanan oyunların, üç kağıtların...

Tanıktır 1994, yılı, sanatın içine tüküren Ortaçağ zihniyeti taşıyıcılarına, gericiliğin adım adım tırmandırılmasına; sanata-kültüre yönelen saldırılara...

Tanıktır, bir yandan ölen köpeğine şiir yazıp ağlayan, diğer yandan ama insan cellatlığı yapan insanlıktan nasibini almamış düzenin koruyucularının yaptıklarına!

Tanıktır 1994, devletin çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilere, emekçileri karşı yürüttüğü saldırılara "DUR" denilmesinin zorunluluğuna! Faşizmin tek alternatifinin; faşizmi üreten, onu geliştiren, onun arkasında duran kapitalist sistemin ortadan kaldırılması olduğuna; emekçilerin iktidarının kurulması gerekliliğine; faşizmin alternatifinin **DEVRİM** olduğuna tanıktır 1994 yılı!

'94 yılı, **"YA FAŞİZM, YA DEVRİM!"** ikileminin somut koşulların en yalın ifadesi olduğunu; kendisine insanım diyen her insanın, faşist barbarlığa karşı tek alternatif olan devrim için mücadeleye katılması gerektiğini çok açık örnekleri ile göstermiş, örneklemiştir. Çeşitli milliyetlerden emekçiler, ya faşist gericiliğe karşı sessizliklerini devam ettirip, barbarlığa ortak olacak; ya da yeni dünyanın bir parçası olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizmi ortadan kaldırıp, insanlığın yüzkarası bu rejimi tarihin çöplüğüne atacak, demokratik devrim görevine sarılacaktır.

Ya barbarlıktan yana, ya da ona karşı!
Ya faşizmden yana, ya da ona karşı!
Başka yol yoktur!

▼▼▼

1994 yılı, bütün güçlüklere, bütün olanaksızlıklara rağmen, bir dizi mücadeleye tanıktır. Tanıktır '94, Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde yürüyen ulusal kurtuluş mücadelesine... Tanıktır '94, ulusal kurtuluş mücadelesi ile sosyal kurtuluş mücadelesinin birliğini savunanlara, halkların kardeşliği için tek yolun devrim olduğunu haykıranlara ve bu uğurda mücadele yürütenlere! Tanıktır, emekçilerin sırtından sırça köşklerde şatafatlı yaşam süren sermayedarların düzenlerini başlarına yıkmak için savaşım yürütenlere! Tanıktır '94, Gebze belediyesinde, Aras Kargo'da ve daha bir çok yerde işçilerin, emekçilerin direnişlerine, eylemlerine; tanıktır, birliğe, dayanışmaya, mücadeleye!

Tanıktır, 1994 yılı da, devlet terörünün kurbanlarının ancak ve ancak, bu devletin yıkılması ile alınacağını kavrayan ve bu uğurda mücadele yürütenlere...

Tanıktır, kadınları bir köle olarak görüp onlara her türlü baskıyı uygulayan erkek düzenin değişmesi gerektiğini görenlerin mücadelelerine!

Tanıktır, oportünist, reformist ve revizyonistlerin işçi sınıfının bilimine, Marksizm-Leninizme saldırılarına karşı kararlı ve tutarlı tavır sergileyen; saldırıları geri çeviren Bolşeviklerin ilkelerine bağlılığına! Tanıktır, Bolşeviklerin 5. Kongre'lerine, kararlı ve ilkeli savundukları Marksizm-Leninizm bilimi ışığında 5. Kongre'de alınan kararlara, onların hayata geçirilmesi çabalarına...

Tanıktır, 1994; ikiyüzlülüğüne aldanmayanlara, aldanmayanların yürüttükleri mücadeleye... Ve tanıktır, kendisine önceki yıllardan, yüzyıllardan kalan ve kendinden sonraki yıllara devredeceği mücadele mirasına!

▼▼▼

Emperyalizme, faşizme ve barbarlığa karşı, insanlığın ezici çoğunluğunu oluşturan ezilen halkların, işçilerin ve emekçilerin yeni bir dünya mücadelesinde yeni yıllarda daha da başarılı olunabilmesi için mücadelenin yükseltilmesi gerekliliğinin bilinci ile, tanık olsun diyoruz 1995 yılı, daha büyük başarılara!

Aralık 1994 ▲

1994; tanıktır, kendisine önceki yıllardan, yüzyıllardan kalan ve kendinden sonraki yıllara devredeceği mücadele mirasına!

Yerel örgütlenmenin kimi sorunları...

Bolşevik Partinin inşasında, birinci aşama içinde örgütsel inşa halkasının kavranacak esas halka olduğu koşullarda, örgütlenmede çıkış noktamız, çalışma tarzımız, bu çalışmada yerel örgütlerin önemi, tek tek kadroların önemi nedir; nasıl hareket etmeli, nasıl örgütlenmeliyiz vb. soruların yanıtlarını bu yazımızda açmaya çalışacağız.

5. KONGRE'DE ALINAN KARARLARIN ANLAMI

5. Kongremiz bugün içinde bulunduğumuz durumda Teorik İnşa Halkasının tali, Örgütsel İnşa Halkasının esas hale geldiğini ve Örgütsel İnşanın gelişiminin de Kadrolara bağlı olduğunu tespit etti. Kadroların belirleyici olduğu olgusunun altını çizdi. Bu durumun Bolşevik Parti tarihinde bir anlamda bir dönüm noktası olduğunu vurguladı.

Bu "dönüm noktası"nın tam olarak ne anlama geldiği bazı yoldaşlar tarafından yeterince kavranamıyor. Kimileri tarafından "bu yeni bir durumdur, o halde çok radikal kararlar alınmamalı. Eski çalışma tarzımıza alışkın insanlar, bu ani değişikliğe adım adım alıştırılmalıdır...". Kimi yoldaşlar da "bu karar yıllarca önce alınmalıydı, daha başlangıçta şimdiki uygulamayı hayata aktarmalıydık, geç kalındı. Bu kararlar eskiden alınmış olsaydı şimdi çok daha olumlu bir noktada olurduk" vb. vb. tavırların içinde bulunmaktadırlar. Bu yaklaşımların tümü, sorunları tarihsel sürecinden koparark ele aldıkları için önemli yanılgı ve yanlışlıkları da içinde barındırmaktadır.

Herşeyden önce kavranması gereken şudur: Bugün geldiğimiz bu nokta gelişim sürecimizin belirli bir noktasıdır. Bu gelişimin seyri, çizgimizde berrak bir biçimde ortaya konmuştur. Ve bugün varılan nokta, çizgimizin temellerine dayanmaktadır. Bu anlamıyla çizgimiz açısından 5. Kongremiz ile yapılan değişiklik, ne "dünün bütünüyle tersi olma anlamında yepyeni bir durumdur", ne de "bugün yapılmak istenenler önceden" yapılabilirdi.

3. Konferans'ta "Bolşevik Parti İnşası" üzerine alınan kararda: *"Bütün birinci inşa aşamasının esas görevi* ***proletaryanın öncüsünü ideolojik olarak kazanmaktır.***" denmektedir.

Bunun ne anlama geldiği şöyle açıklanmaktadır: Proletaryanın öncüsünün ideolojik olarak kazanılması görevinin esasta çözülmesi; süreç içinde çözülecek olan, birbirleriyle kopmaz bir bağ içinde olan, birbirlerini karşılıklı etkileyen şu görevlerin çözülmesi anlamına gelir: **Teorik İnşa Halkası** (Program ve taktik ilkelerin yaratılması), **Örgütsel İnşa Halkası** (Merkezinde meslekten devrimcilerin bulunduğu, işçi sınıfı hareketiyle kopmaz bağlara sahip sağlam bir yapının yaratılması), **Kadro Halkası** (işçi sınıfının en kararlı, en aktif, davaya sıkı sıkıya bağlı en fedakar unsurlarının partiye kazanılması).

Bu berrak tesbitte ortaya konduğu gibi bugün "bir anlamda bir dönüm noktası" olarak vurgulanan şey, şimdiye kadar olmayan bir unsurun yeni katılımı değil; varolan, önceden belirlenen bir unsurun bugün zamanı geldiği için ikincil sıradan birinci sıraya gelip yerleşmesidir. Yenilik böyle bir yeniliktir.

Örgütsel İnşa Halkasının bugün kavranacak **esas halka** olmasını nasıl kavramalıyız? Bu üç temel unsur arasındaki diyalektik bütünlüğü nasıl anlamalı, bu bütünlük içinde hayata nasıl aktarmalıyız?

Bolşevik Parti inşası birinci aşamasının temel taşları , Teorik İnşa Halkası, Örgütsel İnşa Halkası, Kadro Halkasıdır ve birbirleriyle kopmaz bağ içindedirler.

Bu üç unsur çeşitli dönemlerde; partinin içinde bulunduğu duruma bağlı olarak içlerinden biri kavranacak esas halka, diğerleri ise esas halkaya bağlı olarak işlevlerini sürdürecek şekilde ele alınırlar.

Doğal olarak, henüz kurulma aşamasında olan; henüz işin başlangıcında olan bir yapı için öncelikli olarak ihtiyaç duyulan şey: hangi teorik temel üzerinde yürüneceği meselesinin netliğe kavuşturulmasıdır.

Böyle bir durumda gidilecek olan yolun teorik fener ile aydınlatılabilmesi için, asgari olarak gerekli olan teorik temelin yaratılması zorunlu bir görevdir. Durum bu olunca Bolşevik Partinin inşasının birinci aşaması alanı içindeki üç unsurdan biri olan **Teorik İnşa Halkası, kavranacak esas halka haline gelir. Diğer iki alanın çözümüne oranla bu alanın** (teorik inşa) **çözümüne ağırlık verilir.**

Şimdiye kadar ki inşa sürecinde bu noktada yapılmaya çalışılan da budur. Öncelikle üzerinde yürüyebileceğimiz stratejik hat çizilmiştir. Bu iş, teorik inşa halkasına ağırlık verilmekle halledilmiştir. Bugün üzerinde sağlamca yürüyebileceğimiz bir teorik temele sahibiz. Elimizde en temel noktalarda açıklığa sahip olduğumuz bir Bolşevik çizgi var.

Şimdiye kadar ki inşa deneyiminin bugün bize gösterdiği olgu şudur: Teorik inşa halkasının esas alınması doğru tespitine dayanarak muazzam bir teorik hazine yaratılmıştır. Bu anlamıyla teorik inşa halkası, esas olma anlamında işlevini tamamlamıştır.

Ancak; bu süreç içinde Teorik İnşa Halkası belli bir olgunluğa ulaşırken, diğer iki alanla; Örgütsel İnşa Halkası/Kadrolar Halkası arasındaki bütünlük, olması gereken düzeyde korunamamıştır. Örgütsel ve kadrosal alan, teorik inşanın gelişim sürecine ayak uydurmamıştır. Bu

iki alan ile teorik inşa alanı arasındaki dengeler bozulmuş, teorik inşa halkası hızla gelişirken, diğer iki alan oldukça cılız kalmıştır. Bu durum, örgütümüzün mutlaka aşılması gereken olumsuzluğu, eksikliğidir.

Sınıf mücadelesinin karmaşık yapısı içinde, süreci doğru değerlendirip, içinde bulunulan anın ihtiyacına doğru cevap verebilecek unsuru bulup çıkarmak, kavranacak esas halka olarak ortaya koyabilmek, oldukça önemli –bir o kadar da zor– bir iştir. Ancak mücadelede tayin edici mevzileri elde edebilmek için, mutlaka çözüm dayatan bir iştir.

Sosyalizm/Komünizm hedefine varma mücadelesinde, anın can alıcı gereksinimleri Partimiz tarafından ortaya konmuştur. Teorik inşa aşamasına gereken önem hem teorik alanda, hem de pratik alanda verilirken, esas halkaya bağlı tali unsurların zayıf kalması, pratik olarak getirip kendisini dayatmıştır. Bu, esas halkaya göre tali durumda olan her iki alanda da net olarak kendini ortaya koymuştur.

Bugün hem örgütsel inşa alanında hem de kadrosal alanda olmamız gereken noktanın oldukça gerisinde bir yerdeyiz. (Alanlar arasında; bölgesel çalışmalarda önemli oranda farklılıklar, olumlu gelişmeler olmasına rağmen, işin bu yanı üzerinde durmayacağız. Bizim esas derdimiz, olumsuzluklarımızı öne çıkarıp onların üstesinden gelmeye çalışmaktır.)

Kadroların önemli bir bölümü üretken olmayı henüz yeterince yakalayabilmiş değiller...

Sorunların çözümünde kendini partinin dışında görmek, olumsuzlukların varlığı koşullarında kendi rolü ile hesaplaşmamak, eleştirel yaklaşımı kendi pratiği ile bütünleştirmemek, partiyi kendisi olmaksızın onun bilmediği bir noktada bulunan ve her derde anında deva bulması gereken olağanüstü bir güç gibi görüp-göstermek, vurdumduymazlık, bananecilik, en iyi halde ben bana söyleneni yaparım gerisi beni ilgilendirmez, işime geleni yaparım gerisini başkası yapar, filan yanlış yapıyor kimseden ses yok, enayi ben miyim, vb. vb. tavırlar; yerinde çakılıp kaldığı halde nedenleri üzerine kafa yormadan, var olanla yetinmek, teorik kavrayışını pratiğe aktarma noktasında hantal davranmak, kendini zorlamamak, yapıcı eleştiriler getirmek yerine yakınmalar temelinde güven sarsıcı eğilimlere hız kazandırmak vs. vs. tavır ve davranışlar şu yada bu ölçüde, şu yada bu alanda

Mahalli örgütler parti bütünün parçaları olmalarına rağmen, aynı zamanda örgütlendikleri alanda partinin ta kendisidirler.

kendini göstermektedir.

Bütün bunlar örgütün militanlaşması, Bolşevikleşmesi önünde ciddi engellerdir. Bunlara sınıf mücadelesinin zorlu yolunda yer yoktur ve olabilirliği de düşünülemez. Bunlar hantallaşmanın, örgütü geriye, pasifizme çekmenin, ideolojik zaafın parçaları olarak görülüp, bunlardan mutlak olarak arınmanın yolları bulunmalıdır. Öncelikle bu noktalarda her yoldaş kendi kendisiyle hesaplaşmalı, olumsuzluklara karşı amansız bir savaşım yürütmelidir.

Yukarıda kimi hata ve eksikliklerimizi ortaya koymaya çalıştık. Tüm bunların bilincinde olarak örgütümüz şu tesbiti yapmıştır: Teorik alanda ileri, örgütsel ve kadrosal alanda geriyiz.

O halde süratle tamamlamamız gerekenler, bugün zayıf kalan bu yanlarımızdır.

Hatalarımızın varlığını yok saymak, ya da bunları salt objektif gerekçelerle açıklamak hoş karşılanmamalıdır. Mesele bunların üstesinden nasıl gelebilceğimizi ortaya koymamızda yatmaktadır.

İşte 5. Kongremizin kararları bu anlamda kavranmalı, bu çerçeve içinde bir yeni atılım olarak görülmeli, "pek birşey değişmeyecek" mantığına "hadi canım sende" diyebilmeli ve kararlara sımsıkı sarılmalıyız. Kararların hiçbir biçimde sulandırılmasına izin vermemeliyiz.

Şimdi somut konumuza dönelim...

5. Kongre kararları içinde "kadro sorunu üzerine" başlıklı kararın açıklandığı 1. maddede: *"Bizim doğru bir genel kadro siyaseti çizgimiz vardır. Bu çizgi geliştirilmeli, derinleştirilmeli, somutlaştırılmalıdır."* denmektedir.

Gerçekten de yapmamız gereken budur.

"Geliştirme, derinleştirme, somutlaştırma" işine nereden başlayacağız?

Bu soruya *"kendi pratiğimizden"* yanıtını vermek zorundayız. Hal böyle olunca mahalli örgütler ve örgütlenmelerin rolü ve önemine değinmek gerekiyor.

MAHALLİ ÖRGÜTLER VE MAHALLİ ÖRGÜTLENMELER NEDİR ?

Bunun yanıtını en özlü olarak şöyle formüle edebiliriz. Mahalli örgütler parti bütünün parçalarıdır. Ancak yalnız bu değil. Mahalli örgütler parti bütünün parçaları olmalarına rağmen, aynı zamanda örgütlendikleri alanda partinin ta kendisidirler. Yani, parti bütünü karşısında partinin parçası, örgütlendikleri alanda partinin tamamıdırlar.

Bu demektir ki mahalli örgütler partinin genel siyasetine sağlam olarak sahip olan, olması gereken; partinin genel yapısını kendi bünyesinde en iyi bir biçimde taşıyan, taşıması gereken; yürüttükleri faaliyetlerde parti bütününü yansıtmasını bilen, beceren yetkin organlardır, böyle olması gereken organlardır.

Bu organlar, parti genel siyasetini pratiğe aktaran, deneyen, bu deneyimlerden dersler çıkaran, somuta yön veren organlardır. Bunlar parti merkezinin direktifini bekleyerek iş yapan organlar değildir, olmamalıdır. Somut pratik faaliyet içinde her bölge ve alan kendine özgü farklılıklar içerir. Bu farklılıklara en doğru çözüm doğrudan alanın örgütleyicileri, örgütleri tarafından bulunur.

Örneğin; Parti, *"fabrikalar kalelerimiz olmalıdır, bunun gerçeğe dönüşmesi için işletmelerde Parti İşletme Hücreleri yaratmalıyız"* tespitini yaptı. Eğer mahalli örgütler bulundukları alanlarda üst organların siz de şuraya, buraya adam yerleştirmeye başlayın direktifini bekliyorlarsa; bizzat çalıştıkları işletmelerde "sen de bu işi yap" direktifi gelene kadar eski haline devam ediyor ve sırası geldiğinde "bize bir şey denmedi ki yapalım" düşüncesini ileri sürüyorsa; bu, partinin bu konudaki siyasetini anlamamaktır. Evet bu, yerel örgüt ve örgütlenmeyi anlamamaktır!

Mahalli örgüt alanı içindeki bir gelişmeye tavır takınma işi, öncelikli olarak mahalli örgütün görevidir. Mahalli örgüt "burada bir sürü gelişme oluyor, partinin bu konuda tavrı yok, zamanında tavrı yok vb. vb." sorularını kendine soran, bizim bu konuda tavrımız partiye gerekli, bu bizim görevimizdir demek ve buna uygun davranmak zorundadır.

Mahalli örgüt bulunduğu alanın somut taleplerine cevap arayıp, bunları çözmeye çalışır. Bunları partiye sunar, eksikliklerinden öğrenir, doğrularından öğretir ve böylece gelişmesini ilerletir.

* Bulundukları alanın yapısını tahlil etmek.
* Düşmanın durumunu doğru tahlil etmek.
* Bulundukları alanın durumuna uygun örgütlülükler yaratmak.
* Bulundukları alanın illegal baskı dağıtım ağını oluşturmak.
* Bildiri, broşür vb. ajitasyon propaganda malzemelerini yaratmak.
* Maddi kaynaklar yaratmak.
* Örgüt evleri yaratmak.
* Seminerler, paneller düzenlemek.

Ve benzeri işler merkezden beklenmemelidir. Çünkü bütün bunlar mahalli örgütlerin kendi inisiyatifleriyle yapmaları gereken işlerdir.

Bu noktada mutlaka aşmamız gereken önemli bir yana işaret etmeliyiz. Genelde kadrolarımızın en önemli eksiklikleri inisiyatif geliştirmede zorlanmaları, yanlış yapmaktan gereğinden fazla çekinmeleri, belirleyici olanın kendileri olduğunu tam olarak kavrayamamalarıdır. Bu olumsuz yan üzerine yoğun mücadeleler yürütüldü, yürütülüyor. Ve önümüzdeki dönemde de yürütülecektir.

MAHALLİ ÖRGÜTLENMEDE KADROLARIN ROLÜ

Örgütsel inşa halkası esas ve bugün herşeyi belirleyecek olan kadrolardır tesbitine uygun olarak, kadrolar meselesinin, birçok yönüyle ele alınarak bilinçlere çıkarılmasına özel önem verilmektedir. Buna bağlı olarak mahalli örgütlenmede kadrolardan geliştirmelerini istediğimiz özellikleri de bağ içinde açmak gerekiyor.

Özellikle örgütçü kadronun kitle mücadelesinde başarılı olmasının en temel koşulu, kadronun pratikteki tavır ve davranışlarıdır. Örgüt çevresinden insanların ilk inceledikleri şey doğrudan kadronun özellikleridir, kadronun kendisidir. Ve örgütlü mücadeleye ilk adımı atmalarının esas koşulu, onları örgütleyen kadroya duydukları güvendir. O, kadro şahsında örgütle temasa gelmiştir. Onun açısından kadronun her davranışı örgütün davranışıdır. Ve güveni esas aldığı ilk durumda onun için bağlayıcı olan kadronun olumlu özellikleri değil, atacağı yanlış adımlardır. Örgütçü kadronun ciddi bir yanlış tavrı çoğu zaman onlarca olumlu yanını bir çırpıda ortadan kaldırabilir, bu durumu düzeltmek oldukça zorlaşabilir.

Örgütçü kadronun yapacağı ilk iş, örgütleyeceği unsurun durumunu objektif olarak çok yönlü gözlemlemesi, onun somut durumunu doğru olarak tahlil etmesi ve onun durumuna göre işe nereden ve nasıl başlaması gerektiğine doğru karar verebilmesidir.

Bolşevik bir kadro kollektif parti çalışması içinde ancak Marksizm-Leninizm biliminin en temel ilkeleri ile donanabilir. Bu bilim ile donanma dışında; çalışma alanında üzerinde yükseleceği temelleri sunma dışında, somuta ilişkin çalışmada, Bolşevik bir kadroya hazır reçete sunulamaz. Kadro, sahip olduğu siyasi birikimini pratiğe geçirmesini ve pratik içinde doğru dersler çıkarıp, örgütsel gelişimde kullanmasını bilmelidir.

İşçiler arasında devrimci örgütlenmeye yatkın olan kesim içinde örgütlü hareket etmelerini zorlaştıran, tereddütlü davranmalarını sağlayan en önemli etmenlerin başında, geçmişte ve bugün tek tek devrimcilerin hata ve zaafları, döneklikleri, devrimci yapıların örgütsel laçkalıkları, **örgütlenmede güven vermeyen yapılanmaları** gelmektedir. İşçiler, bu güvensiz durumdan mutlaka kurtarılmalıdır. Bunun için yoğun ideolojik mücadele verilmek zorundadır ve geçmiş yanlış yaklaşımların kaynağı gösterilmelidir. Bunu sağlamanın yolu şudur:

Bolşevik örgütçü kadrolar, sabırlı çalışma ile, işçi sınıfının kurtuluşunun kendi ellerinde olduğu temel perspektifine uygun olarak işçileri bilinçlendirmeli, sınıf örgütlülükleri sağlayarak bunlar devrimin mevzilerine yerleştirmelidirler. Bolşevik Parti önderliğinde işçi sınıfının örgütsel birliğinin sağlanıp harekete geçirilmesi halinde, burjuvazinin alt edileceğini, proletaryanın gerçek kurtuluşa kavuşabileceğini kavratmalıdırlar.

Piramit tipi örgütlenmeyi esas almadığımızdan örgütlenme alanlarında her parti örgütü kendi gücünü esas almak zorundadır.

İŞÇİ SINIFI İÇİNDE ÖRGÜTLENME / İŞLETME HÜCRELERİ

İşçi sınıfı içindeki örgütlenmede bugün öncelikli olarak tespit ettiğimiz ve gücümüzü konumlandırmaya çalıştığımız temel alanlar, işçi sınıfının yoğun olduğu sanayi merkezleridir. Ve somut tesbit ettiğimiz bu alanlar devrimin gelişimi açısından beyin rolüne sahip bulunmaktadır. Bu merkezlerde, işçi sınıfının esasını Bolşevik Parti önderliğinde örgütlemek, tüm diğer alanları dolaylı olarak etkisi altına almak demektir. Bu, gücümüz oranında diğer alanlarda da doğrudan örgütlenmemizin gerekliliğini ortadan kaldırmaz, esasen öncelikli çalışma alanlarımızın nereler olduğunu vurgular.

Tespit ettiğimiz sanayi merkezlerinde işçi sınıfının esasını Bolşevik Parti önderliğinde nasıl örgütleyeceğiz?

Çizgimizin bu soruya verdiği yanıt: *"İşletmelerde işletme hücreleri temelinde örgütlenmeleri yaratmak"* biçimindedir. Bunu, kendi deneyimlerimize dayanarak açmaya çalışalım:

Piramit tipi örgütlenmeyi esas almadığımızdan örgütlenme alanlarında her parti örgütü kendi gücünü esas almak zorundadır. Örgütlenme alanında her parti örgütü kendisini parti gibi görmek ve gücünü işlerin önem derecesine göre konumlandırmak durumundadır. Bu anlamda parti örgütünde inisiyatif kesin belirleyici öneme sahiptir. Bolşevik Parti örgütlenme çizgisi parti örgütlerinin ve tek tek kadroların inisiyatifli olmalarını zorunlu hale getirmektedir.

Örgütsel inşada parti örgütü kendi varlığını çıkış noktası aldığından, yapacağı ilk iş çalışma alanının genel çizgimize uygun olarak somut yapısını tahlil etmek; üretimin niteliği, işçi yoğunluğu vb. etmenler açısından can alıcı öneme sahip işletmeler hangileridir? Bu işletmelerde çalışan işçiler yoğun olarak hangi bölgelerde oturmaktadır? İşletmelerde çalışan işçilerin ulusal-cinsel bileşimi nasıldır? İşletmede çalışma şartları nasıldır; ücret durumu, farklılıklar nasıldır? İşletmede andaki önemli çelişmeler hangileridir? Sendikal örgütlenmenin durumu nedir? İşletmede çalışan devrimci örgüt var mıdır? vb. vb. somut soruların cevaplarını içeren verilere sahip olunacak ve buna göre parti örgütü kendi gücüne uygun

olarak bu işletmelere örgütlü insanlarını yerleştirmenin yollarını bulacaktır.

Her örgütlü yoldaşın daha önceden kendiliğinden girmiş olduğu işyeri, örgütlenme hedefimize uygun değilse, bunlar mutlaka hedefimize uygun işletmelere yerleştirilmelidir. **Örgütlü çevremizdeki insanlarımızın durumları doğru tahlil edilmeli kendi tercih ettikleri iş ve işletmelerde değil, doğrudan örgütsel inşamızın taleplerine cevap verecek olan iş ve işletmelerde çalışmaları esas alınmalıdır. ÖRGÜTLEYECEĞİMİZ ALANIN DOĞRUDAN İÇİNDE OLMAK MUTLAK GEREKLİLİKTİR.**

Fabrikaları kalelerimiz haline getirmek istiyorsak, bu işletmelerde doğrudan bulunmamız gerekir. Ancak yalnızca bu da yetmez. Bunun için işletmelerde işletme hücreleri kurmak zorundayız. İşletme hücresi, çalışma yürüttüğümüz işletmelerde yarattığımız parti hücreleridir. Parti üye ve aday üyelerinden oluşan parti örgütüdür. Buna bağlı olarak sempatizan komiteler ve benzeri örgütlenmeler yaratılır.

İşletmede tek bir kişinin çalışması doğrudan işletme hücresi olarak adlandırılamaz. Fakat o üye, bir hücre gibi çalışır; bir hücre yaratmaya yönelik çalışma yürütür.

İşletme hücresinin henüz kurulamadığı şartlarda tek tek yoldaşlar, bu örgütlenmeyi yaratmak için nasıl hareket etmelidirler. Bu konuyu biraz açmak istiyoruz:

İşletmeye yerleştirilen yoldaşın yapacağı ilk iş, işletme hakkında somut bilgi edinmek; hem emek, hem de sermaye cephesi açısından örgütlülüğümüzün gelişimini etkileyecek olan faktörleri tesbit etmek, bunları parti birimine taşımaktır. Deyim yerindeyse, ilk etapta partiye istihbarat taşıma işi yapılacaktır.

Görevimiz, uzun vadeli, kalıcı çalışmadır. Bu bilinçle hareket ederek, kısa sürede devrimci çalışmayı ortadan kaldıracak olan tavır ve davranışlardan kesin olarak kaçınılmalıdır.

İşletme hücrelerinin illegal yapısını çok büyük bir titizlikle ve esas olarak doğru örgütlenmeyle korumasını bilmeliyiz.

Yeni çalışmaya başladığımız bir işletmede, tek bir yoldaşımız varsa, Bolşevik işletme hücresini nasıl oluşturmalı, nereden başlamalıyız?

İşletmeye yerleştirilen yoldaş herşeyden önce Bolşevik Parti illegal örgütlenme anlayışına sımsıkı sarılmalı, onu ustalıkla kullanmasını bilmelidir. Bir Bolşevik olduğunu ve esas işinin bulunduğu işletmede Bolşevik Parti işletme hücresini yaratmak olduğunu bir an bile akıldan çıkarmamalı, anlık ajitatif gelişmelerden fazla etkilenmemeli, günlük kazanımlar uğruna kalıcı çalışmayı asla feda etmemelidir.

İşletmede geniş kitle çalışmasına paralel yürütülecek dar kadro çalışması, Bolşevik işletme hücresini yaratmanın temeli olarak kavranmalıdır.

İşletmede sınıf bilinçli bir işçi olarak işçilerle ilişkilerini geliştirmelidir.

İşletme içinde ve dışında yürütülecek olan etkinlik ve eylemliliklere, mücadelelere aktif olarak katılmalı, işletmedeki işçilerin güvenini kazanmalıdır.

İşçilerin basit sorunlarının çözümünde aktif rol oynamalıyız. Örneğin en basit bir işçi gezisinde, bir piknikte bile bir köşeye çekilip "bugün elimi bir şeye vurmayacağım, biraz da ben oturup pikniğin tadını çıkarayım", ya da en iyi halde bir köşede biri ile kafa kafaya verip sessizce sohbet etme şeklinde bir yol seçilmemeli, örneğin bir yiyecek-içecek sorununun düzgün yürümesinde bile görev alınmalıdır. **Önce iş, sonra sohbet; önce pratik, sonra ona bağlı olarak teori. Pratik içinde teoriyi kavratmak esas alınmalıdır.**

Bütün bunlar, **kadronun bitmez bir sabır ve enerjiye sahip olması gerektiğini, son derece fedakar olmak ve bunu yaşamının ayrılmaz bir parçası haline getirmek zorunda olduğunu göstermektedir.**

İşletmeye yerleştirilen yoldaş, işletmedeki işçiler içinde de çalışmalarını **geniş kitle çalışması ve dar kadro çalışması ana eksenleri üzerinde** yürütür.

Geniş kitle çalışmasında işyeri, somut güncel işçi sorunları, güncel gelişmeler vs'den hareketle, mevcut sömürü sisteminin gerçek yüzü açığa çıkarılmaya çalışılır. Emek ile sermaye arasındaki çelişkinin uzlaşmazlığı somut olgulardan hareketle kavratılmaya, ekonomik-demokratik mücadelenin gerekliliğinin nereden geldiği ve bunları siyasi mücadeleye bağlı olarak ele almanın önemi kavratılmaya; en basit taleplerin bile ancak mücadele ile alınabileceğinden hareketle sermayenin örgütlü gücüne karşı işçilerin örgütlü gücünü yaratmanın zorunluluğu gösterilmeye çalışılır.

İşletmede geniş kitle çalışmasının merkezinde duran görev, işletmedeki işçilerin birlikteliğini sağlamak ve işletmedeki tüm işçileri doğrudan kendi davaları uğruna mücadeleye sevketmek olmalıdır. Öncelikle işçilerin birbirlerine sımsıkı sarılarak kendi meselelerine doğrudan kendilerinin sahip çıkarak mücadeleye atılmalarının **mutlak gerekliliği** kavratılmalıdır. Bugün düzenin parçaları haline gelmiş bulunan bürokratik sendika aygıtı ve benzeri organlara güvenmenin sınıf karşıtı sonuçları pratikte işçilere gösterilerek, doğrudan kendi mücadelelerinin önemi, **işçilerin bizzat kendi siyasi deneyimleri içinde** kendilerine kavratılmalıdır.

İşletmelerde geniş işçi yığınlarını doğrudan mücadeleye seferber edecek olan; işletmede geniş kitle çalışmasının en etkili organı **grev ve mücadele komiteleridir.**

İşletmeye yerleştirilen her yoldaş bu alanda da çizgimizi eksiksiz kavramalı, çizginin taleplerini partinin direktifleri olarak algılamalı ve hayata aktarmasını becerebilmelidir.

İlk etapta tek tek işletmelerde yaratılan Grev ve Mücadele Komitelerinin süreç içinde diğer işletmelerdeki Grev ve Mücadele Komiteleriyle koordineli hareket etmeleri temelinde, çalışmalar örgütlenmeli ve böylece işletmeler arasında birlikte mücadeleyi sağlayacak Grev ve Mücadele Komitelerinin üst organlarının yaratılması perspektifine sahip olunmalıdır.

İşletmelerde geniş kitle çalışması ve dar kadro çalışması içinde başarının seviyesi; kadronun siyasi seviyesine, teorik birikimine, Bolşevik bir kadroda bulunması gereken özelliklere ve o kadronun bu özellikleri ne kadar kendi malı haline getirip getirmediğine bağlıdır.

Kadro, işletmedeki işçilerin önemli çoğunluğunun güvenini kazanacak pratik çalışmayı, çalışmalarının merkezine koymalıdır. Yapamayacağı hiçbir sözü vermemeli, yaparım dediği her görevi mutlaka yerine getirmelidir.

İşletme içinde çeşitli oportünist akımların olası çalışmalarında yürüteceği muhalefeti somut olgulara dayandırmalı, sı-

nıf içindeki oportünist maskelerini bizzat onların somut pratikleriyle açıkça, cepheden teşhir etmesini becerebilmelidir. Toptancı davranmamalı, doğru yanlarına sahip çıkmalıdır.

Bu akımlar karşısında da Bolşevik Parti üyesi olduğumuzu kesinlikle açığa çıkarmamalıyız. İşletmelerde açığa çıkmak, öncelikle bu akımların kafa-kol, grupçu, ahbap-çavuş temelindeki ilişki ve bu temeldeki örgütlenme anlayışlarından kaynaklanmaktadır. (Kuşkusuz, işletmede mücadelede en önde yürümemiz, bizim komünist olarak tanınmamızı beraberinde getirecektir. Sorun bundan çok, bizim örgütle bağımızın gizlenmesidir.)

Bu akımlar karşısında sınıf bilinçli, devrimci bir işçi olarak; "Benim ilkem şudur: beni ilgilendiren işçi sınıfının sınıf çıkarlarıdır. İşçi sınıfını gerçek kurtuluşa taşıyacak her doğrunun yanında, onun savunucusu ve savaşçısıyım. Her yanlış adımın ise açık ve cepheden karşısındayım. vb. vb." şeklinde tavır takınmalı, buna uygun pratik sergilenmelidir.

Böyle bir pratik, işletmedeki işçilerin güvenini kazanabilir ve oportünist-revizyonist-reformist akımların işçiler arasındaki etkinliğini kırabilir.

İşletmede geniş kitle çalışmasına paralel yürütülecek dar kadro çalışması, Bolşevik işletme hücresini yaratmanın temeli olarak kavranmalıdır. İşletmeye yerleştirilen Bolşevik örgütçünün esas görevi işletmedeki ileri işçileri mücadele içinde saflarımıza kazanarak Bolşevik İşletme Hücreleri oluşturmak olmalıdır. Bolşevik örgütçünün çalışmaları bu ESASa hizmet etmek zorundadır.

Dar kadro çalışması pratik faaliyet içinde Bolşevik örgütçüden muazzam üstünlükler talep eder. Teorik olarak üstünlük; çizgimizi iyi bilmek vb. yetmez. Önemli olan, onları her değişik durumda doğru olarak yorumlayabilmek, sınıf mücadelesinin kızgın pratiğinde eylem kılavuzu olarak kullanmasını bilmektir. Bolşevik bir örgütçü kadro, bu temel özelliklere kavuşmayı önüne hedef olarak koymalı ve o yönde gelişmelidir.

Dar kadro çalışmasının özünü işletmedeki güvenilir, dürüst, devrime sempati duyan fedakar, işçi sınıfının doğal öncüleri diyebileceğimiz unsurlarla yürütülecek birebir ilişkiler oluşturur. Sonuca gitmek bu ilişkinin sağlamlığına bağlıdır.

Bolşevik örgütçü, dar yapı içine almayı düşündüğü insanın herşeyden önce sağlam ve güvenilir olduğuna kanaat getirmelidir. Bunun en iyi ölçüsü kişinin söylediği laflar değil, bizzat sınıf mücadelesi içindeki pratiğidir. Doğal olarak bu unsurlardan ilk anda uzun süredir örgütlü olan bir Bolşevikten beklenen tavırlar beklenemez. Önemli eksiklik ve yanlışlıklara sahip olması doğaldır. Çünkü kendiliğinden Bolşevik olunamaz. Bunlar süreç işidir ve mücadele içinde bu noktaya varılabilir. O nedenle örgütleyicinin örgütleyeceği unsurda en başta araması gereken temel özellik, sağlam ve güvenilir bir yapıya sahip olması ve mücadeleci olmasıdır.

Bu özelliklere sahip unsurları dönüştürmek, Bolşevikleştirmek, durumuna uygun konumlandırmak, örgütlü bir güç haline dönüştürmek Bolşevik Örgütçü Kadronun işidir.

İŞLETME HÜCRELERİ ÜZERİNE BİRAZ DAHA!

İşletme hücreleri parti organlarıdır. Bağlı bulundukları üst organ ile çalışmalarını koordineli olarak sürdürürler. İşletmenin somut durumuna bağlı olarak alt komite vb. oluşturur, işletme içinde dardan genişe doğru bir örgütlülük yaratır. Hücre, işletmenin doğrudan önderidir.

İşletme hücresi işletmenin yapısını somut olarak tahlil ederek buraya uygun genel çalışma programını oluşturur. İşletmedeki mücadelenin taleplerine uygun olarak sorumlular belirlenir. Mücadelenin anda acil talep etmediği dallara ilişkin sorumlu tayin etmek gereksizdir. Yani tayin edilen sorumluluk alanı bugünden somut işlerliğe sahip olmalıdır.

Sendikal alanda olup bitenlerden sorumlu, işletmeler arası ilişkilerden sorumlu, düzenlenecek etkinlik ve eylemliliklerden sorumlu, basın ve güncel gelişmelerden sorumlu , kadınlar arasında örgütlenmeden sorumlu, gençler arasında örgütlenmeden sorumlu vb.; işletmenin durumu ve hücrenin gücüne bağlı olarak önem sırasına göre iş bölümü yapılır.

İşletme içinde mutlak bir biçimde sağlıklı bir istihbarata sahip olmak gerekir. İşçiler içindeki sermaye uşaklarını, patron ve sendika ajanlarını, yağcılarını vs. iyi tesbit etmek hücre çalışmasının başarısını doğrudan etkileyen en önemli faktörlerden biridir. Bu dal çok iyi organize edilmelidir.

İşletme hücresi içinde kadın çalışmalarına ve gençlik çalışmasına özel bir önem verilmeli, işletme içinde kadın ve gençlik sorunlarına ilişkin çeşitli düzeylerde ayrı birimler oluşturulmalıdır.

İşletme içinde eğitim-kültür, yardımlaşma-dayanışma, işçi sağlığı vb. şeklinde komiteler, alt birimler kurulmalı; işletme hücresi dışındaki işçiler de bu bölümlerde fiilen görevlendirilmelidir. İşletme hücresi tüm birimlerin önderliğini dolaylı olarak yapmalıdır. Yürüteceği faaliyetleri kimin işletme hücresinde olduğunu kesinlikle hissettirmeden yerine getirmek zorundadır. Dolaylı önderlikten kastettiğimiz budur.

Merkezi ajitasyon-propaganda malzemelerinin işletmeye sokulması, dağıtımı vb. kesinlikle elden ele biçiminde olmamalı, "nasıl olsa beni tahmin ediyorlar " vb. anlayışı temelinde kesinlikle hareket edilmemelidir. İşçilerin ulaşacağı yerlere bırakmak gibi yollara başvurulmalıdır.

İşletme hücresi içinde bu işi doğrudan yapan yoldaş/lar dışında hücrenin diğer üyeleri tarafından bu işin nasıl, kim/kimler tarafından yapıldığı vb. bilinmemeli, bunun dışardan yapıldığı düşüncesi oluşturulmalıdır. Hücrenin doğrudan kendisinin çıkaracağı ajitasyon-propaganda malzemeleri açısından da doğrudan ilişkili olmayanlar bilgilendirilmemelidir.

Düzenlenecek etkinliklerde; örneğin bir kır gezisi vb. sırasında, işletme dışında, başka alanlarda faaliyet yürüten partinin ajitatör ve propagandistleri tarafından partinin görüşleri açıkça anlatılmalı, partinin propagandası yapılmalıdır. İşletmelerdeki durum, önceden başka kanallardan ajitatör/propagandiste ulaştırılmalıdır. Ajitatör/propagandist kendine ayrılan konuşma süresini en iyi şekilde kullanacaktır. İşletme içindeki yoldaşlar, Parti adına açık propaganda yapmakta olan yoldaşla yakın ilişki kurmayacaktır.

Burada işletmeler temelinde örgütlenme anlayışımızı bugüne kadar olan somut pratiğimizden de dersler çıkararak açmaya çalıştık. Önümüzdeki dönemde öncelikle örgütlenme ve kadro siyaseti çizgimizi somutlaştırmaya, detaylandırmaya, geliştirmeye devam edeceğiz.

Kuşkusuz örgütlenme alanımız yalnızca işletmeler değildir. Fakat işletmeler temelinde örgütlenme, yerel örgütlenmede temel dayanağımız haline getirilmelidir. İşçi sınıfı içinde örgütlenmede kavranacak esas halka budur. Bunun dışında semt örgütlülükleri, gençlik örgütlülükleri, demokratik kitle derneklerinde örgütlenme vb. vb. alanlardaki örgütlenme anlayışımızı önümüzdeki dönemde açmaya, somutlamaya devam edeceğiz.

10.11.1994 ▲

"Yeni Partileşme Girişimi Kemal Burkay'ın tavrı...

HEP'in kapatılması gibi DEP'in de kapatılmasının ardından, kurulacak "yeni" legal partinin nasıl olması gerektiği konusunda değişik görüşlere sahip olanların yolları da ayrıldı. Bir bölümü HADEP'i kurarken diğer bir bölümü ise "Yeni Demokratik Değişim Partisi Hareketi" (YDDPH) adı altında örgütlenme hazırlığına girişti. Kamuoyunda bunlar "PSK yanlıları" ya da "Burkay yanlıları" olarak tanıtıldı. Bunlar "yeni" bir partinin programını tartışmak için kamuoyuna bir de taslak sundular.

"Yeni çıkış"ın birlikte olmamasının, daha doğrusu HADEP dışında partileşme çalışmasının gerekçesi Burkay'a göre şöyledir:

"... HEP ve ardından DEP deneyi gösterdi ki bazı kesimler demokratik yöntemleri içlerine sindirememişlerdir ve bildiklerini okumaya devam etmektedirler. Öyle olunca da birliği gönülden isteyenlerin bu aşamada yapabileceği fazla birşey yoktur. Eğer üçüncü bir ortak çıkışta bu işi başaracağınıza inanacak kadar saf değilseniz, ya legal parti adı altında, o partiden çok, orada etkin olan belli bir kesimin, birçoğu da yanlış politikalarının peşine takılacaksınız –ki bu bile bile lades demek olur– ya da düşündüğünüz geniş katılımlı, demokratik örgütü yaratmak için bağımsız girişimde bulunursunuz. Kanımca bu aşamada doğru olan ve zorunlu olarak gündeme giren ikincisidir." (DENG sayı 29, sayfa 6)

Sözkonusu girişimin "zorunlu" ve "doğru" olduğunu tespit etmesi dışında Burkay, "YDDPH"nin kamuoyuna sunduğu "program taslağı"nda hemfikir olmadığı görüşler üzerine de tavır takındı.

Sözkonusu tavrı "Denge Azadi" ve "Deng" dergisinde yayınlandı. Legal parti konusunda takındığı tavır, Burkay revizyonistinin sosyalizm maskesini kullanmaya devam ettiğini ortaya koymaktadır. Bu maskeyi yırtıp, gerçek yüzünü ortaya koyma görevine sahip olan biz Bolşeviklerin yapacağı tek şey, maskenin geri kalan parçalarını da aşağıya indirmektir. Bunu yaparken gerektiği yerde "YDDPH"nin tavrına da atıfta bulunacağız.

Burkay'ın tavrı içinde eleştirilmesi gereken birçok nokta var. Fakat biz kendimizi bazı önemli noktaları ortaya koymakla sınırlıyoruz. Sırası ile gidersek durum aşağıdaki gibidir:

Legal parti girişimi ile ilgili takındığı ilk tavır, "Esas olan PSK'nın yasallaşmasıdır" tavrıdır. Bu tavır hiç de legal partinin desteklenmesine engel değildir. Bu iki noktada şu tavrı takınmaktadır:

"Bizim açımızdan esas olan PSK'nın ülkede serbestçe çalışma olanağına kavuşması, yani yasallaşmasıdır. PSK yirmi yıllık bir partidir ve ülke politikasında, özellikle de Kürt sorunu bakımından bir etkinliği vardır; taraftır. Ama, ne yazık ki buna uygun koşullar bugün de hala oluşmuş değil. Türk devleti düşünce ve örgütlenme özgürlüğü önündeki önemli engelleri kaldırmamakta ısrar ediyor." (Denge Azadi'deki röportajın PSK Yurtdışı Bürosu tarafından bildiri olarak yayınlanan yazıdan)

Ve

"İşte yeni partinin işlevi bu olmalıdır. ***Türkiye'ye Batılı düzeyde geniş bir demokrasi getirmek, Kürt sorununun barışçı ve demokratik çözümünü sağlamak ve ülke kaynaklarını denetim altına alıp kalkınmaya yöneltmek, geniş halk yığınlarının, emekçilerin yaşam düzeyini iyileştirmek.*** (abç)

12 Eylül rejiminin boğucu ortamından kurtulmak, demokrasi ve barışa ulaşmak için dün ülkeye gerekli olan böylesine bir politik dalga idi, bugün de gerekli olan odur." (aynı yerde)

Burkay revizyonistinin legal partiye yüklediği görev ve işlev böyledir. Faşist Türk devletinin Avrupa ülkelerinin burjuva demokrasisi düzeyine getirilmesi, dönüştürülmesidir. Burjuvazinin ufku en iyi halde burjuva demokrasisi ile sınırlıdır, Burkay'ın ufku da bununla sınırlıdır...

Burada sayılanların "sağ partiler" tarafından yerine getirilemeyeceğini belirttikten sonra Burkay sosyal-demokrat partiler hakkında şu tavrı takınmaktadır:

"Şimdi sosyal-demokrat postuna bürünmüş olan ve pekçoklarınca "sol" olarak nitelenen CHP kökenli üç parti - SHP, DSP ve CHP bunu yapamazlar; çünkü bugünkü durumdan sorumlu olanlar aynı zamanda onlardır. ***Bunların ne solla, ne de sosyal-demokratlıkla bir ilgileri yoktur. Bunlar da ötekiler gibi halis muhlis düzen partileridir.***" (abç) *(aynı yerde)*

Altını çizdiğimiz yerde savunulan düşünce, açıkça sosyal-demokrasiyi düzen dışı gösterip aklayan bir düşüncedir. Bu, aynı zamanda bir yanı ile sosyal-demokratların karşı-devrimciliğini gözardı ederken, diğer yandan ise PSK'nın, sosyal-demokratları sosyal-demokratlıktan çıkarıp, kendisinin yerini açmaya hizmet eden, onun için atılan temel taşlardır. Öyle ya bu üç partinin (SHP, DSP, CHP) sosyal-demokratlıkla ilişkisi yoksa, o zaman ***gerçek sosyal-demokrat PSK*** yasallaşıp bunların yerini almalıdır. Bu bugün mümkün değilse, o zaman bu görevi başka isim altında ve başka program ile yerine getirmek gerekiyor. İşte bunun için de "yeni parti"ye bahsedilen görevler düşüyor...

"Deng" dergisinin 29. sayısında ise bu konuda daha geniş tavır takındı sayın Burkay. Yasal parti ile ilgili görüşlerinin *"üçbeş yıl öncesiyle önemli bir farkının"* olmadığını belirttikten sonra, kurulacak parti hakkında şu tavrı takınmaktadır:

"Bu güçlere demokratik bir platform gerekli. Ayrıca, Kürt, Türk, sol veya değil, tüm ilerici, demokrat, değişimci güçlerle ortak bir parti oluşturmalı. Öyle bir parti ki gücüyle, yığınsallığıyla kitlelere umut verebilsin, düzen partileri karşısında bir çekim merkezi, seçenek olsun, değişimin motoru olsun, ülkeye barış ve demokrasi getirsin, Kürt sorununun barışçıl çözümünü sağlasın." (Deng sayı 29, sayfa 4)

(YDDP) üzerine"

Burada burjuva demokrasisi için verilecek mücadelenin ve bu mücadeleyi yürütmesi gereken partinin düzen dışı olarak gösterilmesi sahtekarlığı bir kez daha yapılmaktadır. Düzen dışında, yani kapitalist sistemin dışında olan bir parti, kapitalist düzenin iyileştirilmesi için değil, yıkılması için mücadele eder. Oysa PSK gerek bugün kendi önüne koyduğu görevlerde olsun, gerekse de legal partiye (YDDPH) yüklemek istediği görevlerde olsun, düzen dışı değil, düzen içi tavırlara sahiptir. Bunun teorik temeli bu yazıda şöyle ortaya konmaktadır:

"PSK sosyalist bir partidir. Biz sosyalizmi insanlığın geleceği olarak görüyoruz. İnsana yaraşır, barışçı, sömürüsüz ve adil bir toplumun ancak sosyalizm olacağı konusunda kuşkumuz yok. Ama (böylesi ama'lar revizyonistler tarafından her zaman maskelerinin gizlenmesi için kullanılmaktadır, Burkay da öyle yapmaktadır. /BN) *ona ulaşmak için ulusal ve uluslararası planda çok büyük değişikliklerin gerekli olduğu kanısındayız. Özellikle Türkiye ve Kürdistan gibi ekonomik, politik ve kültürel bakımdan çağdaşlarından oldukça geri kalmış, hala feodalizmin derin izlerini taşıyan, vahşi kapitalizmin borusunun öttüğü ülkelerde sosyalizmin pek yakında olmadığının da bilincindeyiz.* (Bu bilinçte... oldukları için sosyalizmi bugün savunacak kadar cahil de değildirler... /BN) *(agd, sayfa 5)*

Bu yüzden;

"Ülkenin, Kürt ve Türk halklarının temel ihtiyacı ise, bugün barış, demokrasi, özgürlüktür." (aynı yerde)

Barış... Demokrasi... Özgürlük... Bu kavramlar, üzerinde en çok oynanan ve kitleleri kandırmaya alet edilen kavramlardır. Kapitalizm şartlarında işçi sınıfı ve geniş emekçi tabakalar için gerçekleşemeyecek olan istemlerdir, barış, demokrasi ve özgürlük istemi. Bu yüzden de, kapitalizmi yıkmadan, onun çerçevesi içinde savunulan barış, demokrasi ve özgürlük, ancak burjuvaziye hizmet eden bir savunudur. Burkay da üzerine düşeni yapmakta kusur etmemektedir.

Legal parti konusunda takınılan tavır, doğal olarak sadece görev yüklemekle bitmemektedir. Burkay, "YDDPH"nin aceleciliğini de eleştirmektedir. Bu konuda şu tavrı takınmaktadır:

"Partinin programı ve ilanı aceleye getirilmemeli, sağlam adım atılmalıdır.

Bu açıdan bakınca, HADEP adıyla ortaya çıkan kesimin acelesine şaşmadım. Ancak, "Kemal Burkay taraftarları" diye nitelenen arkadaşların acelesini doğrusu anlayamadım." (agd. sayfa 6)

Bu aceleciliğe tavır takındıktan sonra ise, "YDDPH"nin kamuoyuna sunduğu program taslağı hakkında ne düşündüğünü ortaya koymaktadır. Buna göre, *"...yeni legal bir kitle partisine duyulan gereklilik, gerçek bir demokrasi ve değişim için, Kürt sorununun barışçı çözümü için ona yüklenen rol; geniş katılımlı olması, demokratik işlerlik vb.* ***Elbet bunlar işin özü ve benim ötedenberi savunduğum görüşler."*** *(abç) (agd, sayfa 7)*

Yani işin özünde Kemal Burkay sözkonusu parti girişimi ve program taslağı ile hemfikirdir. Sorunun özü de budur. K. Burkay'ı "YDDPH"den ayıran noktalar, sorunun özü olan noktalar değildir. Yazımızın devamında, okuyucumuzun bu olguyu sürekli gözönünde tutması gerekir.

İşin özünde hemfikir olan Burkay, program taslağında gereksiz ve yanlış bulduğu noktalarda tavır takınmakta ve "YDDPH"ni eleştirmektedir. Bu eleştiri, hala sosyalizm maskesi takınan bir revizyonistin, açıkça sosyal-demokraside konaklayan revizyonistlere yönelttiği bir eleştiridir. Bunu görebilmek ve gösterebilmek için ara başlıklar altında kısaca da olsa durumu ortaya koymak gerekiyor.

"Yeni Dünya Düzeni" hakkında takınılan tavır...

Bu konuda Burkay ilkönce şu alıntıları yapmakta:

"Yeni dünya düzeninde sosyal istik-

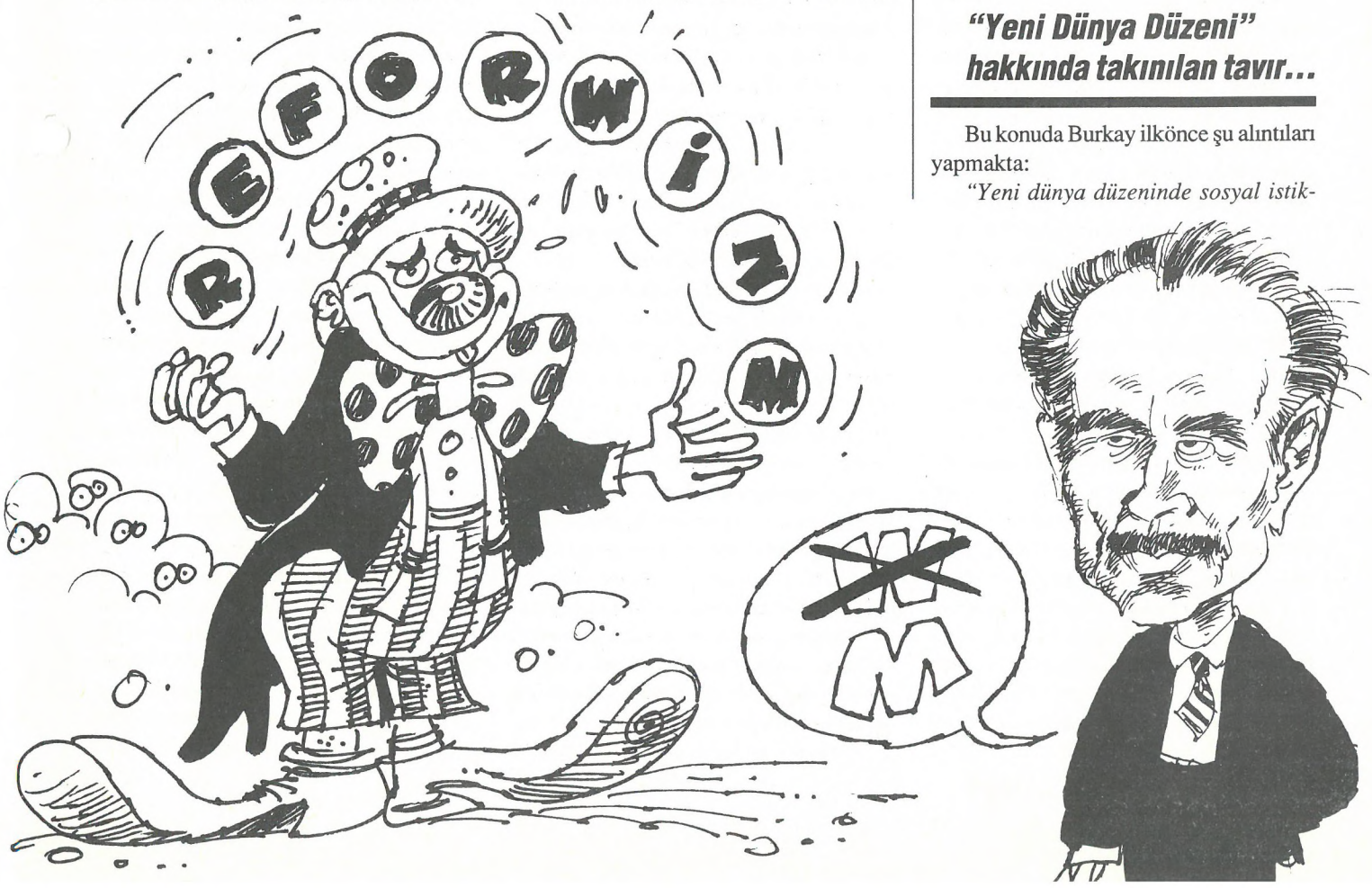

rarsızlık ve boğazlaşmalar Balkanlar'da da artarak sürmektedir."

*"Şu anda, yeni dünya düzeninden beklenen **barış ve istikrar**, bugüne kadar **Ortadoğu**'da da sağlanamadı." (agd. sf. 7)*

Bu alıntılar "yeni dünya düzeni"ni kabul edip savunmaktadır. Bu kadar açık bir savunuya, sosyalist maskeli sosyaldemokratımız Kemal Burkay "tahammül" edemediği için karşı çıkmaktadır... Ve şu tavrı takınmaktadır:

"Bu kavram, sosyalizm artık öldü, dünyada bundan böyle kapitalizm rakipsizdir, üstünlüğünü kanıtlamıştır, artık onun değerleri geçerli olacaktır, diyenlerce ortaya atıldı ve yeni koşullarda dünyaya istedikleri gibi biçim vermeyi arzulayan dünya zenginlerinin özlemini dile getiriyor. Bu "düzen" de başrol ise, ABD'ye veriliyor. Bana kalırsa, sosyalist sistemdeki çöküntüden sonra, dünyamızda yeni bir durum var, ama yeni bir düzen yok. Yeni durumda kapitalizm ağır basmıştır. Onun insanlığa sunduğu düzen ise hiç de "yeni" sıfatına layık değil." (aynı yerde)

Buradaki tavıra bakıldığında Burkay'ın "yeni dünya düzeni"ne karşı olduğu görünümü ortaya çıkmaktadır. Fakat bu sadece bir görüntüdür, gerçeği yansıtmamaktadır. Zira Burkay'ın kendisi yaklaşık bir sene önce şu görüşleri savunmakta idi.

"Yerel sorunlara uluslararası müdahale, Birleşmiş Milletler ve AGİK gibi kuruluşların ilkeleri çerçevesinde olur ve gerçekten sorunlara adil bir çözüm bulmayı, böylece barışı sağlamayı amaçlarsa, bu hem gerekli, hem de herkes için yararlıdır. Bunun için de, özellikle BM örgütü gereği gibi donanarak gerçek bir yaptırım gücüne kavuşmalıdır. Böylece, uluslar ve devletler arasında kaba güçle, zor yoluyla istemlerini hayata geçirme, güçlünün zayıfı ezmesi yolu, diğer bir deyişle orman yasaları dönemi kapanabilir ve uluslararası hukuk ilkeleri hayata geçer. Uygar bir dünyanın buna gereği vardır." (PSK 3. Kongre Belgeleri, sayfa 17)

Burada her ne kadar "yeni dünya düzeni" kavram olarak geçmese de, savunulan düşünce tam da emperyalistlerin uygulamak istediği hakimiyet politikasıdır. Bu politika tam da "yeni dünya düzeni" politikası ile örtüşmektedir. Kısacası K. Burkay'ın kendisi bizzat "yeni dünya düzeni"ni savunmaktadır. Fakat kendi taraftarları bunu maske bürünmeden yaptıkları zaman karşı çıkmaktadır. Sorunun özü değişmemekte, sadece bu "yeni dünya düzeni"nin nasıl savunulacağı konusunda farklılık vardır. Biri bugün varolan yapının yeni dünya düzeni olduğunu savunurken, diğeri ise bu düzenin hala oluşmadığını, bu yüzden de bu savununun yanlış olduğunu savunmaktadır. K. Burkay içerikte var olan birliği gizlemeye çalışmaktadır. Fakat nafile!

K. Burkay siyasi sahtekarlığını değişik alanlarda sürdürmektedir. Bu sahtekarlık "YDDPH"nin program taslağına getirdiği "eleştiri"lerde de ortaya çıkmaktadır. Şimdi de bu konuda takındığı tavrı ortaya koyalım.

Çağ tespiti ve revizyonist Burkay'ın tavrı

K. Burkay ilkönce şu alıntıları aktarmaktadır:

*"...**Tarıma** dayalı uygarlıktan **sanayiye** dayalı uygarlığa geçiş ne kadar köklü ve derin sancılarla olduysa, **sanayi** toplumundan da **bilgi** toplumuna geçiş, bugün toplumları ötekilerden daha derin bir şekilde dönüştürmektedir."*

*"Çağımız teknolojisindeki gelişmeler ve insan niteliğinin belirli bir hale gelmesi, dünyamızda yeni bir toplum yapısı ve **ekonomik model** yaratmış ve **bu model** kendisi ile uyumlu olabilecek yeni bir **hukuki, kültürel** ve **politik** yapıyı gerekli kılmaktadır." (agd. sayfa 8)*

Burada savunulan düşünceler açıkça "yeni dünya düzeni" diye yutturulan düzeni savunan düşüncelerdir. Bunun çok uç noktaya götürülüp savunulmasına, revizyonist Burkay'ın bugün hala gönlü elvermemektedir. Bu yüzden de "çağımızın değişmediğini" savunmaktadır.

"Çağımızın" ve toplum biçiminin neden değişmediğini değişik biçimlerde anlattıktan sonra kapitalizmi "yeniden" keşfederek çok "değerli" tespitler yapmaktan da geri kalmıyor tabii ki.

"Besbelli kapitalizm, çağımızın daha gelişkin tekniği ve bilimi ile donansa da, yine kapitalizmdir. Onu kapitalizm yapan temel nitelikler değişmemiştir." (agd. sayfa 9)

"Önemli olan üretim aracının sahibi kim? Bilgisayarı kullanan işçi mi? Bu olmadıkça en modern işletmede bile patron ve işçi, sermaye ve emek karşıtlığı vardır ve sömürü çarkı işler. Üretim araçlarının mülkiyeti bir azınlığın elinde oldukça kapitalist sistem yaşar ve "bilgi toplumuna" veya başka birşeye dönüşmüş olmaz. İşçiyi işçi yapan ise elinin nasırlı olup olmaması değil, ücretli emek kullanımı ile değer yaratan kişi olmasıdır.

Açık ki broşürün dili, tezleri, birçok bakımdan marksist bakış açısına aykırıdır ve burjuva tezlerden etkilenmiştir." (agd. sayfa 9-10)

İlkönce bu son tespitte savunulanın, sözkonusu program taslağını eleştiren bir tavır değil, onu temize çıkarmaya çalışan bir tavır olduğu tespit edilmek zorundadır. Çünkü adı geçen broşürde savunulan düşüncelerle Burkay'ın özde hiçbir farklılığı yoktur ve sözkonusu programın bakış açısı ***bir bütün olarak*** anti-Marksist-Leninisttir. Burkay bunu *"birçok bakımdan marksist bakış açısına aykırı"* olduğunu söyleyerek, eleştirme adına yanlış bakış açısını relative etmektedir. Bu tavır, Burkay'ın kendisini ele vermektedir. Yukarıda ortaya koyduğumuz gibi Burkay, sözkonusu program taslağının özü ile hemfikir olduğunu kendisi tespit etmektedir. Yani "bir çok bakımdan marksist bakış açısına aykırı" olarak değerlendirdiği görüşleri, sorunun özü olarak değil, tali yanı olarak görmektedir. Böylesi karşıdevrimcilerden de zaten başka şey beklenemez.

Sorunun diğer yanına gelince: Burkay'ın kapitalizm ve işçiler açısından yaptığı tespitler tek başına ele alındığında, Burkay'ın Marksist bir tavır içinde olduğu görünümü ortaya çıkmaktadır. Gerçekten de ne kapitalizmi kapitalizm yapan temel nitelikler değişmiştir, ne işçi sınıfı, işçi sınıfı olmaktan çıkmış ve ne de yeni bir toplum biçimi ("Bilgi toplumu") oluşmuştur. Yani aynı zamanda çağımız da nitelik bir değişikliğe uğramamıştır. Buraya kadar herşey güzel... Peki ama çağımız değişmemişse, bu çağ nedir? Buna verilen cevap, Marksist-Leninistlerle revizyonistleri ve her türevini birbirinden ayırmaktadır.

Marksist-Leninist çağ tespiti, çağımızın, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğu biçimindedir. Burkay'ın da türevi olduğu Kruşçev modern revizyonizmi ise, çağımızın "barış içinde birarada yaşama" çağı olduğunu tespit ederek Marksist-Leninist çağ tespitini revize etmiştir. Burkay da bu revizyonist çağ tespitinin en ala savunucularından biridir. Tam da bu yüzden onun "çağımız değişmedi" tespiti, revizyonizmi savunan bir yaklaşım temelinde yükselmekte ve reddedilmesi gereken bir tavırdır.

Çağımızın değişip değişmediği konusunun ötesinde, Burkay'ın "bilgi toplumu" konusunda program taslağına getirdiği eleştiri, bizzat kendisinin daha önce savunduğu şu görüşe yöneltilmesi gerekir.

"Dünyamızda bilimin ve tekniğin, genel olarak insanlığın üretici güçlerinin

düzeyi, hem yapıcı hem de yıkıcı yönüyle öyle bir dereceye vardı ki, gerçekten de artık dünyaya yeni bir düzen vermek zorunlu olmuştur." (DENG sayı 10, sayfa 11)

Bu tavır ile Burkay'ın program taslağında aktardığı alıntıda savunulan düşünce aynı düşüncedir. Bu neredeyse aynı kelimelerle de formüle edilmektedir. Yani, Burkay ile "YDDPH"nin program taslağını yazanlar arasında hiçbir temel farklılık yoktur. Her iki yan da "dünyaya yeni bir düzen verilmesi" gerektiğini aynı gerekçelerle savunmaktadırlar. Burkay'ın kullanmadığı tek kavram "bilgi toplumu" kavramıdır. Bu ise sorunun özünden hiçbir şey değiştirmemektedir.

İşçi sınıfının değişmediği konusunda söyledikleri de, kendisinin yıllardır savunduğu görüşleri gizleme temelinde söylenmektedir. Zira revizyonist bayımız, Marks'tan bu yana geçen sürede işçi sınıfının durumunun "zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri olduğu" biçiminde değiştiğinin teorisini yapan biridir. Ve bu değişikliği de kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçiş teorisinin temeli olarak göstermekte idi, bundan hiçbir değişiklik de olmamıştır. Burkay'ın bu konuda savunduğu görüşün nasıl bir görüş olduğunu gösteren bir örnek:

"Marks'tan bu yana geçen yüzyılı aşkın süre kapitalist toplumların yaşamında çok şeyi değiştirdi. Bir hayli zamandır ki Batı Avrupa, Kuzey Amerika, Japonya gibi gelişkin kapitalist ülkelerde işçi sınıfının ekonomik ve sosyal durumu 19. yüzyıl ortalarında, hatta 20. yüzyılın ilkyarısından oldukça farklıdır. Onun, kapitalizmin bugünkü gelişme düzeyi tarafından sağlanmış oldukça iyi bir yaşam düzeyi, dayanıklı tüketim araçları, bir dizi sosyal hakları –diğer bir deyişle– zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri vardır." (DENG sayı 22, sayfa 6)

İşte Burkay'a göre varolan bu değişiklik, zora dayanan devrim yerine,

"Sosyalizm için mücadelenin barışçı bir temel üzerinde ve parlamenter bir çerçevede yürümesinin nedenidir." (PSK 3. Kongre Belgeleri, sayfa 15)

Bu ve benzeri olgular, K. Burkay'ın kapitalizmin değişmediği, işçinin işçi olmaktan çıkmadığı üzerine burada söylediklerinin siyasi sahtekarlık olduğunu ortaya koymaktadır. Önemli olan üretim aracının sahibi olmak ise –ki öyledir–, o zaman işçi sınıfının "dayanıklı tüketim araçları"na sahip olması, nasıl onu zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olduğu konumuna getirmektedir? İkisini birarada savunabilmenin sırrı bizzat Burkay'ın siyasi niteliğinde gizlidir...

"Serbest piyasa ya da pazar ekonomisi"

"YDDPH"nin program taslağında bu konuda savunulan düşüncelerin, pazar ekonomisini "yücelten" düşünceler olarak değerlendiren Burkay, pazar ekonomisinin kapitalizmin özü olduğunu söylerek yine Marksist bir görünüm yaratmaktadır. Fakat bu görünüm, sadece pazar ekonomisi hakkında genel doğruların ortaya konması ile sınırlı kalmakta ve kendi çözümünü ortaya koyduğu yerde sona ermektedir. Bu konuda takındığı tavır şöyledir:

"İşte geniş halk yığınları açısından da, ekonomik sorunun çözümü, sözde "liberaller" ve "müdahaleciler" arasındaki çıkar kapışmasında taraf olmak değil –bu politikaların ne biri, ne diğeri merhem olabilir–, ülkeye demokrasi, barış getirmek, Kürt sorununa eşitlikçi temelde barışçı bir çözüm bulmak, ülke ekonomisinin yönetimini parazit ve vurguncu azınlığın elinden kurtarıp, emekçi yığınlardan ve gelişmeden yana yönlendirmektir.

Yeni girişimin vurgu yapması gereken işte bu noktalardır. Yoksa, günümüzde çok moda olduğu üzere, pazar ekonomisinin, yani kapitalizmin yüceltilmesi değil." (agd. sayfa 11)

İlke ekonomisinin yönetimini üretim araçlarını elinde bulunduran *"parazit ve vurguncu azınlığın"* elinden nasıl alacağı da yine Burkay'ın o çok sihirli formüllerinde gizlidir. Ama açık olan birşey varsa, o da Burkay'ın pazar ekonomisine değil, sadece ve sadece onun yüceltilmesine karşı olmasıdır. Bunu da şöyle ortaya koymaktadır:

"Toplumun sosyalist dönüşümün eşiğine varabilmesi için, ekonomik, sosyal, kültürel ve politik bakımlardan gelişmesi, olgunlaşması gerekir. Bu aşamada pazar ekonomisi ister istemez işleyecektir. Ama böyle olması, bizim sosyalist ufku yitirmemizi, sosyalizm için propaganda görevlerini aksatmamızı, hele hele, pazar ekonomisini, yani kapitalizmi yüceltmemizi gerektirmiyor. Sözkonusu girişim ise, eğer işlevi ve kapsamı gereği, birtakım doğruları söyleyemiyorsa yanlışları da söylememelidir." (agd. sayfa 11)

Bu tavır bir yandan Burkay'ın gerçek yüzünü, revizyonizmini ortaya koyarken, diğer yandan sözkonusu program taslağında savunulan düşünceleri de tersyüz ettiğini ortaya koymaktadır. Zira sözkonusu olan "YDDPH", doğruyu söyleyemediği için değil, pazar ekonomisini doğru görüp savunduğu için onu yüceltmektedir. Sorun, savunmadıkları bir şeyi yüceltme sorunu değildir. İşte sözkonusu taslakta söylenenler:

*"**Yeni Türkiye için, yeni piyasa ekonomisi, yeni demokratik değişim ve dönüşüm politikalarıyla bir uyum içinde ve birarada kullanılmalıdır.**" (aoç) (agd. sayfa 30)*

Ve,

*"Elbette piyasa ekonomisini reddetmiyoruz. Ama, **fiat** ve **piyasa** işleyişleri, bir toplum içinde oluştuğuna göre, oradaki bir dizi **demokratik, bürokratik** ve **siyasal** karar odakları da, bu oluşum süreci içerisinde yerini alabilmelidir, Eğer bu odaklar, tüm toplum kesimlerini kucaklayan, onların demokratik katılımını sağlayan **eşit** ve **adil** temsillerle **sürece** katılabilirlerse, bir piyasa ekonomisi içinde **fiat** ve **piyasa** işleyişi, **demokratik** ve **katılımcı** bir anlayışla, ancak o zaman projelendirilebilinir." (agd. sayfa 29)*

Kısacası bunlar için sorun, piyasa ekonomisinin nasıl daha "demokratik" bir biçimde işletileceği sorunudur. Yoksa Burkay'ın dediği gibi, "doğruları söyleyemedikleri için" pazar ekonomisini yüceltmiyorlar.

Yeri gelmişken bu program taslağında pazar ekonomisi bağlamında savunulan düşünceye biraz bakmakta yarar vardır. "YDDPH"nin yanlışı sadece pazar ekonomisini savunmaları değildir. Bunlar, "demokratik katılım" adına tarihin çarkını geriye döndürmeyi içeren gerici tavıra da sahiptirler.

Şöyle ki, Marksist-Leninistler kapitalizme karşı olmalarına rağmen, kapitalizmin feodalizme göre ileri bir adım olduğunu ve tekelci kapitalizmin de serbest rekabetçi, diğer bir deyişle tekelci kapitalizm öncesindeki kapitalizme göre ileri bir adım olduğunu savunurlar. Zira tekelci kapitalizm sosyalizm için koşulları daha da olgunlaştırmıştır. Bu yüzden de tekelci kapitalizme karşı çıkıp, serbest rekabetçi kapitalizmin savunusunu gerici bir savunu olarak görürler. "YDDPH" de bu konuma düşmektedir, serbest piyasa ekonomisini savunma adına tekellere karşı çıkmaktadırlar. Tavırları şöyledir:

*"**Yoksa,** bugüne kadar olduğu gibi belirli çevrelere ve odaklara **serbesti** tanınır ve hatta gereksiz **sübvansiyon ve desteklerle** belirli kesimler kayrılarak toplumun sırtına binilirse ve ekonomik yaşamın planlamasıyla ilgili karar ve*

projelerde toplum dışlanmış olursa, bugünkü gibi, ***üretici mülkiyet*** *üzerinde,* ***tekelci mülkiyet*** *oluşur, ekonomi asalaklaşır, bir avuç zengin, emekçi kitleleri boğar, gerçek üretici ve yatırımcı fonksiyonlar felç olur. Toplumsal yaşamın her alanı altüst hale gelir.*

İşte bugün yaşadığımız tablo budur. Ekonomik durum dehşet vericidir. Kitleler feryat ediyor.

Tekeller, *serbest piyasa ekonomisinin,* ***fiat ve piyasa*** *işleyişini yön(len/BN)direbilmektedir. Toplumun* ***tüketici kesimleri*** *ise* ***korumasız*** *durumdadır.*

Gerçek bir piyasa ekonomisinin kurallarının işleyebilmesi için; ***anti-tekel önlemler*** *ve* ***tüketiciyi koruma kanunları*** *çıkarılmalıdır." (agd. sayfa 29)*

Burada savunulan düşünceler açıkça tarihin çarkını geriye döndürmeye çalışan düşüncelerdir. Yazımızın amacı Burkay'ın tavrını ortaya koymak olduğu için, bu düşüncelerin gerici olduğunu belirtmekle yetiniyoruz. Burkay'ın bu görüşlere tavır takınmayarak gericiliğe ortak olduğunu da belirtmek gerekir. Yine Burkay'ın tavrını sergilemeye dönelim.

Pazar ekonomisinin "yüceltilmesi"ne karşı geldikten sonra bir "çözüm" olarak şunu da söylemektedir:

"" Yeni sol" un görevi ise, bu aşamada, eğer sosyalizmi kurma, bu anlamda toplumu değiştirme koşulları yoksa, en azından piyasa ekonomisini sosyal güvenlik önlemleriyle "destekleme" değil, dengeleme olmalıdır.

Bu dengelemenin kendisi, yani emekçilerden yana sosyal reformlar, güvenceler, ekonomik yaşama devletin müdahalesini, belli bir korumacılığı gerektirir." (agd. sayfa 11-12)

Bu "çözüm" önerisi ile Burkay bizzat bir sayfa önce kendisinin savunduğu görüş ile çelişmektedir. Ne "liberaller"den ne de "müdahaleciler"den yana olunmamasını tavsiye ederken, birdenbire müdahaleci kesimden yana tavır takınmakta ve taraf olmaktadır.

"Destekleme" yerine savunduğu "dengeleme" ise, sadece bir kavram oyunundan öte bir anlam taşımamaktadır. Burkay ile "YDDPH"nin program taslağı arasında özde bir fark yoktur. Tek farklılık aynı istemlerin değişik kavramlarla dile getirilmesidir. Burkay devletin müdahalesini açıkça isterken, "YDDPH" dolaylı yoldan istemektedir. Zira *"anti-tekel önlemler ve tüketiciyi koruma kanunları"* nın çıkarılmasını talep etmek de, devletin müdahalesini talep etmektir. Burkay burada da özde varolmayan bir noktada farklı bir konumda imiş gibi bir tavır sergilemektedir.

Kapitalizmin şu ya da bu çeşidinin savunulmasındaki çelişkiler, iki tarafın da kapitalizmi savunmadaki birliğini ortadan kaldırmamaktadır. Bu yüzden de Burkay'ın bu konuda da "YDDPH" ile niteliksel farkı yoktur. Emekçiler için istenen tüm talepler kapitalizmin reforme edilmesi ve şirin gösterilmesi hedefine hizmet etmektedir. Burkay "acemi" arkadaşlarına akıl verirken, yapılan "hatanın temelini" de ortaya koyup, onları bağışlayabilmenin temel taşlarını dizmeyi de unutmamaktadır. Tavrı şöyledir:

"Arkadaşlarımız kapitalist ekonominin biraz yabancısı gibi konuşmaktadırlar. Buna şaşmamak gerekir. Biz sosyalistler, bir labirenti andıran kapitalist ekonominin yapısını ve işleyişini bu düzenin sözcüleri kadar iyi bilmeyiz. Onlar ise bildiklerinin hepsini söylemezler." (agd. sayfa 13)

Buna söylenecek tek şey vardır: "Bir labirenti andıran kapitalist ekonominin yapısını ve işleyişini" en iyi bilenler sosyalistler, yani Burkay gibi revizyonistler değil, komünistlerdir. Bunu en bilimsel biçimi ile ortaya koyan ise, işçi sınıfının kurtuluşunun bilimi Marksizm-Leninizmin kurucusu olan Karl Marks'tır. Burkay revizyonisti, kendisi ve çömezleri adına kapitalizmin yapısını ve işleyişini bu düzenin açık sözcüleri kadar bilmemelerini itiraf etmesi, biz Marksist-Leninistler için şaşılacak bir şey değildir. Bu itiraf, sadece ve sadece Marksizm-Leninizm adına konuşan revizyonistlerin gerçek yüzünü ortaya koymaya hizmet etmektedir. Ve siz sayın revizyonist baylar, böyle itiraflara devam edin!..

Şiddet sorunu ve Burkay'ın savunusu

"YDDPH"nin program taslağında Kürt sorununun çözümü için savunduğu görüş içinde şiddetin mutlaka dışlanması gerektiği savunulmaktadır. K. Burkay bu konuda şu alıntıları aktarmaktadır:

"Eşitlikçi ve adil bir çözümü şiddete başvurmadan sağlamak gerekir."

"Bu sorunun çözümü için şiddet kesinlikle dışlanmalıdır." (agd. sayfa 13)

Birinci alıntı ile hemfikir olan Burkay, ikinci alıntıda savunulanlara karşı gelmekte ve şu tavrı takınmaktadır:

"Haksızların, zalimlerin şiddeti her zaman kötüdür ve ona her zaman karşı olmak gerekir. Ama geçmişten beri, ezilenler, baskı görenler de sık sık direnmiş ve şiddet kullanmışlardır. Bu da haksız mıdır, ya da yanlış mıdır? (...) Zalimin şiddeti ile zulme karşı direnenin şiddeti hiç bir olabilir mi? " (agd. sayfa 14)

Bu tavıra bakıldığında da ilkönce Burkay'ın değişikliğe uğradığı görünümü ortaya çıkmaktadır. Öyle ya yıllarca "barışçı", "parlamenter yol"u savunan, devrimci zoru reddeden birisinin, şiddetin haklı-haksız yanları olduğunu savunması, hiç de öyle "önemsenmeyecek" bir olgu olamaz. Diğer noktalarda olduğu gibi bu noktada da hiçbir nitel değişiklik yoktur. Sorunun özü Burkay'ın pragmatik yaklaşımıdır. Zira, Burkay'ın kendisi sadece sosyalizme geçişte değil, Kürt sorununun çözümünde de şiddeti reddetmektedir.

Fakat Burkay'ın şiddeti reddetmesine rağmen Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için verilen mücadelede şiddete başvurulmaktadır, başvurulmak da zorundadır. İşte bu olgu, Burkay'ın "şiddetin kesinlikle dışlanması"na karşı gelmesini zorlamaktadır. Aksi halde Kürt ulusu içinde şiddete başvurmayı doğru gören halk kesimi içinde etkin olamayacaktır. Burkay'ın şiddeti bütünüyle reddetmemesinin ardında yatan temel neden budur.

Bu konudaki esas değişiklik PKK ile PSK arasında 1993 Mart ayında ilan edilen ateşkes sonrasında yapılan ortak açıklamada olmuştur. Bu tarihten itibaren Burkay, en azından Kürt ulusunun başvurduğu şiddeti meşru görmeye başlamış ve savunmuştur. Bu, onun genelde şiddete karşı olduğu gerçeğini ise ortadan kaldırmamaktadır. Burkay şiddeti sadece "direnme hakkı" düzeyinde meşru görmektedir. Bunun için de şu tavrı takınmaktadır:

"...Şiddetin sorumlusunu belirlemeden, ezilenlerin direnme hakkını göz önüne almadan (bu Birleşmiş Milletler ilkeleri arasına da giren bir haktır) "şiddet kesinlikle dışlanmalıdır" demek, zalimle mazlumun eylemini aynı kefeye koymak olur. Şiddet konusunda böyle bir genelleme, Kürt halkının tüm silahlı direnişlerini gereksiz saymak olur." (agd. sayfa 14)

Burkay'ın gerçek yüzünü ortaya koyan tespit son cümlede söylenmektedir. Burkay ile "YDDPH" arasında genel olarak devrimci şiddetin reddi konusunda herhangi bir ayrılık yoktur. Fakat Burkay Kürt ulusunun mücadelesi sözkonusu olduğunda, şiddetin bütünüyle dışlanmaması gerektiği tavrını takınmaktadır. Bu da milliyetçi ve pragmatik bir temelde yükselmektedir. Şiddet konusunda aralarındaki farklılık sadece bu nokta-

dadır.

"YDDPH"nin program taslağına getirdiği eleştirilerin hemen hemen hepsinde yaptığı "akıl hocalığı"nı bu konuda da yapmaktadır. Tavrı şöyledir:

"Elbet, böyle bir partinin programında veya sözcülerinin yazı ve konuşmalarında şiddetin övgüsünü yapmak gerekmez; bunu beklemiyoruz (sanki çok "sosyalist" ve yasak olan PSK şiddetin övgüsünü yapıyormuş da, Burkay revizyonisti legal bir partiden bunu beklemiyormuş... muş... muş.../ BN). *Ama yanlışları da söylemek için bir neden yoktur.* ***Biz barışçı çözüm istiyoruz. Silahların karşılıklı susmasını ve siyasal kanalların açılmasını istiyoruz. Bu istemleri vurgulayalım."*** *(abç) (agd. sayfa 14)*

Böylece şiddetin genelleşmiş bir formülasyonla reddi yerine, faşist Türk devleti ile şiddete başvurmadan anlaşmanın temeli olan düşünceler savunularak şiddet reddedilmektedir.

Bu noktada da Burkay ile "YDDPH" arasında özde bir fark yoktur. Sorun, aynı politikanın hangi biçimde yapılması noktasında düğümlenmektedir. "Bazı arkadaşları" yine "acemilik" yapmış ve Burkay da bunların eksikliklerini "gidermektedir" o kadar.

Yazısının başında "YDDPH"nin savunduğu görüşlerin özü ile hemfikir olduğunu, yani getirdiği eleştirilerin program taslağının özüne olmadığını tespit eden revizyonistimiz, yazısının sonunda program taslağı hakkında şu tespiti yapmaktadır:

"Ama ne yazık ki bu olayda, sosyalist olmayanların imzalayabileceği bir program yapmak isterken, ortaya sosyalist olanların imzalayamayacağı bir program taslağı çıkmıştır." *(abç) (agd. sayfa 15)*

Aynen öyle. Burkay gibi sahte sosyalistlerin değil, ama gerçek sosyalistlerin imzalayamayacağı bir program taslağıdır "YDDPH"nin program taslağı. Böyle olmasına böyle de, bu program taslağının özü ile hemfikir olan kimdir? Sahte sosyalist Burkay'ın kendisi değil mi?

Bütün yazıda ortaya çıkan tablo, Burkay'ın sözkonusu girişimi yapan taraftarlarının aceleci ve acemice davranmasına içerlediğidir. Öyle ya, her şey iyice düşünülüp, kılıfına uydurularak yapılması gerekir. Bu işlerin üstadı Burkay'a danışmadan böyle işlere kalkışmamak lazım! Aksi halde hem hata ve yanlış yapılır hem de zaman kaybedilir...

Bu yüzden de, *"Sözkonusu acelecilik zaman kaybını arttırmaktan başka işe yaramamıştır." (agd. sayfa 15)* tespitini yapmaktadır. Evet, zaman kaybını arttırmıştır, peki ama neyin zaman kaybı? Şimdi geldik madalyonun öbür yüzüne. Biraz da bu yanına bakalım.

Buraya kadar ortaya koyduğumuz tavırlar, okuyucunun da tespit edebileceği gibi "YDDPH"nin program taslağına ilişkin Burkay'ın eleştirilerinin içeriği ile ilgili tavırlardır. Sorunun özü savunulan düşüncelerin içeriği olsa da, sorun bununla sınırlı değildir. Sorunun diğer yanı, bu partileşme çabasının hedefinin ne olduğudur.

Bu hedef kısa bir biçimde formüle edilirse şöyledir: ***Kürt sorununa varolan devlet sınırları içinde, faşist Türk devleti ile aynı masaya oturarak "çözüm" getirmek için muhatap olabilmek.***

Burkay'ın yukarıda bahsettiği "zaman kaybı", muhatap olabilmenin zaman kaybıdır. Öyle ya, bu dönemde muhatap olmaya çalışanlar çok... Tesadüfen faşist Türk devleti bunlardan birini muhatap olarak kabul ederse, o zaman tren kaçırılmış olur... Burkay'ı rahatsız eden de budur.

Bundan bağımsız olarak Burkay ve onun şahsında PSK'nın Kürt sorununu "çözmek" amacıyla Türk devleti ile muhatap olmak için savunduğu görüşlere kısaca bakalım.

PSK için esas olan parti olarak kendisinin legal çalışabilmesidir. Bunu yukarıda da aktardık. Kürt sorununun çözümü için siyasal kanalların açılması gerektiğini bunlar da savunmaktadırlar. Yine siyasi kanalların açılmamasının sorumlusu, bunlara göre de Türk devletidir. İşte bunu anlattığı yerde Burkay şunları da söylemektedir:

"O halde PKK'nın silahlı eylemlerini bahane etmemesi lazım. PKK karşılıklı olarak ateşkes öneriyor. Demek ki bu çatışmayı durdurmak mümkün. Siyasal diyalog öneriyor. Ve PKK'nın yanısıra, biz Kürtler, diğer politik örgütler, politika sahnesinde olan insanlar, –Türkiye'de, Türkiye dışında– siyasal diyalog, barışçıl çözüm öneriyoruz. Demek ki bu mümkündür. O halde hükümetin bunda ısrar etmesi için bir neden yok. Yani engel olan hükümetin politikasıdır, devletin politikasıdır." (Show TV ile yapılan röportajın PSK Yurtdışı Bürosu tarafından bildiri olarak yayınlanan tam metni, 24 Nisan 1994)

Burkay burada sadece kendi adına değil, diğer Kürt örgütleri adına da konuşarak siyasi diyaloğu bir kez daha önermekte ve Türk devletinin hazır olduğu bir ortamda, karşılıklı oturup anlaşmanın mümkün olduğunu savunmaktadır. Bugünkü ortamda gerek PKK'nın gerekse de diğer Kürt örgütlerinin birçoğu tarafından savunulan siyasi çözüm gözönüne alındığında, Burkay'ın savunduğu olguyu dile getirmektedir. Evet faşist Türk devleti hazır olsa, bu örgütler oturup anlaşacaklardır.

Aynı masaya oturup anlaşmak, siyasi çözümü savunmadaki birlik vb., bu anlaşmada Türk devleti ile muhatabın kim olacağı, ya da olması gerektiği konusundaki görüş ayrılıklarını ve çelişkileri gidermemektedir. Varolan çelişki de zaten bu noktada ortaya çıkmaktadır. Özellikle PKK ile çatışmak istemeyen, daha doğrusu açık bir çatışmadan yana olmayan Burkay, bu konuda diplomatik temelde tavır takınmaktadır. Bu yüzden de muhatap olabileceklerin çerçevesini geniş göstermeye çalışmakta ve şöyle demektedir:

"Dünyanın her tarafında çatışan taraflar otururlar. Sadece PKK da değildir taraf. Kürt hareketi, –PKK'sıyla, PKK'lı olmayan kesimlerle, bizim partimizle, başkalarıyla–, bir bütün olarak Türk devletiyle muhatap olabilir; oturabilir ve bu sorun kardeşçe çözülebilir." *(abç) (aynı yerde)*

Bu tavra göre Türk devleti birilerini muhatap olarak kabul etsin de kimi ederse etsin. Ama kazın ayağı öyle değil. Zira Burkay, bu tavrı takındıktan sonra kendi programlarını şu şekilde övmektedir:

"Bence bizim programımız sorunun barışçıl çözümü için son derece elverişli bir program; yöntemlerimiz, önerilerimiz de." *(abç.) (aynı yerde)*

Burkay burada sadece programlarının elverişli olduğunu değil, aynı zamanda yöntemlerinin ve önerilerinin de elverişli olduğunu söylemektedir. Daha önce yaptığı *"...bizim sorunumuz PKK'ya alternatif olmak değil"* tespiti böylece, üstü örtülü olarak ortadan kaldırılmaktadır. Öyle ya PSK'nın yöntemi silahlı mücadele yürütmek değildir. Böylece bunların yöntemi daha da elverişlidir... Elverişli de kimin çıkarına? Tabii ki faşist Türk devletinin... Faşist Türk devletinin PKK'yı muhatap olarak kabul etmemesinin temel nedeni onun silahlı mücadele vermiş olması değil mi? O zaman bu yöntemi kullanmayanların muhatap olarak kabul edilmesi için koşullar daha da elverişlidir... Burkay, siyasi sahtekarlıkta olduğu gibi, diplomaside de yetenekli olduğunu ortaya koymaktadır.

Türkiye başbakanı Çiller'in kırdığı potlar gibi Burkay da kendisini ele ver-

mekten kaçınamamaktadır. Sözkonusu siyasi "çözüm" ve muhatap olabilmek için yaptıklarını şöyle özetlemektedir:

"Türk tarafına, devlete, hükümete kendi mesajlarımızı çeşitli biçimlerde iletiyoruz; basın açıklamalarında, benimle yapılmış mülakatlarda... Bunlar Türkiye'de de yayınlanıyor. Ayrıca örneğin, Çiller hükümeti kurulduğu zaman Bayan Çiller'e yazdığım bir mektup var, uzunca bir mektup." (aynı yerde)

Burkay'ın kendi uzlaşma politikasını övmek için söyledikleri, gerçekten bunların faşist Türk devleti ile muhatap olabilmek için durmadan çalıştıklarını ortaya çıkarmaktadır. Tüm çabalarının sonuç vermediği yerde ise Türk devletinden yakınmaya başlamaktadır. Show TV'nin muhabiri tarafından sorulan, *"neden PKK'yı yanlız bırakmak için size yanaşmadılar?"* sorusuna Burkay'ın cevabı şöyledir:

"Yok. Diyorum ya, Türk devleti, hükümeti, Kürt hareketiyle el altında da olsa, bir yoklama gereğini duymadı, bundan ürktü." *(abç) (aynı yerde)*

Burada Türk devletinden yakınma dışında, gizli kapaklı anlaşmanın savunulması önemli bir noktadır. Bu tavır, özü itibarı ile Kürt ulusunun ulusal haklarının satılmasına hazır olduklarını ortaya koymaktadır. Burkay, Mandela'nın ve Arafat'ın rolünü oynamaya adaydır. Bunun temelini de şöyle ortaya koymaktadır:

"Devletin bu yanlış politikasını değiştirmesi gerekiyor; sonunda değiştireceğine kuşkum yok. Nasıl, İngiltere'de, İngiliz hükümeti İrlandalılar ile konuşmak gereğini duyuyorsa, –açık veya kapalı– nasıl Güney Afrika'da düne kadar can düşmanı olanlar aynı masada oturdularsa, biz bunu Türkiye'de de Kürtlerle Türkler arasında yapmak zorundayız." *(abç) (aynı yerde)*

Burkay rolünü iyi bir biçimde oynayabilmek için, sadece bu tespitlerle yetinmemekte, aynı zamanda faşist Türk devletine şöyle akıl da vermektedir:

"Biz tarafız, biz muhatabız. Biz, Kürt sorunu sadece PKK'dır demiyoruz, değildir de. Demokratik koşullar geldiği zaman toplum yeniden şekillenir; politik güçler yeniden şekillenirler. Bizim dışımızda belki başka örgütler olacak. Yani belki PKK'dan da, bizden de güçlü örgütler çıkacak Kürt sahnesine. Ama o yolu açmak lazım. (...) Ben demokratik bir ortamda partiler arasındaki güç dengelerinin hızla değişeceği kanısındayım." (aynı yerde)

Bunun özeti, "demokratik koşullar gelirse PKK zayıflar, silahlı mücadelenin temeli ortadan kalkar ve meydan faşist Türk devleti ile diplomasi temelinde en iyi anlaşanlara kalır" biçimindedir. O zaman da Güney Afrika'da, Filistin'de olduğu gibi, işler çözülür(!)... Kısaca emperyalist "yeni dünya düzeni"nin çözüm olarak sunduğu çözümsüzlüğün savunuculuğu yapılmaktadır.

Burkay ve onun şahsında PSK'nın kendisinin Türk devleti ile muhatap olabilmesi için savunduğu görüşler özetle böyledir. Peki ama bunun "YDDPH"nin savunulması ile ilişkisi nedir? Bunu da ortaya koyup yazımıza son verelim.

Bu savununun PSK'nın legal olarak çalışma imkanının olmadığı ile ilişkisi var. Burkay ve PSK'ya göre, PSK'nın legal çalışmasının mümkün hale gelmesi *"Türkiye'nin demokratikleşmesine"* bağlıdır. İçinde bulunduğumuz koşullarda bu mümkün olmadığına göre, o zaman "ülkenin demokratikleştirilmesi için" bir partiye ihtiyaç vardır. Bu parti de, "Burkay yanlıları"nın da yer aldığı ve önderlik ettiği bir parti olmak zorundadır. Bu parti *"Türkiye'ye demokrasi, Kürdistan'a özgürlük"* getirme işlevini yerine getirirse, PSK'nın legal olarak çalışma imkanını da yaratmış olacaktır. İşte bunun için de "YDDPH" gibi bir partiye ihtiyaç duyulmakta ve böylesi bir yapılanma desteklenmektedir. Bu işlevi yerine getirebilecek bir parti hakkında Burkay şu tavrı takınmaktadır:

"Sözkonusu işlevi başaracak bir partide Kürt aydınları ve yurtseverleri girişimci ve ağırlıklı bir rol oynasalar bile, o salt bir "Kürt partisi" veya Kürtlerden oluşan bir parti olmamalı. Salt Kürtlerden oluşan bir parti gerçekçi değildir; özellikle de ***Türkiye'ye demokrasi, Kürdistan'a özgürlük*** *getirecek böylesi bir işlev için. Bu onu gereksiz yere daraltmak olur." (PSK Yurtdışı Bürosu tarafından bildiri olarak 16 Ağustos 1994' de yayınlanan yazıdan)*

Sonuç olarak Burkay'ın "YDDPH"ni desteklemesi, PSK'nın legal alanda çalışmasının imkanını yaratması içindir. PSK bugün legal alanda çalışabilse, böylesi bir partiye gerek duyulmayacaktır. Eh, nasıl olsa sosyalizme de tedricen, adım adım geçilmeyecek mi?... Neden Türkiye'de demokrasiye (tabii ki burjuva demokrasisine) tedricen geçilmesin ki??? Hele önce koşullar oluşsun, PSK'ya da sıra gelecektir... Siz sayın demokrasi yanlıları, işte o zaman görün, PSK'nın nelere muktedir olduğunu...

Evet, göreceksiniz, PSK'nın da sizi demokrasi adına nasıl kandırdığını. Göreceksiniz, Kürt ulusunun ulusal haklarının nasıl satıldığını. Sadece bunu görmeyeceksiniz. Bunların faşist Türk devleti ile işbirliği temelinde Kürt ulusundan işçilerin, emekçilerin, bir bütün olarak Kürt halkının nasıl sömürüldüğü ve ezildiğini de göreceksiniz. Göreceksiniz, bunların halka düşman yüzlerini.

O zaman geldiğinde göreceksiniz, ama ne pahasına? Sorun, kafayı duvara vurup da görmekten öte, gerçekleri şimdiden görüp, bunlara karşı mücadele etmektir. Bugünden bunlara karşı mücadele etmezsen, kaybedeceğin çok şey var...

Kürt işçi-köylü-emekçileri için kurtuluş yanlızca ulusal baskıdan kurtulmak değildir. Sorun bir bütün olarak sömürü sisteminden, sömürüden kurtulmaktır.

Kurtulmak istiyorsan eğer, silahını faşist Türk devletine karşı çevirdiğin gibi, seni aldatan Kürt siyasi sahtekarlara karşı da çevirmen gerekir.

Kurtulmak istiyorsan eğer, büyük Türk şovenizmine karşı mücadele ederken, Kürt milliyetçiliğine karşı da mücadele etmen gerekir.

Kurtulmak istiyorsan eğer, bütün ulus ve milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerle birliği savunman ve ortak örgütlenmen gerekli.

Evet, kurtulmak istiyorsan, BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin saflarında örgütlenmen gerekli.

Bu, somut olarak Kuzey Kürdistan'da BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'ın saflarında örgütlenmek demektir.

Bütün bunlar, kurtulmak istiyorsan eğer, yapman gereken şeylerdir. Böyle davranmazsan kurtulamazsın! Kurtulmanın tek yolu, Marksizm-Leninizm bilimi temelinde mücadele eden BOLŞEVİZM yoludur.

Yok, eğer kurtulmak istemiyorsan, o zaman, böylesi sahtekarların senin adına konuşmasına izin vermeye devam et!

Devam et, senin adına haklarının satılmasına izin vermeye, göz yummaya...

Köleler, köleliklerini kabul ettiği sürece, köle kalmaya mahkumdurlar!

Köle kalmak istemiyorsan, kır kölelik zincirlerini!

Seçenek, köle kalmakla, kölelik zincirlerini kırmak arasındadır.

Ya her türlü milliyetçi, reformist örgütlerden yana olacaksın, ya da BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'dan yana...

Köle kalmak istemiyorsan eğer, seçeneğin sadece ve sadece BOLŞEVİZMdir.

Seçimini doğru yap! BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlen, onu güçlendir!

15 Kasım 1994 ▲

Aile içinde ve çevresinde (kız) çocuklara yönelen cinsel şiddet olaylarını teşhir ve bunlara karşı amansız mücadele görevdir!

YAŞADIĞIMIZ toplumda *"çocuklar için en güvenilir yer, ailedir"* denir. Toplumun büyük bir bölümü de bunu böyle bilir ve kabul eder. Ve çocuklar anne-babanın yanında kendilerini güvenli, mutlu hissederler. Bu, her zaman mı böyledir?

Yoksa bugün, emperyalistlerin hakimiyetlerini sürdürmelerinin bir aracı olan ve onların pisliklerinin üzerini örtmeye yarayan aile içinde, birçok halde "mutlu" görünüm bir sahtekarlık mı? Gizlenen kimi pislikler mi var?

Evet var!!!

Örneğin aile içinde ve çevresinde çocuklara (daha çok kız çocuklarına) uygulanan cinsel taciz var, tecavüz var!

Çocuklara uygulanan cinsel şiddet, emperyalist Batılı ülkelerde en azından tartışılır olmuş ve çocukları korumak için belli kurumlar oluşturulmuştur. Bu kurumlar, yasaların müsaade ettiği kadarı ile düzen sınırları içerisinde çocukları korur.

Çocukları aile içindeki cinsel şiddetten korumak ve aile içindeki cinsel şiddeti açığa çıkarmak oldukça zordur. Açığa çıkmasının zor olması kadar, toplum tarafından kabullenilmesi de bir o kadar zordur. Çünkü toplumun, baba, amca, dede, ağabey ve dayılara tanıdığı konum, görünürde kesinlikle çocukla cinselliği dıştalamaktadır. Yine aynı toplum sadece aile içinde değil, herhangi birinin küçük bir kız (bazen erkek) çocuğuna tecavüzünü de görünüşte lanetlemekte, red etmektedir.

Aile bir tabu olduğundan, çocuk buna uygun eğitilir aile ve toplum tarafından. Eğer çocuk aile içinde cinsel saldırıya uğramışsa, ilk önce; yaşı çok küçük olduğundan kendisinin nasıl suistimal edildiğini kavrayamaz. Kavradığında da amca, baba, dede, ağabey, dayı denen bu adamların bunu nasıl yaptıklarını anlayamaz. Çünkü çocuğa öğretilen diğer birşey de, bu isimleri taşıyan kişilerin onu koruyacak olan kimseler olmalarıdır. Ancak canı çok yandığında, yaralandığında belki birşeyler anlatmaya çalışır, ama nafile, onu dinleyen olmaz genellikle. "Bir babanın kendi öz kızına tecavüz etmesi olacak iş değildir" denir, "Bu çocuk çok hayal kuruyor" denir; "örf ve adetlerimizde bunun yeri yoktur" denir vs. Ve çocuğa inanılmaz. Daha ileri yaşlarda yani çocuk artık hamile kalacak yaşa gelip hamile kaldığında, ya da evlenince "zifaf" gecesinde "kız çıkmayınca" olay açığa çıkar gibi olur. Fakat bunun da üzeri örtülmeye, olay "aile" içinde bırakılmaya uğraşılır ve "kimbilir kimden hamile kaldı, adımızı batırdı" ya da "küçükken düşmüştü de onun için kızlığı bozuldu" laflarıyla ve iftiralarıyla yine "suç" kıza yüklenir. Bu, toplum içinde böyledir.

Bir de bunun yasalar önünde ne durumda olduğuna bakmak lazım. Her ne kadar küçük çocuklara tecavüz öyle kolay kolay açığa çıkmıyor, gizli kalıyor desek de bazen mahkemelere kadar yansıyanları da oluyor. Bu durumda yasalar nasıl davranıyor buna da bir bakmak lazım.

Birincisi; mahkemelere yansıyan, aile içi cinsel şiddet-tecavüz olayları bu adla adlandırılmıyor. Daha sonra "ırza geçme", "babayı öldürme", "dedesini baltayla parçaladı" isimli dosyalar, iyice incelendiğinde anlaşılıyor ki, "baba", "abi",

"dede", "amca", "dayı" denenlerin tecavüzüne uğrayan kız çocukların davalarının görüldüğü dosyalardır bunlar.

İkincisi; bir kız çocuğu, babası ya da ailenin diğer erkek fertlerinden biri tarafından cinsel tecavüze uğramış ve bu da mahkemeye yansımışsa; önce bu çocuk "kızlık" muayenesi için adli tıbba gönderilir. Buradaki amaç da, çocuğun "kız" olup olmadığını ve çocuğun, ırza geçen kişiyi, cinsel olarak tahrik edebilecek yaşta olup olmadığının tespit edilmesidir.

Üçüncüsü; çocuk aile içi cinsel tecavüze uğradığı halde onu koruyacak hiçbir yasa yoktur. İşte burada da erkek egemen düşünce bir kez daha kendini gösteriyor. Onca "babadan hamile kalma", "ağabeyinden olma çocuğunu öldürme", "dedesinin yıllarca tecavüzüne uğrama" davalarına rağmen, bu çocukları bu canilere karşı koruyacak hiçbir yasa yoktur.

Dördüncüsü; bu tür tecavüze uğramış çocuklar, olay kanıtlandığı, mahkemelere yansıdığı halde, tekrar baba evine gönderilirler. Bu tür çocukları barındıracak ve uğradıkları saldırılar sonucu düştükleri psikolojik durumdan ve çeşitli hastalıklardan koruyacak hiçbir yer yoktur. Bunların olmamasının yanında; bu çocukların tekrar aynı eve geri gönderilmesindeki esas etken, çocuğun velayetinin 18 yaşına kadar babasında olmasıdır.

Yasalara bakmaya devam edelim:

Örneğin bir kız savcılığa, babam bana tecavüz ediyor, beni öldürecek diye dilekçe verdiğinde, bu kızı "kızlık muayenesine" gönderiyorlar, bu kız anatomik nedenlerden dolayı "kız" çıkarsa, yine babasına teslim ediliyor ve dava kapanıyor. Olayı soruşturanları ilgilendiren tek şey, "kızlık zarı"dır; "kızlık zarının" bozulmamış olması yeterlidir. İşte yasaların aile içinde cinsel tecavüze uğramış çocuklara yaklaşımı budur.

Aile içi cinsel şiddet-tecavüz olayları, kesinlikle aşağıda burjuva basınından vereceğimiz örneklerle sınırlı değildir. Bu işin ucu çok derinlerdedir! Fakat vereceğimiz örnekler artık saklanamaz, gizlenemez hale gelip, mahkeme dosyalarına yukarıda değindiğimiz şekilde yansıyanların yalnızca bir bölümüdür! Yani buz dağının görünen kısmı! Ve bunu artık hakim sınıfların düzenlerini sürdürmelerinin araçlarından biri olan burjuva basın bile tartışır hale gelmiştir. Daha sonra burjuva basının bu olayı nasıl tartıştığına da değineceğiz,

Birkaç örnek...

AYŞE

O zamanlar çok yalvarmıştı: En çok da "beni o adamla o eve göndermeyin, beni kurtarın" diyordu. Henüz 7 yaşındaydı, her hafta "o adam", babası, onu okuldan almaya geldiği gün, yeni bir kabusun içine düşeceğini bir tek o biliyordu. O zamanlar, hatırladığı tek şey, "canının çok fazla acıması ve sürekli yapma baba diye yalvarmasıydı." Okula döndüğü ilk günler yatağını ıslatıyordu, sürekli "beni babamdan kurtarın" diyordu ama, ne olan bitene, ne de yatağındaki kan lekelerine anlam verebiliyordu...

Verebilir miydi? Okulda ona öğretilen, "ailemiz", "yuvamız", "annemiz babamız" derslerine hiç benzemiyordu onun evi, babası.

Annesi, babasından ayrıldıktan kısa bir süre sonra ölmüş, küçük kardeşi babaannenin yanına verilmiş, o ise yatılı olarak başlatılmıştı. Okuldan çıkıp gittiği "evi" ise hiç de gitmeye can attığı bir yer olamazdı. Her seferinde bayılıyordu, babası ona her ne yapıyorduysa, canını çok fazla yakan birşeydi bu...

Babası polisti. Apartman sakinleri zaman zaman evlerinden yükselen küçük çığlıklarına dayanamayıp "polis" çağırıyorlardı; ama gelen mahalli polis amcalar da hep babasının arkadaşları çıkıyordu. Anneannesinin evine kaçıyor, dayısına yalvarıyor, ama babası geldiğinde ona teslim ediliyordu. Her hafta sonuna kadar açılan müzik eşliğinde bayılıncaya kadar dayak yiyor, sonra çarşaf kanlanıyordu. Ne öğretmenleri, ne "yakın"ları, ne de komşular bir yıl boyunca engelleyebildiler olanları. O ise olanların "adını koymaktan" bile acizdi. Taa ki, babasının sevgilisi bir kadın çarşafları görüp, "baban sana şunları da yaptı mı?" diye sorana kadar: Cevap evet'ti. Evet, evet, evet...

Ama onun da gücü yetmedi, bu güçlü babaya... Sonunda apartman sakinlerinden biri mahalli polise değil de emniyet müdürlüğüne haber vermeyi akıl edebildi. Polisler, anneanne, komşular kapıyı kırarken, müzik yine sonuna kadar açıktı: Baba "suçüstü" yakalandı, küçük kız kanlar içindeydi...

Şimdi babası hapisten çıkmış ve onu tehdit ediyormuş.

SEVGİ

Sevgi'nin "yuva"sı bir köy evi. Sık sık dağa çıkılan, ağaçların kuytusunda küçük kızların yalnız kaldığı bir bölge. Üvey amcasıyla, her nedense yalnız kalmaya, yalnız olmaya yanaşmıyor Sevgi. Ama o gün, gözlüğü tepede kaybolduğu için, onu aramak lazım. Amcasıyla gitmeyi reddediyor, karşı çıkıyor. Bu nedenle babası da katılıyor yanlarına. Sevgi rahatlıyor... Olanlara inanmak güç belki; ama aktarıyor psikolog Ufuk Sezgin: Yolda, üvey amcası pek bozuluyor Sevgi'ye. Çünkü itaat etmiyor, kızıyor, karşı çıkıyor. "Dur" diyor babasına, "şunu adamakıllı bir dövelim de aklı başına gelsin", dövüyor. Sevgi kendini korumaya çalışıyor, hatta o da saldırıyor amcasına, babası susuyor. Amcayı dayak rahatlatmıyor; "Dur şunu ağaca bir asalım da..." diyor. "Ha, asıl bir de ..." Üvey amcası Sevgi'nin aklı başına gelsin diye ona "en etkin erkek dersini" veriyor, babası susuyor. Sevgi'nin çığlıklarını bir de dilsiz ağaçlar duyuyor, babasından başka.

Sevgi yine de güçlü bir çocuk, akıllı da... Çünkü, babası ve üvey amcasını mahkeme önüne çıkarabilmeyi başarmış: Çünkü, –bir mahkeme başkanının ifadesiyle– yaşanan ensest (aile içi cinsel tecavüz) olaylarının sadece yüzde 2'si adli makamlara yansıyabiliyor; çünkü yaşananların çok çok az bir kısmında çocuk yardım görebiliyor...

Mahkemede sorduğu tek soru: "Baba, buna nasıl izin verdin, nasıl seyrettin?" olurken, babasının yargıç karşısındaki savunması ise, "büyüğümdür, karşı çıkamam" dan ibaret!

"En etkin erkek dersi" denilen yerde, burjuva basının, olayı nasıl tartıştığı da ortaya çıkmaktadır. Ne demektir "en etkin erkek dersi"?

Bu "en etkin erkek dersi" denen şey, erkek egemen düzende, erkeklerin kadınlar üzerindeki egemenliklerinin pekiştirilmesinin araçlarından biri olarak görülen cinsel saldırı-tecavüzdür. Bu olay somutunda ise, bu iğrenç "amca", "en etkin erkek dersi"ni bizzat yeğenine uygulamakta, diğer bir erkek "baba" ise "saygısından" bir şey söylemekte, hiçbir müdahalede bulunmamaktadır.

GÜLŞEN VE NALAN...

"Esas no: 1990/73
Karar no: 1990/100

"... sanığın henüz 15 yaşını ikmal etmemiş olan kızı Gülşen..'i bir ormana götürerek orada ırzına geçip kızlığını bozduğu ve ileriki tarihlerde bu fiilini birçok defalar tekrar eylediği, mağdurenin ba-

basının tembihi üzerine kimseye olaydan bahsetmediği:

Sanığın bu defa iki ay önce diğer kızı mağdure Nalan ...'i ormana sülük toplamak bahanesiyle götürüp orada ırzına geçerek kızlığını bozduğu, 15 gün sonra evde kimsenin bulunmadığından istifade ederek tekrar ırzına geçtiği, müştekinin bir gece evinde uyandığında kocası olan sanığın kızı mağdure Gülşen ...'in ırzına geçerken gördüğü ancak korkusundan birşey söyleyemediği..." (Panaroma, sf. 52, 54, 56.)

Bu tür olaylarda, dikkati çeken iki nokta vardır. Birincisi annelerin, bu iğrenç olayı gördüğü, ya da anladığı halde susmaları ve ikincisi de tecavüzcülerin çocukları korkutup, çeşitli bahanelerle ve tehditlerle susturmalarıdır. Tecavüze uğrayan çocukların bu sususları öyle bir susuştur ki, bu olay şu veya bu şekilde açığa çıkmazsa, kendileri pek kolay kolay bu konuyu açıp, bir başkası ile konuşmazlar. Ve çocuklar, binbir ızdırap içinde, kendilerine yapılan bu iğrenç saldırılara karşı susarlar.

Evet, anne olayı görüyor ve birşey söylemiyor, herhangi bir tepki göstermiyor. Çünkü korkuyor kocasından. Bu, çocuklara anneleri tarafından yapılan en büyük kötülüktür. Eğer anne susarsa, bu cani "baba" tecavüzlerine devam edecektir, nitekim de öyle oluyor. Kendisini her zaman savunmasız, güçsüz hisseden kadın çareyi yine susmakta buluyor. Kendisini yıllarca ev kölesi olarak ezen, sömüren, hizmetçi olarak gören, insanlığını kendisine unutturan bu adamdan korkuyor. Oysa suçlu bu adamdır. Korkunun, ne kızının ne kendisinin kurtuluşuna yararı var, ama kadın korkuyor, susuyor...

BAŞKA BİRİ...

"Hof/Saale'de 1988 ile 1993 yılları arasında kendi kızına en az 1934 kez cinsel tacizde bulunduğu gerekçesiyle tutuklanan 41 yaşındaki H.Aktaş adlı ahlaksız Türk babanın yargılanmasına dün devam edildi. Hof/Saale Eyalet Mahkemesi'ndeki duruşmada, şu anda 18 yaşını aşan kızın tüm suçlamaları olmasa bile en az 13 cinsel tacizin ispatlandığını belirten savcı, 11 yıl ağır hapis cezası istedi. Sanık, suçsuz olduğunu öne sürdü. Dava kararın açıklanması için yarına bırakıldı." (Hürriyet, 13 Ekim 1994)

Yine burada, kendi kızına tecavüz eden "baba"ya, "ahlaksız baba" diyerek olayı saptırmaya ve toplumun değer yargılarına dokunmamak için bu olayın üzerine ancak bu kadar giderek onu örtmeye çalışan burjuva basının tavrına değinmeyi gerekli görüyoruz. Bu olay somutunda, kızına tecavüz ettiği ortaya çıktığı için, "baba", "ahlaksız" olarak değerlendiriliyor. Oysa geçen sayıda yazdığımız gibi ve bu yazımızda da ortaya koyduğumuz gibi, açığa çıkan bu olaylar, aysbergin sadece görünen kısmıdır.

Bir de açığa çıkmayan olaylar vardır. Şimdi bu durumda, burjuva basına göre bu "baba"lar "ahlaklı baba"lar oluyorlar. Çünkü onların yaptıkları tecavüzler ortaya çıkmamıştır. "Ahlaksız baba" değerlendirmesi gibi değerlendirmeler, aynı zamanda, aile içinde cinsel şiddetin toplumdaki yaygınlığını önemsiz ve istisna olaylar olarak göstermeye hizmet etmektedir!

YİNE BİR BAŞKASI...

"Emekli ilkokul müdürü, kardeşiyle ilişkide bulunduğu gerekçesiyle 22 yaşındaki oğlunu elleriyle cezalandırarak feci şekilde öldürdü". (Hürriyet, 22 Eylül 1994)

Yine Panorama'da yayınlanan mahkeme dosyalarından biri...

"Esas No: 1990/150 Karar no: 1990 /43... Sanık, özyeğenine defalarca tecavüz etmekten dolayı yargılanıp ceza almış. "Mağdurenin babası olayı görmemiştir. kızının anlatımı ile şikayetçi olmuş ve bilahare kızı anatomikman bakire çıkınca bundan vazgeçmiştir..." (Panorama, sayfa 56)

Bu da tecavüze uğrayan, ama "kızlık zarı" bozulmayan bir kızın babasının tavrı. Yukarıda böyle bir olay karşısında bir annenin tavrını koyduk, bu da bir babanın tavrı. Bu babaya kızının "kız" olması yetiyor. Ama kızına neler olduğu, onun iç dünyasında hangi fırtınaların koptuğu, büyüyünce bu olayın iç dünyasında yarattığı yıkıntıyı nasıl düzelteceği ya da düzeltemeyeceği ilgilendirmiyor. Önemli olan "kızlık".

Bir başka baba, kızına yapılan tecavüzü sadece izliyor, çünkü amcasına "saygı" duyuyor. Evet, bu kadar "namus" ve "ahlak" düşkünü milletin bir ferdi kızına yapılan iğrenç saldırıya ses çıkarmıyor, hem de olay onun gözleri önünde oluyor.

Mahkemenin bu olayda da tavrı; tecavüze uğrayan kız çocuklarına yasalar önünde nasıl davranıldığını, erkek egemen düzenin sürdürülmesi için nasıl canla başla uğraştığını ve kızların her zaman suçlu bulunacakları birşeylerin olacağını göstermektedir.

"Mahkeme, hemen mağdurenin Adli Tıp Kurumu'na gönderilerek kemik yapısının incelenmesini ve "yaşının anlaşılmasını" sağlıyor. 14 yaşını bitirmediği ortaya çıkıyor. Bu yaş, savcılık tarafından "amcasını cinsel tahrik için yeterli bir yaş" kabul ediliyor. "Sanığın mağdurenin ırzına onun rızasıyla geçtiği..." kabul ediliyor. Mahkeme başkanı Şerafettin İste ise karara katılmayıp, muhalefet şerhi koyuyor."

Karşı oy gerekçesi ise şöyledir:

"Esasen mahkememizin çoğunluğu da sanığın öz yeğeninin ırzına geçtiği konusunda ittifak içindedirler. Ancak üye hakim arkadaşlar bu cinsel ilişkinin rızaen olduğu görüşündedirler. Oysa 1975 doğumlu olup olay tarihinde 13 yaşında olan mağdure ile 43 yaşında olan amca arasında ilk ilişkinin rızaen olması eşyanın tabiatına aykırıdır."

Mahkeme tutanaklarıyla, gazete küpürleriyle göstermeye çalıştığımız, aile içi cinsel şiddetin boyutlarının bizim ülkemizde de büyük olduğudur. Bunlar bir tabu olduğu için üzerine gidilmiyor. Açığa çıkan durumlarda ise, mahkemelerde alınan kararlar, çocukların korunması yararına değil, yine bu çocukları aşağılayan tarzdadır. Yasalar bu çocukları korumak için yapılmamış, erkek egemen sistemi korumak için yapılmıştır.

Bu düzenin tüm pisliklerine karşı olduğu gibi, bu pisliğe karşı da mücadele edilmesi, bunun ortadan kaldırılması gereklidir. Tecavüze uğrayan çocuklara, onların yaralarını saracak olanaklar sunulmalıdır. Bu düzen sınırları içinde sınırlı birtakım şeyler yapılabilir. Çocuk sığınma yerleri, böyle istismara uğramış çocukların korunması ve faillerinin en ağır cezalara çarptırılması yasallaşabilir vs.

Bu pisliğin toplumsal köklerinin kurutulması sosyalizmde ve nihai hedefimiz komünizmde olacaktır. Fakat biz Bolşevikler bu pisliğin de nihai olarak ortadan kaldırılması için mücadele ederken, daha bugünden de yapılabilecek şeylerin varolduğunu biliyoruz. Bunlarla savaşmak da bizim mücadelemizin bir parçası olacaktır. Çocukları korumak için öncelikle anneleri, öğretmenleri, ve bu pisliğe karşı olan tüm insanları uyanık olmaya, bu tür duyumlar aldıklarında, bunları araştırmaya davet ediyoruz.

En önemlisi de kız çocuklarının anlattıklarına inanmak gerekiyor...

Kasım 1994 ▲

Türkiye, bölgede büyük güç rolüne hazırlanıyor...

ÇİLLER'İN KUZEY AFRİKA VE ORTADOĞU TURU...

FAS

Bölgede büyük güç rolünü oynamaya hazırlanan Türkiye, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki barış sürecine ekonomik bir boyut kazandırmayı amaçlayan "Ortadoğu-Kuzey Afrika Birinci Ekonomik Zirvesi"ne büyük umutlarla gitti.

Türkiye'nin bu amacını gerçekleştirmede ve bölgedeki diğer ülkelere kabul ettirmede, 60 ülkeden 720 hükümet yetkilisi ve 12 uluslararası kuruluş temsilcisi ile Avrupa, ABD, Afrika ve Ortadoğu'dan 1200'ü aşkın işadamının katılacağı bu konferans büyük önem taşıyordu.

Fakat konferans süresince Türkiye pek aradığını bulamadı, lider ülke rolünü oynama durumu bir tarafa, konferanstaki rolü sıradan bölge ülkelerinin önemini aşmadı. 150 kişinin yeraldığı panellerde sadece üç Türk işadamının adına rastlanabildi. Türk heyeti daha çok konferans çerçevesinde orada bulunan ülke temsilcileri ile ikili temaslar yaptı. Çiller, İspanya Başbakanı Gonzales ve İsrail Başbakanı Rabin ile görüştü.

Konferanstan en kazançlı çıkan bölge ülkesi İsrail oldu. İsrail bu konferansı, çevresinde ve bölgede kendisine 46 yıldır ambargo uygulayan petrol zengini ve diğer Arap ülkelerin bu tutumlarından vazgeçmeleri ve bölgede oluşacak pazardan pay kapmak için kullandı. İsrail, Mısır, Filistin ve Ürdün ile gerçekleştirdiği barış anlaşmalarını diğer ülkeler ile de tamamlamak ve bunu iktisadi avantajlar ile taçlandırmak istiyor.

LİBYA

Kazablanka'daki konferansta pek umduğunu bulamayan Türkiye, konferansın bitiminde geriye dönüş hazırlıkları yaparken, Libya lideri Kaddafi'nin acilen Çiller ile görüşmek istemesi ile hiç hesapta olmayan bir "önemli ülke" rolü oynama fırsatı yakaladı.

Bilindiği gibi Libya, 1988 yılında suikastlar tarihine"Lockerbie faciası" olarak geçen ve 270 yolcunun ölümüne yolaçan PAN AM uçağının düşürülmesi ile ilgili sorumlu tutulan iki Libya vatandaşını ABD veya İngiliz makamlarına teslim etmeye yanaşmıyor. Libya, aynı zamanda bu yüzden de ABD tarafından"terörizmi destekleyen ülkeler" listesinde yer alıyor. Birleşmiş Milletler, Libya'ya 1993 yılında ambargo uygulamaya başladı. Bu ambargo yüzünden Libya, Kazablanka'daki konferansta yer alamadı.

Kaddafi'nin Çiller ile acilen görüşme talep etmesinin sebebi, ambargonun kaldırılmasında "hem ABD ile hem de Ortadoğu ülkeleri ile iyi ilişkiler içinde bulunan" Türkiye'nin arabulucu olması dileğidir.

İşte Kaddafi'nin Çiller ile acilen görüşme talep etmesinin sebebi, ambargonun kaldırılmasında *"hem ABD ile hem de Ortadoğu ülkeleri ile iyi ilişkiler içinde bulunan"* Türkiye'nin arabulucu olması dileğidir.

Fakat bölgede"büyük güç" rolü oynamaya çabalayan Türkiye, böyle bir görüşme için bile "belli" yerlerden izin almak zorundadır. Çiller, Kaddafi'nin davetini kabul etmeden, ilkönce ABD Dışişleri Bakanı Warren Christopher'in iznini almış, daha sonra da Cumhurbaşkanı Demirel'in onayını alarak Kaddafi'-

nin davetini kabul etmiştir! Bu olay, Türkiye "bölgesel büyük güç" rolü oynarken gerçek iplerin kimlerde olduğunu ve olacağını çok açık bir şekilde göstermiştir

İSRAİL

Başbakan Çiller, 2 Kasım'da tamamladığı Fas ve sürpriz Libya gezilerinin hemen ardından, 3 Kasım'da İsrail, Filistin ve Mısır'ı kapsayan Ortadoğu turuna başladı.

Özellikle turun İsrail durağı, ilk defa Başbakan düzeyinde gerçekleştirildiğinden iki taraf için de büyük önem taşıyordu. Bundan önce Türkiye, İsrail'e en üst düzeyde ancak Dışişleri Bakanını gönderiyordu. Fakat değişen şartlar değişik düzeyde ve içerikte "resmi" ilişkileri mümkün kıldı.

Bundan önce Türkiye'nin İsrail'e karşı resmi tutumunu, bölgedeki diğer Arap ülkeleri ile aranın bozulmaması için yanlış bir adım atılmaması belirliyordu. Bundan birbuçuk yıl önce, o zamanki Dışişleri Bakanı Çetin'in yapacağı İsrail ziyareti, ziyaret tarihinden kısa süre önce, İsrail güvenlik güçleri tarafından bir dizi Filistinlinin katledilmesi yüzünden iptal edilmişti.

Fakat artık dönem değişmişti,"bölgedeki candüşmanları" olan İsrail devleti ile FKÖ, bu katliamlar sırasında bile çoktan Norveç'te gizli pazarlıklara oturmuşlar, Eylül 93'te Washington'da imzalayacakları barış anlaşmasının hazırlıklarını yapıyorlardı. Filistin'e karşı tutum konusunda bizzat Arap dünyası değişik kamplara bölünmüştü. Mısır tarafından 79'da delinen *"İsrail'e karşı tek başına hareket etmeme"* ilkesi, ardarda FKÖ ve Ürdün tarafından da delinmişti. Bu yüzden artık İsrail ile ilişkileri geliştirmek, doğrudan Arap devletleri ile ilişkileri bozmak anlamına gelmiyordu.

Diğer yandan su kaynaklarının kullanımı konusunda Türkiye ile Suriye ve Irak başta olmak üzere diğer Arap ülkeleri arasında varolan çelişki gittikçe derinleşiyordu. Ayrıca Türkiye, Doğu-Batı blokları çatışması sırasında sahip olduğu "stratejik önemi"nin Doğu Bloku'nun ortadan kalkması, bu çatışmanın sönmesi ile birlikte kaybedince, Ortadoğu'da daha aktif rol oynayarak, yeni"stratejik önem"ler kazanmak istiyordu! Çiller'in İsrail'i ziyareti bu şartlarda gerçekleşti.

Görüşmelerde iki taraf arasında Ortadoğu'nun sadece *"dününün ve bugününün değil aynı zamanda geleceğinin de tartışıldığını"* belirten Çiller, Türkiye-İsrail ilişkilerinin *"stratejik işbirliği"* aşamasına geldiğini vurguladı. İsrail'li yetkililere yeni *"Ortadoğu vizyonu"*nu açıklayan Çiller, büyük anlayışla karşılaştığını açıkladı.

Çiller'in sözünü ettiği "stratejik işbirliği" iki ülke arasında güvenlik, askeri, siyasal ve iktisadi alanlarda işbirliğini öngörüyor.

Güvenlik alanında; İsrail, dünyadaki en "tecrübeli" devletlerden biri olarak Türkiye'ye "terör" konusundaki deneyimlerini aktaracak!

Askeri alanda; Türk ordusunun modernizasyonuna yardım edecek. Siyasal alanda; iki ülke de bölgesel bir "güvenlik ve işbirliği sisteminin" (OGİK) kurulmasına sıcak bakmakta, öncelikle köktendincilerin gelişmesine karşı ortak hareket etme anlayışındalar. TC yetkilileri, kuşkusuz İsrail ile PKK'ya karşı ortak hareket etme konusunda da ısrarlı davrandılar, fakat İsrail, kendi çıkarları gereği "ortak açıklama"da PKK'nın adının geçtiği bir ifadeyi kullanmaktan kaçındı.

İktisadi alanda; iki ülke de bölgesel bir Serbest Ticaret Bölgesi'nin kurulmasına taraftarlar, ayrıca Manavgat suyunun satılması konusunda da detaylı görüşmeler yapıldı. Bu projeye göre, Akdeniz'e boşuna akan Manavgat Çayı'nın tatlı suları, denizin altına döşenecek bir boru hattı ile İsrail'e satılacak! Fakat bu projenin gerçekleşebilmesi için güvenlik açısından önce İsrail-Suriye barışının sağlanması şart! İş te "yeni Ortadoğu vizyonuna sahip" Türkiye-İsrail "stratejik işbirliği", bu temeller üzerinde yükseliyor.

Bu işbirliği, biri faşist, diğeri siyonist iki gerici devletin işbirliğidir. Emperyalizm açısından, hem bölgedeki çıkarlarının korunup kollanması, hem de gelişen

köktendinci hareketin önlenmesi açısından yeni oluşturulmaya çalışılan Türkiye-İsrail işbirliği, bu çerçevede "güvenilir" bir ittifaktır!

Emperyalizm açısından Türkiye, hem müslüman oluşu, hem de "Batı tipi demokrasiyi" ve serbest piyasa ekonomisini benimseyişi yüzünden bölgedeki diğer müslüman ülkelere gelecek için "örnek" teşkil etmektedir. Bu "örnek" emperyalizmin örneğidir, bizim için ise yıkılması gereken bir hedeftir. Bu "stratejik işbirliği"nde emekçiler açısından desteklenecek hiçbir yan yoktur.

FİLİSTİN-MISIR

Çiller İsrail'den sonra Gazze Şeridine geçip Filistin Özerk Devleti'nin Başkanı Arafat ile görüştü. Filistin'deki görüşmelerin iki önemli noktası vardı; birincisi Çiller'in Arafat'ı Gazze'de ziyaret eden ilk Başbakan oluşuydu, bundan önce Benazir Butto, Arafat'ı ziyaret etmek istemiş, fakat İsrail'i devlet olarak tanımadığından İsrail makamları tarafından kendisine geçiş izni verilmemişti. İkincisi ,"diplomatik kriz" olarak nitelendirilen Çiller'in protokol dışı Gazze'den Doğu Kudüs'e geçip "Orient House"daki Filistin temsilcisi ile görüşmesi oldu.

İsrail, Doğu Kudüs'ü kendi egemenlik alanı olarak gördüğü için bu "plansız ziyareti" protesto etti, fakat pek büyük bir değer de biçmedi. İsrail'in açıktan PKK'ya tavır takınmaması ve aynı zamanda Çiller'in İsrail ziyareti sırasında gereğinden fazla sarfettiği İsrail yanlısı sözler, herhalde hem İsrail devletine "ders vermek", hem de Filistinlilerin gönlünü almak için bu jesti gerekli kılmıştı! Çiller'in Filistin gezisi aynı zamanda, "yeni Ortadoğu vizyonu"nun birden fazla ayağı olduğunu da gösterdi. Çiller Filistin'den Ortadoğu turunun son durağı olan Mısır'a geçti ve Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek ile iki ülke arasındaki siyasi ve askeri konuların ele alındığı bir görüşme yaptı.

Büyük umutlarla başlayan Kuzey Afrika ve Ortadoğu turunda, Çiller umduklarını bulamadı. Andaki güç dengeleri gözönüne alındığında, faşist TC'ye Ortadoğu'da büyük güç olmak için yer yoktur.

Kahrolsun faşist TC ve siyonist İsrail!
Kahrolsun emperyalizm!

25.11.1994 ▲

Burjuva işbirlikçisi Arafat iki cephe arasında:

FİLİSTİN

25 Kasım Cuma sabahı, Filistin Özerk Devleti üzerinde çok gergin bir hava esiyordu. Filistin Özerk Devletinin kısa tarihinin şimdilik en şiddetli çatışmalarının yaşandığı "kanlı Cuma" üzerinden bir hafta geçmiş, Hamas hem bu katliamı kınamak, hem de gücünü göstermek için, bu Cuma günü büyük bir gösteri yapacağını ilan etmişti. Beklenenin tersine 25 Kasım Cuma günü olay çıkmadı. Yapılan gizli görüşmeler sonucu Hamas, bu gösteriden son anda vazgeçti!

O gün yağan yağmur yüreklere bir nebze olsun su serperken, bundan sonra özerk bölgede "Cumaların" pek tekin geçmeyeceğini haber veriyordu! Gizli yürütülen görüşmelerde FKÖ ile Hamas belli noktalarda anlaşmışlardı. Bunun neticesinde her iki grup da cumartesi günü silahlı birer yürüyüş düzenleyerek gövde gösterisi yaptılar.

Bundan bir hafta önce, 18 Kasım Cuma günü, FKÖ'lü polis gücü, Merkez Camisindeki hoparlörleri indirmeye ve Hamas taraftarlarının bir gösterisini engellemeye kalkışınca Gazze şeridinde, eski "intifada" günlerini andıran sokak çatışmaları gündeme geldi ve bu olaylar neticesinde 11 Filistinli hayatını kaybedip, 120'nin üzerinde Filistinli yaralandı. Göstericiler FKÖ merkezini taşladılar ve "katil Arafat" diye slogan attılar.

Bundan bir süre önce de İsrail Gizli Servisi tarafından öldürüldüğü sanılan bir Hamas militanının cenazesine katılan Arafat, "ajan Arafat" diye protesto edilmişti.

Bundan önceki sayımızda da belirttiğimiz gibi, Filistin'de kış "sert" geçeceğe benzemektedir! Burjuva işbirlikçisi Arafat iki ateş arasında kalmıştır. Bir yandan otonomi anlaşması şartlarını yerine getirmek için İsrail devleti ile iyi geçinmek, işbirliğine devam etmek ve diğer taraftan özerk bölgede otoritesini sağlayabilmek için Hamas ve Cihad yanlılarını bastırmak zorundadır. Arafat, Hamas ve Cihad'ın önemli taraftara sahip olduğu kendi halkı içinde bile "hain" olarak görülmektedir. Ayrıca İsrail'e karşı radikal çıkışlar yapıp kökten dincilere destek verse; bu durumda da hem Hamas ve Cihad karşısında güç ve otorite yitirecek, hem de İsrail ve Birleşmiş Milletler'i karşısına alarak dışarıda sahip olduğu desteği kaybedecektir.

Hamas ve Cihad da bu durumun farkında olup İsrail topraklarında ve Gazze şeridinde koydukları eylemler ile İsrail-Filistin barış sürecini baltalamak iste-

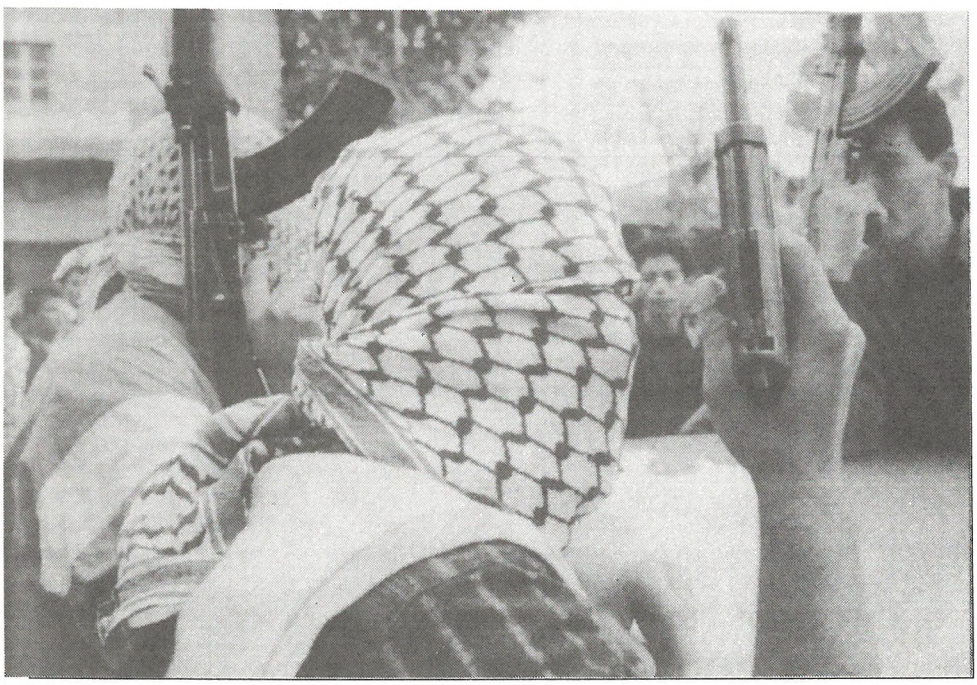

Bölgede yaşayan ister Filistinli ister Yahudi olsun emekçiler açısından bu barış sürecinin desteklenecek bir yanı yoktur. Ne siyonist İsrail devleti, ne Arafat'ın reformist-milliyetçi FKÖ'sü, ne de şeriat yanlısı Hamas veya Cihad bölgeye emekçilerin yararına gerçek ve kalıcı bir barışı getiremez.

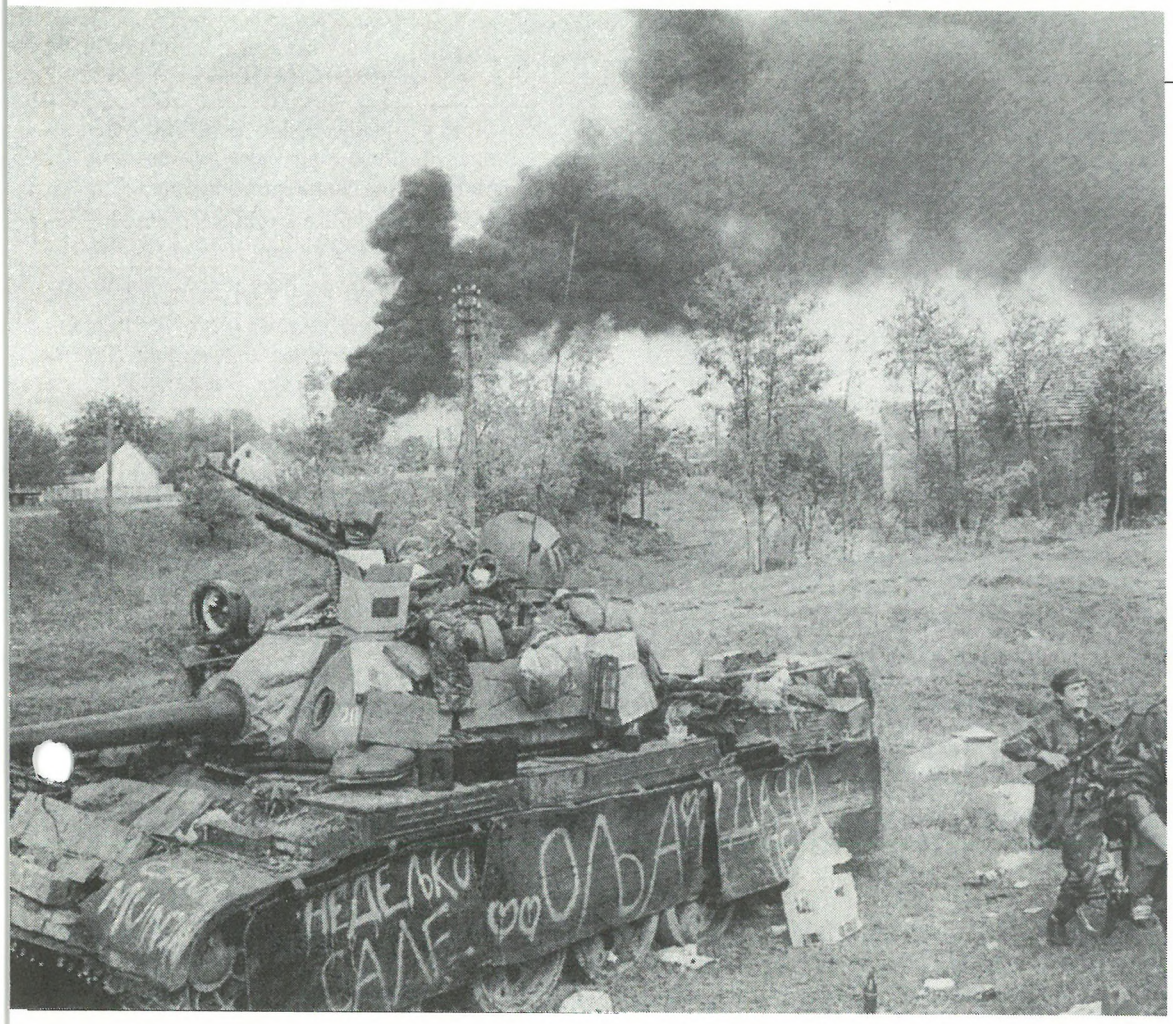

Bu kirli savaşta desteklenecek bir taraf yoktur. Hangi cepheye bakılırsa bakılsın, yürütülen savaşın ardında emekçi düşmanı bir şovenizm ve milliyetçilik yatmaktadır.

mektedirler. Bundan bir ay önce Hamas militanlarının, bir kamikaze saldırısı ile gerçekleştirdikleri otobüs bombalama eyleminde 23 kişi hayatını kaybetti. Bu olay, İsrail tarihinde gerçekleşen en kanlı suikastlardan biridir.

FKÖ imzaladığı barış anlaşması ile programatik hedeflerinin çok gerisinde bir noktaya ulaşabildi. Fakat bu cüzi hedeflere ulaşmak için bile yıllarca süren çetin bir silahlı mücadele gerekli olmuştu. Bölgede yaşayan ister Filistinli ister yahudi olsun emekçiler açısından bu barış sürecinin desteklenecek bir yanı yoktur. Ne siyonist İsrail devleti, ne Arafat'ın reformist-milliyetçi FKÖ'sü, ne de şeriat yanlısı Hamas veya Cihad bölgeye emekçilerin yararına gerçek ve kalıcı bir barışı getiremez.

Bunların siyasetinin temelinde şovenizm ve karşı ulustan, inançtan insanlara kin var. Bunların anlaşmasının temelinde, şimdilik birbirlerini "tam olarak yok edecek güçte" olmama durumu yatmaktadır.

Bölgede kalıcı ve gerçek barışın güvencesi, tüm bu gerici güçleri yıkıp, hangi inançtan veya ulustan olursa olsun emekçilerin iktidarını kuracak olan Bolşevik bir devrimden geçmektedir!

26.11.1994 ▲

Acılar bitmek bilmiyor:

BOSNA

Bosna'daki savaş, üçüncü kışına girerken hala ufukta barış gözükmüyor. "Yeni dünya düzeni"nin parlamentosu Birleşmiş Milletler ve onun vurucu gücü NATO'nun bütün "çabaları" da bölgeye barış getirmeye yetmedi! Birleşmiş Milletler temsilcileri üç tarafa da "barış planlarını" nasıl kabul ettireceklerini düşünürken, olan halka olmaktadır.

Gazeteler hergün, alış-veriş yaparken ya da tramvayda giderken keskin nişancılar tarafından öldürülen Boşnakların haberleri ile doludur! Fakat gerçekte sınırlar Cenevre'de Birleşmiş Milletler masasında değil, Sırp kuvvetlerinin askeri komutanı Mladic'in söylediği gibi *"kanla çizilmektedir"*.

Umutlarını bu zamana kadar daha çok Birleşmiş Milletler, özellikle ABD'den gelecek yardım ve baskılara bağlayan Boşnaklar, Kasım ayı başlarında Sırp mevzilerine karşı birçok cephede birden saldırıya geçtiler. Bu arada ABD, Bosna'ya uygulanan silah ambargosunu askıya almaktadır. ABD, Hırvat-Boşnak ittifakının sürmesinden yana tavır takınmış ve bu ittifakın silahlı gücünün oluşturulup eğitilmesine yardım edeceğini açıklamıştır. Türkiye ve başta İran, Saudi Arabistan olmak üzere diğer islam ülkeleri de Boşnakları çoktandır el altından desteklemektedirler.

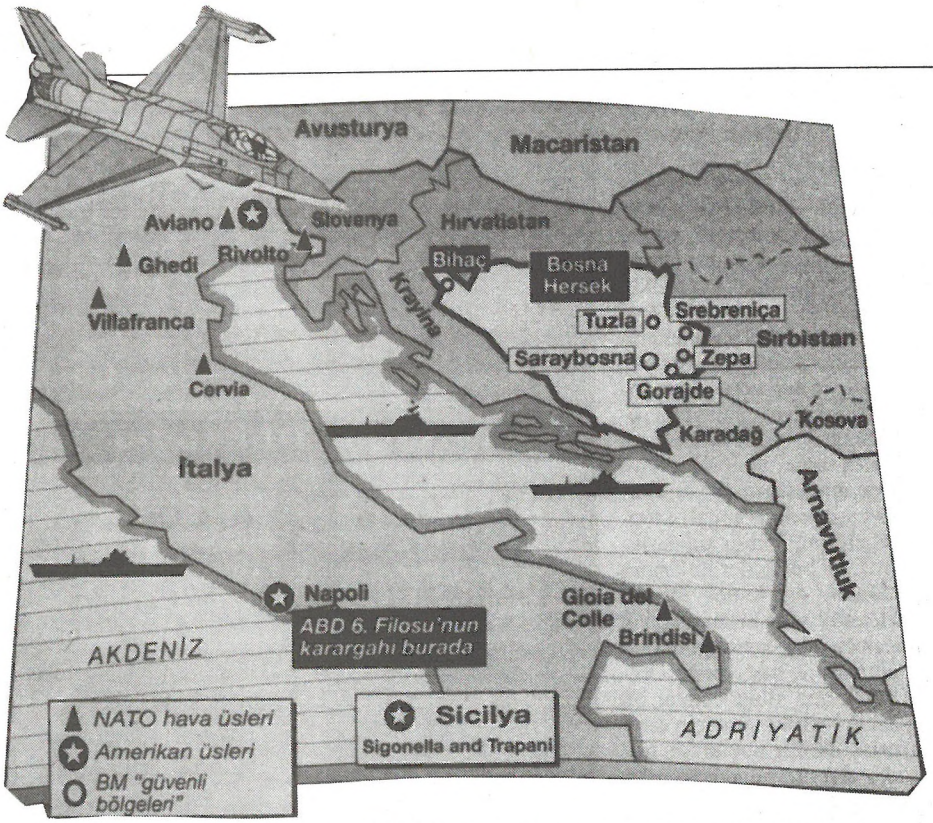

Bölgede Birleşmiş Milletlerin ve ABD güçlerinin konumlanışı...

Fakat hiçbir yardım karşılıksız değildir, yardım eden her ülke bunu Boşnakları kendi cephesine çekebilmek için yapmaktadır. Bu yüzden, eskiden, değişik dinlerin barış içinde ve karşılıklı hoşgörü temelinde yanyana yaşadıkları Saraybosna, gittikçe bir islam kentine dönüşmektedir. Camilerde imamlar, başka dinlerden insanlar ile evlenmenin "kanı bozduğu" üzerine fetva vermektedirler. "Batı kültürünü" temsil ettiği için mini etek, içki vb.'ne karşı çoktan savaş açılmıştır. Ekim ortasından beri domuz eti satışı yasaklanmıştır. Devlet dairelerinden de ılımlı unsurlar temizlenip yerine islamlaşmayı savunan unsurlar yerleştirilmektedir. Bu gelişmelerde İslam ülkelerinin yaptığı maddi ve manevi yardımların büyük payı vardır. Bosna ordusunun içinde "islam için kanını akıtmaya" hazır, dışarıdan gelmiş bir dizi asker vardır.

Bosna ordusu saldırıya geçtiği bu süre içerisinde bazı cephelerde yeni topraklar kazandıysa da, bunun sürekliliğini sağlayamadığı gibi, özellikle Bihaç civarında güçlü Sırp saldırısı karşısında eski mevzilerini de kaybetti. Müslümanların beklenmedik saldırısı karşısında önce geri çekilen Sırplar, sonra karşı saldırıya geçtiler. Müslümanların elinde olan Bihaç, hem Bosnalı Sırpların, hem Hırvatistan toprakları içinde bulunan Krayina özerk bölgesindeki Sırpların ve de kendisi aslında Boşnak olan fakat Saraybosna'daki merkezi hükümet ile çıkarları uyuşmadığından bu savaşta Sırplar ile işbirliği yapan Fikret Abdiç'in saldırısı ile karşı karşıya kaldı. Özellikle Krayina'dan kalkan Sırp uçakları, napalm bombaları bile kullanarak Bihaç'taki cephane fabrikalarını yerlebir edip müslümanların direncini kırdılar. Yazının yazıldığı saatlerde Bihaç Sırpların eline geçmek üzereydi.

Bu çarpışmalar Bosna-Hırvat ittifakının da ne kadar çürük olduğunu gösterdi. Hırvatistan devleti, Bihaç'taki müslümanlara saldıran Krayinalı Sırpları engellemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Hırvat devleti içinde büyük Hırvatistan hayalleri kuran ve bağımsız bir Bosna devletini tanımayanlar hala büyük ağırlığa sahipler. Bu anlamda Sırplara karşı oluşturulan Hırvat-Boşnak ittifakının temelleri de çürüktür.

Savaşın bu kadar uzun sürmesinin en önemli sebeplerinden biri savaşan tarafların arkasındaki güçlerin durumudur. Körfez Savaşı sırasında yekpare hareket eden emperyalist devletler, bu savaşta değişik siyaset izlemektedirler.

Almanya, "tarihi düşmanı" Sırplara karşı "tarihi müttefiki" Hırvatları ve Slovenleri desteklemektedir. Rusya, "kan bağları" dolayısıyla el altından Sırpları desteklemektedir. ABD, Boşnak-Hırvat ittifakından yanadır. Fransa ve İngiltere, "kanla çizilen sınırları" masa başında tüm taraflara kabul ettirmek için uğraşmaktadırlar. Bu arada tüm bu güçler bölgeye silah satıp muazzam kârlar elde etmektedirler. Birleşmiş Milletler ve onun vurucu gücü NATO'nun bu savaşta Irak'ta olduğu gibi sonuç alamamasının ardında, emperyalistlerin konu hakkında bu kendi aralarındaki bölünmüşlüğü yatmaktadır.

Zaten esasta emperyalistleri ilgilendiren, bölgeye barış gelmesi değil, onların savaş zamanında da, barış zamanında da, bu işten ne kadar kazançlı çıkacaklarıdır.

Bizim açımızdan, defalarca belirttiğimiz gibi, bu kirli savaşta desteklenecek bir taraf yoktur. Hangi cepheye bakılırsa bakılsın, yürütülen savaşın ardında emekçi düşmanı bir şovenizm ve milliyetçilik yatmaktadır. Olan, bu kirli savaşta hayatını kaybeden, hasta ve sakat bırakılan, evsiz-barksız kalan sıradan emekçilere, halka, tecavüz edilen kadınlara, gelecekleri karartılan çocuklara olmaktadır.

Savaştan kurtuluşun tek çaresi, savaşa önderlik eden gerici, şoven güçlerin yıkılıp, halkların kardeşliği temelinde kurulacak bir emekçi iktidarındadır. Şu anda ufukta bu temelde bir barış gözükmese bile, gerçek ve kalıcı barışın tek yolu buradan geçmektedir. Komünistlere de ancak bu tipteki barışları savunmak düşer.

26.11.1994 ▲

Almanya'da seçim boykotu üzerine kısa bir bilgi...

ALMANYA

Almanya'da haftalık yayınlanan ve konzervatif partilere siyasi olarak yakın olan FOCUS dergisinin 44/1994 sayısında, seçimi boykot edenlerin sosyal bileşimi konusunda bir makale ve makale içerisinde de bir istatistik yayınlandı.

Verilen bilgiye göre, toplam seçmenlerin %20.9'u seçimlere katılmamış, yani her 5 seçmenden biri seçim sandığına gitmemiş.

Özellikle Almanya'da "süper seçim yılı" olarak ilan edilen ve tüm büyük burjuva partilerin ve burjuva medyanın seçmenleri sandık başına götürmek için yoğun çaba sarfettiği bir yılda, bu kadar büyük bir seçmen kitlesinin seçimlere katılmaması önemlidir. "Seçime Katılmayanlar Partisi", resmen tanınmasa bile, CDU/CSU ve SPD'nin arkasından 3. parti durumundadır.

"Seçime Katılmayanlar Partisi"nin sosyal bileşimi de ilginç ve önemli bilgiler vermektedir. Seçime katılmayanların

içerisinde genç redçilerin oranının yüksekliğidir. "Genç bireyciler" (%22.1), "kariyer yapma hedefindeki gençler" (%8.7) ve "politik aktiflerin" en azından yarısı da gençlere dahil edildiğinde (%3.1) toplam seçim sandığına uzak duranların %33.9'unu gençler oluşturmaktadır. Bu oran, düzen partilerinin seçmenler içerisinde özellikle gençleri kendilerine bağlama konusunda zorluk çektiğini göstermektedir.

Seçimi boykot edenlerin içerisinde işçi olanların oranı yüksek değildir (%11.5), fakat özellikle SPD seçmenini oluşturan işçiler içerisinde de seçimlere uzak kalanların gittikçe gelişme gösterdiğine işaret etmektedir. Politik olarak, bilinçli boykot tavrı ile bize en yakın olanların oranı, boykotçular içerisinde en küçük olanıdır (%6.3), fakat en aktif olanı da bu bölümdür. Burjuva seçimlerine karşı bizim birlikte hareket edebileceğimiz siyasi kesim bu gruptan oluşmaktadır. Diğer gruplar bizim için şimdilik önemli olmayanlar içerisinde yer aldıkları için, üzerinde durmaya gerek yoktur.

12.11.1994 ▲

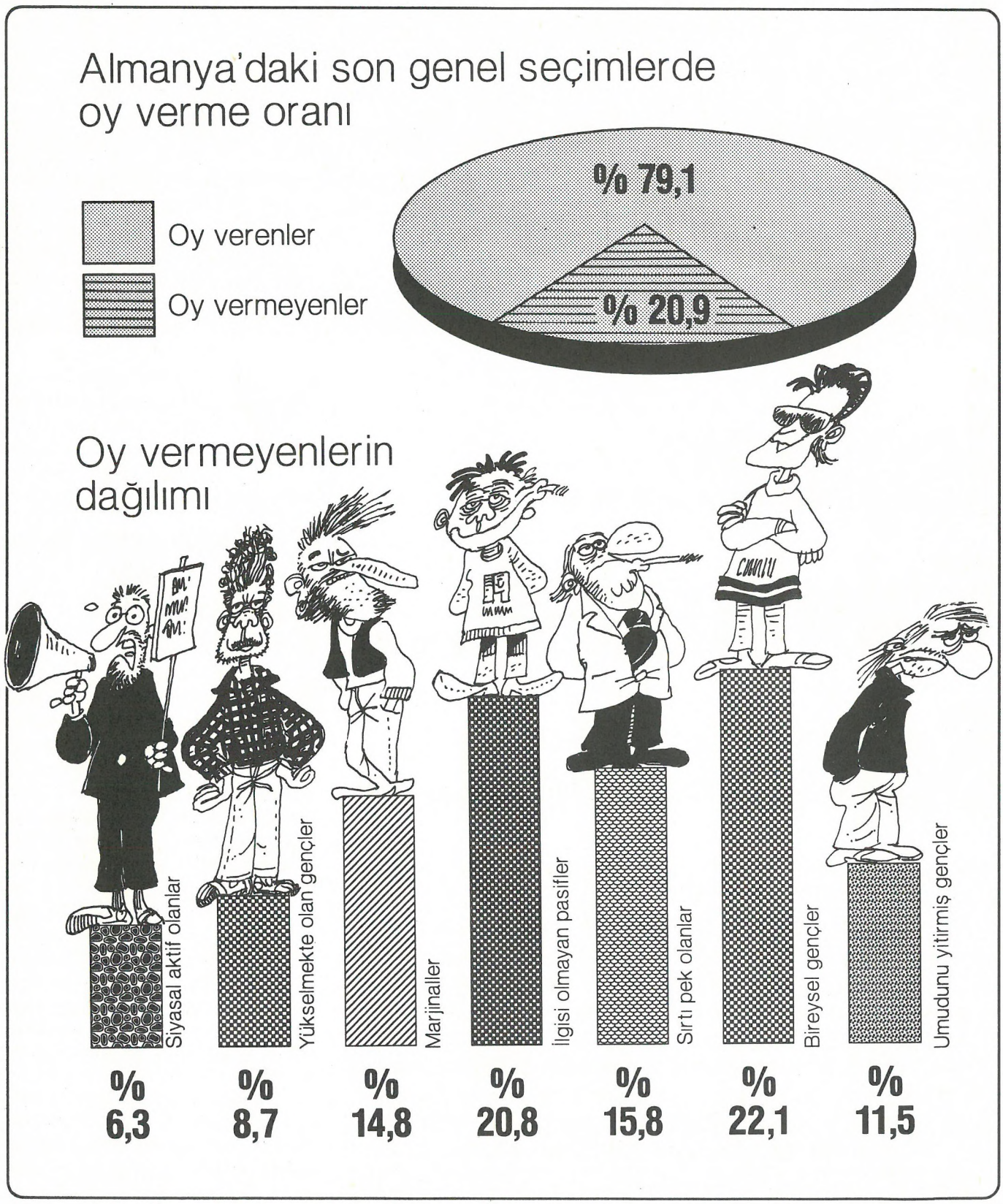

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının burjuvazinin etkisinden çıkacağı günler mutlaka ama mutlaka gelecektir. Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı, parçası olduğu dünya işçi sınıfına karşı olan sorumluluklarının bilincinde olarak, faşist Türk devletini yıkma mücadelesinde önderlik görevini yerine getirecektir.

YANDAKİ başlığı taşıyan yazıları yayınladığımız son birbuçuk yıllık süreçte, işçi sınıfı hareketinin "salt sendikacılık" sınırları çerçevesinde kalan eylemliliklerinin tanığı olduk.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİN GENEL DURUMU: KENDİLİĞİNDENLİK, HAREKETSİZLİK!

Başlangıç yaptığımız birinci yazımızda, Lenin'den bir alıntı yaparak, kendiliğinden gelişen bir işçi sınıfı hareketinin salt sendikacılık olduğunu, bunun da işçilerin burjuvaziye ideolojik köleliği anlamına geldiğini vurguluyorduk...

Bu durumdan çıkış yolu, komünistlerin kendiliğindenliğe karşı savaş açmalarından geçmektedir!

Lenin'den öğrenen Bolşevikler, işçi sınıfı hareketini burjuvazinin kanatları altından uzaklaştırmak ve işçi sınıfı hareketini Bolşevizmin kanatları altına almak için; dur-durak bilmeden işçi sınıfına sosyalist bilinci taşımalarının can alıcı bir öneme sahip olduğunu tespit ediyorlar.

Sınıf bilinçli işçilerin, mücadelelerini, ücretli kölelik düzeninin kimi güncel görüntülerine karşı mücadele ile sınırlamadan, sistemli, çok yönlü ve örgütlü bir şekilde yürütmeleri gerekiyor. Bunun tek

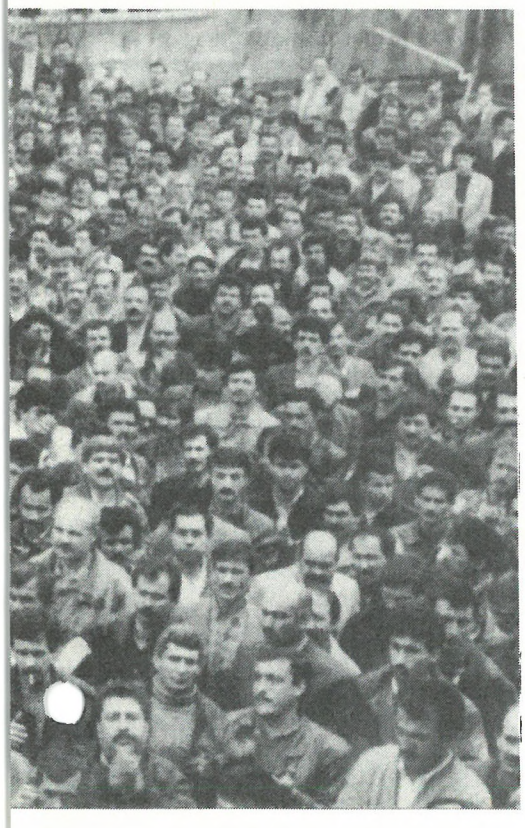

Gölcük Tersanesi işçileri... Yaklaşık 4 bin tersane işçisi, toplu işten çıkarmalara karşı protesto eylemleri gerçekleştirdiler...

bir anlamı vardır: Sınıf bilinçli işçiler, mücadelelerini esas olarak ücretli kölelik düzenini yıkmaya yönelik bir mücadele olarak yürütmelidirler!

İşçilerin burjuvazinin ideolojik köleliğinden kurtulmaları, ancak ve ancak Bolşevik mücadele ile olanaklı olacaktır...

Bolşevikler ve sınıf bilinçli işçiler, işten atılmak, polisin ve jandarmanın zulmüne maruz kalmak ve bu kahrolasıca burjuva düzeninde bir işçinin başına gelebilecek tüm kötülükler pahasına gerçekleşmeleri için uğraş verdikleri grevlerin ve diğer eylem çeşitlerinin gerçekten bir anlamının olması gerektiğini işçilere anlatmalıdırlar.

Ücretlere yapılan birkaç milyon liralık "zamlar"ın, geçici olarak açlığımızı bastırmaktan başka bir işe yaramadığını görmek ve kavramak için bir ekonomist veya bir sendikacı filan olmaya gerek yoktur!

Kuşkusuz hakim sınıflar bu zamları da durup dururken vermiyor. En basit talepler için bile mutlaka mücadele gerekiyor. Mücadelenin aracı olması gereken işçi örgütleri, sendikalar ise, anda mücadelenin önünde gitme adına, onun freni, patronla-işçi arasında uzlaştırmanın aracı olarak iş görüyor.

Kapitalist toplum düzeninde bir Türk-İş'in, bir DİSK'in veya Hak-İş'in görevi de bundan başka bir şey olmamaktadır. Ne yazık ki, sendikaların andaki gerçek konumu ve durumu, işçi sınıfının büyük çoğunluğu tarafından görülmemektedir.

Bu durumda Bolşeviklerin ve sınıf bilinçli işçilerin çözüm bulmaları gerekli olan görevlerden biri, niçin sendika ve niçin grev (evet, bir çok çevrenin çığırtkanlığını yaptığı "genel grev" de dahil buna...), ya da benzeri sorulara işçi sınıfının anlayacağı dilden cevaplar verilmesi için daha ileri çabaların sarfedilmesidir.

İşçi sınıfı hareketinin, bundan önceki yıllarla karşılaştırıldığında, 1994 yılındaki mücadelesinin ortaya koyduğu gerçeklerden biri de, işçi sınıfı hareketinin seviyesinin esasta çok düşük olduğu olgusudur! Mücadelenin genel görüntüsü bu şekildedir...

Bu genel görüntü içinde, yer yer görece militan çıkışlar yapan küçük direnişler vardır. 1993 yılı gündeminde yerlerini alan, Humanic grevindeki kadın işçilerin mücadelesi; Kağıthane Belediyesi'ndeki işten atılmış olan işçilerin mücadeleleri; 1994 yılında ise, Gebze Belediyesi'ndeki işten atılan işçilerin direniş eylemleri; Adana belediyelerindeki işten atılmış işçilerin Ankara'ya yürüyüşleri, ya da Aras Kargo'nun Ankara Şubesi'ndeki işçilerin dirençli mücadelesi... Fakat tüm bunlar, genel görüntüyü değiştirmeye yetmemiştir!

Türk boyalı basınının bile sözünü ettiği bu ve benzeri küçük eylemlere karşı işçi sınıfının genel tavrını belirleyen, "tavırsızlık" olmuştur...

Bu tür görece militan çıkışların yapıldığı eylemlerle dayanışmaya gidilmesi kural dışıdır ve çok sınırlıdır.

Veya Kamu İktisadi Teşekkülleri'nde (KİT) çalışan yüzbinlerce işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmeleri dönemlerinde bile eylemler cılızdır, işçi sınıfının sınıf dayanışmasından söz etmek olanaklı değildir...

Tüm bunlar, işçi sınıfı hareketinden söz ederken, parçalanmış ve sınıf birliğinden yoksun bir işçi sınıfından sözettiğimizin bilincinde olmamız gerektiğini göstermektedir...

Sınıf içinde kalıcı bir çalışma yürütmenin garantisi olabilecek araçlardan biri olan "işletme hücreleri"ni yaratma çalışmasında, işçilere, kapitalist toplum düzeninde grev mücadelelerinin de sonal hedefinin, hükmünü sürdüren burjuva devlet egemenliğini yıkmak olması gerektiğini anlatmak zorundayız.

Sonal hedef olarak burjuvazinin devlet egemenliğini yıkabilecek tek gücün işçi sınıfında olduğunu durmadan yinelemek zorundayız. Fakat, parçalanmış ve sınıf birliğinden uzakta olan bir işçi sınıfının bunu beceremeyeceğini de bilinçlere çıkartmak zorundayız. "Ulusal" sınırlar çerçevesinde dayanışmayı ve birliğini sağlayamayan bir işçi sınıfının, uluslararası işçi sınıfıyla dayanışması, birliği ve

Zonguldak'ta özelleştirme kapsamına giren bazı madenlerin ve Karabük Demir-Çelik'in hükümetçe kapatılma kararlarına karşı sadece işçiler değil, bölge halkının çoğunluğunun da katıldığı büyük mitingler yapıldı...

İşçi eylemlerinde göze çarpan şey, sınıfın kendi dışındaki sınıfsal sorunlar veya diğer ezilen sınıf ve katmanların sorunları karşısında duyarsız kalmasıdır...

mücadelesi de lafta kalmaya mahkumdur ve bu, burjuvazinin köleliğine devam anlamına gelir.

Kendi sınıf birliğini, dayanışmasını ve mücadelesini sağlayamamış bir işçi sınıfının, diğer toplumsal sınıf ve katmanların sorunlarına karşı da ilgisiz kalacağı bellidir...

Bugün, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletinin Türk olmayan ulus ve milliyetler üzerinde sürdürdüğü milli zulüm karşısında proleter sınıfın tavrının ne olduğu sorusuna verilecek cevaplar da bu kapsamdadır!

Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının, öncelikle de Türk ulusundan işçilerin, örneğin "Özgür Ülke"nin bürolarının faşist Türk devleti tarafından bombalanması konusunda tavrının ne olduğu sorgulanmak zorundadır! Yine faşist Türk devletinin, Kürt ulusunun seçilmiş temsilcileri olan DEP'li milletvekillerini yıllarca zindanlara mahkum ettiği "hukuksal" alandaki saldırılarına karşı işçi sınıfımızın tavrı sorgulanmak zorundadır!

Ücretli kölelik düzeninin saldırılarına karşı sınıfsal bütünlüğünü sağlayıp, burjuvazinin saldırılarına karşı gerekli cevapları veremeyen bir sınıfın, kitleler halinde sokaklara dökülüp, faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki katliamlarını teşhir etmesi de beklenemez. Acıdır, fakat gerçek durum budur!

İşçi sınıfının durumunun bu şekilde olmasında en önemli rolü oynayanların başında, sendika ağalığı sistemi gelmektedir. Sendika ağalığı aşılmadığı sürece, işçi sınıfının mücadelesinin devrimci bir rotaya oturtulabilmesi olanaklı olamayacaktır.

İşçi sınıfının birliği ve yine işçi sınıfının diğer ezilen sınıf ve katmanlar karşısındaki tutumları açısından ele

alındığında, Türkiye işçi sınıfının burjuva ideolojisine tabi olduğu açıkça görülmektedir.

Bu gerçek, bir kez daha Bolşeviklerin işçi sınıfı içindeki çalışmayı esas almaları ve Parti inşasının "işletme hücreleri" temelinde yükselmesi gerektiği şeklindeki tespitlerinin ne kadar doğru ve anlamlı olduğunu göstermektedir.

KİMİ GÜNCEL TALEPLER ÜZERİNE...

Bu ve benzeri doğru tespitlerin, pratiğe geçirilmesi için, sınıfsal birliğin sağlanması, işçi sınıfının diğer ezilen sınıf ve katmanlara ilişkin görevleri gibi sorunların yanısıra, işçi sınıfının mücadelesini doğrudan ilgilendiren diğer sorunların da doğru bir şekilde tespit edilip, işçi sınıfına taşınmaları gerekmektedir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra karşı karşıya kaldığı en etkili hakim sınıf saldırılarından birisi de, kitlesel olarak işsizleştirilmesi ve işsizliği durumunda da hiçbir sosyal güvencesi olmaksızın ortada kalışıdır.

İşçi sınıfının en önemli sorunlarından birisinin, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma ve özelleştirme "önlemleri"nin sonuçları olarak da işsizlik sorunu olduğu konusunda zaman zaman, çeşitli alanlarda, çeşitli şekillerde tavırlar takındık.

İşçi sınıfının sınıfsal birliğini sınava sokması zorunlu olan işsizlik konusunda bugünün acil talebi olarak, patronların ve devletin ödediği işsizlik sigortası talebini seslendirmek, özel bir öneme sahiptir...

İŞSİZLİK SİGORTASI

Bolşeviklerin ve sınıf bilinçli işçilerin önümüzdeki sınıf mücadeleleri içinde öne çıkartmaları gerekli olan taleplerden biri, patronların ve devletin finanse ettiği işsizlik sigortası olacaktır.

Bolşeviklerin 5. Kongresinde işsizlik sigortası bağlamında talepler şöyle somutlaştırılmıştır:

" İşsizlik sigortası talebimizin hareket noktası "çalışabilir durumda olan herkese iş" ilkesidir. "Çalışabilir durumda olan herkese iş" talebi, iş sağlanamayan herkese işsizlik sigortası talebini içerir.*

** İşsizlik sigortası talebi çalışabilir durumdaki tüm emekçileri kapsamı içine almalıdır.*

** Çalışabilir durumda olan ve fakat hiç iş imkanı bulamamış olanlar için, en az asgari ücret düzeyinde işsizlik parası talep edilmelidir.*

** İşsizlik yardımı, en son elde edilen ücretten düşük olamaz ve yeni bir iş imkanı bulunana kadar, süreye bağlı olmadan ödenmelidir.*

** İşsizlik parası tüm ödenekler patron ve devlet tarafından sağlanmalıdır. İşçilerin prim ödeme yükümlülüğü reddedilmelidir.*

** İşsizlik sigortası kurumunun yönetimine işçiler tarafından seçilmemiş hiç kimse getirilmemelidir. Devletin ve patronların işsizlik sigortası kurumunun yönetimine karışması ya da kuruma yönetici ataması ilkesel olarak reddedilmelidir.*

** İşsizlik sigortası kurumu, bölgesel ve ulusal özellikleri bulunduran özerklik ilkesini dıştalamayan merkezi bir kurum olarak inşa edilmelidir.*

** İşsizliğin azaltılmasının en dolaysız ve pratik yollarından birisi, var olan işin yeniden örgütlenmesi ve tüm çalışabilen nüfus arasında paylaştırılmasıdır. Bu amaca ulaşmak için mesainin yasaklanması ve ücretler düşürülmeden çalışma saatinin azaltılması talep edilmelidir.*

** Asgari işgünü olarak 7 saatlik yasal çalışma zamanı, tüm işletmeler için azami işgünü olarak talep edilmeli ve bu da üretimin verimliliği ve işsizliğin oranına göre azaltılmalıdır."*

(Bolşevik Partizan sayı 87, sayfa 24)

Biz bu talepler bağlamında hayaller yaymak istemiyoruz; fakat bu talepler bugün –gerçekleştirilmelerinin mümkün olup olmadıkları tartışmasından bağımsız olarak– işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinin yükseltilmesi ve işçi sınıfının geniş katmanlarını ücretli kölelik düzenini yıkmaya yönelik mücadelenin saflarına kazanmak hedefleriyle öne sürülmelidirler.

Bir dizi ileri kapitalist-emperyalist ülkede, burada ileri sürülen taleplerin hepsi olmasa da, sınırlı olsa da, belli bir bölümünün işlerlikte olduğu bilindiğinde, bu taleplerin "hayal" ürünü olmadıkları, mücadele sonucu gerçekleştirilebilir talepler oldukları da akılda tutulmalıdır.

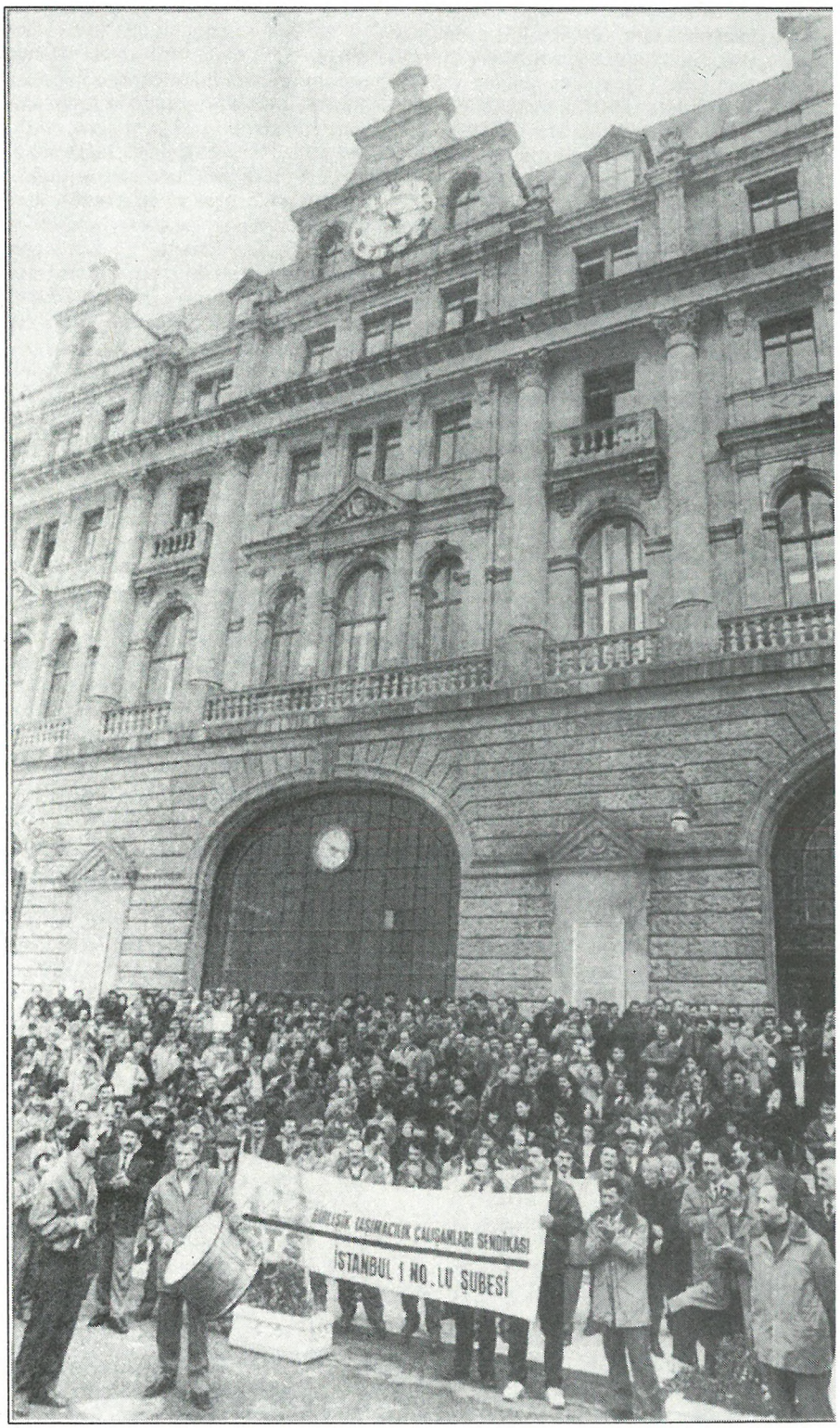

İstanbul'daki demiryolcuların Haydarpaşa ve Sirkeci eylemleri... Binlerce demiryolu çalışanı Haydarpaşa Garı önünde davullu-zurnalı, pankartlı protesto gösterisi düzenledi...

SAĞLIK SİGORTASI

Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının en önemli sorunlarından birini de, işçi sağlığı alanındaki rezaletler oluşturmaktadır. Var olduğu söylenen sağlık sigortası kurumları, esasen lafta vardırlar ve buralarda sağlık değil ama hastalık edinilebilinmektedir. Her yıl binlerce işçi iş kazaları veya meslek hastalıkları nedenlerinden can vermektedir. Meslek hastalıkları adı verilen "hastalıkların" somut o iş kolundaki üretimle bir ilişkisinin olup olmadığı gibi konular, araştırma konusu bile yapılmamaktadır.

İşçi sağlığının hiçbir değerinin olmadığı bu ülkede, masraflarının patronlar ve devlet tarafından karşılandığı tam kapsamlı işçi sağlık sigortası talebi ileri sürülmelidir. Bu, bir lüks değil, tek tek işçilerin varlık koşullarıyla doğrudan ilişkisi olan ve can alıcı önemde bir taleptir.

EMEKLİLİK SİGORTASI

İşsizlik sigortasının olmadığı; sağlık sigortasının sefilleri oynattığı ülkemizde, işçilerin yaşlarından ötürü çalışamaz duruma geldikleri, emekliliklerini hak ettikleri durumlara ilişkin olarak varoldukları söylenen kurumlar da, insanlara kan kusturan bir pratik içindedirler.

İşçilerin çalıştıkları süre içinde yıllar yılı ödedikleri paralar (kesintiler), çoğu durumda burunlarından getirilmekte, işçiler emekliliklerinde bile soygun düzeni olan ücretli kölelik düzeninin kurbanları olmaktadırlar.

Yine devletin ve patronların finanse ettikleri bir emeklilik sigortasının herkes için talep edilmesi ve emeklilik süresi boyunca, sağlık sigortasının da olması gerekliliği açıkça talep edilmelidir.

SENDİKAL ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜ

Bunların yanısıra, günlük mücadeleler içinde; toplu iş sözleşmelerinde pazarlık süresinin kısıtlanarak 1 haftaya düşürülmesinin talep edilmesi; bir kaç senelik toplu iş sözleşmeleri yerine 6 aylık, ya da 1 senelik toplu iş sözleşmelerinin yapılmasının talep edilmesi; sendikal örgütlenme için gerekli olan "baraj" uygulamalarının kaldırılmasının talep edilmesi; tüm baskı ve devlet terörüne rağmen sendikal örgütlenme özgürlüğünün her zaman talep edilmesi, önem kazanmaktadır...

Diğer yazılarımızda ve bu yazımızda da öne çıkardığımız belli genel talepler var ki, bunların bugün güncel mücadeleler içinde acil talepler olarak öne çıkartılmaları gerekmektedir.

İşçi sınıfının şu veya bu parçasındaki mücadeleler içinde bu taleplerin öne sürülmeleri ve bizzat mücadele içinde sınanmaları da ayrı bir önem taşımaktadır.

Taleplerini doğru bir şekilde formüle etmesini öğrenen, bilen sınıf, geleceğini inşa etme işine aday olabilecektir. Taleplerin doğru formüle edilmeleriyle işler bitmiyor, hatta yeni başlıyor diyebiliriz...

İşsizlik sigortası, sağlık sigortası, emeklilik sigortası gibi sosyal sigortaların çalışan yığınların doğal hakkı olduğunun bilinciyle hareket etmeli, Bolşevikler ve sınıf bilinçli işçiler olarak, sendika ağalarının bu alanlarda neler yaptıklarının (yani yapmadıklarının) hesabını vermeye zorlamalıyız. Geniş işçi yığınlarına sosyalist bilinci taşımanın, ücretli kölelik düzenini yıkmak için mücadeleye sevketmenin yolları buralardan da geçmektedir.

BÖYLE GELMİŞ... BÖYLE GİTMEZ!!!

Yazının birinci bölümünde, işçi sınıfı hareketinin genel durumuna dikkat çektik ve egemen olanın bir hareketsizlikle belirlendiğini tespit ettik. Fakat son dönemlerde giderek göreceli bir gelişmenin de görüldüğünü tespit etmek gerekiyor. 1994'ün son günlerini yaşadığımız bu süreçte, işçi sınıfı hareketinin eylemliliğinde bir artış gözlemlenmekte...

22 Kasım'da sağlık hizmetlerinde çalışanların Ankara'da düzenledikleri basın toplantısı. Yine aynı gün, İstanbul'daki demiryolcuların Haydarpaşa ve Sirkeci eylemleri.

23 Kasım'da, Zonguldak'ta özelleştirme kapsamına giren bazı madenlerin ve Karabük Demir-Çelik'in hükümetçe kapatılma kararlarına karşı sadece işçilerin değil, bölge halkının çoğunluğunun da katıldığı büyük miting.

24 Kasım'da PTT çalışanlarının İzmir, Adana, Bursa ve İstanbul'daki yürüyüşleri. Yine aynı gün, "Öğretmenler Günü"nü protesto eden binlerce öğretmenin Ankara'daki vizite eylemi.

25 Kasım'da, Kocaeli'nde Seka ve Petkim Yarımca tesislerinin özelleştirilmesini protesto eden işçilerin yürüyüşleri. Yine aynı gün, Gölcük Tersanesinde çalışan 4 bin işçinin yürüyüşü.

26 Kasım'da, Ankara'da Türk-İş düzenlediği eylemin sonunda, kendi kalesine gol attığı ve "öfkelerini frenleyemeyen bir grup işçinin" protestoları sonucu Bayram Meral'in kurtuluşu bir ağacın

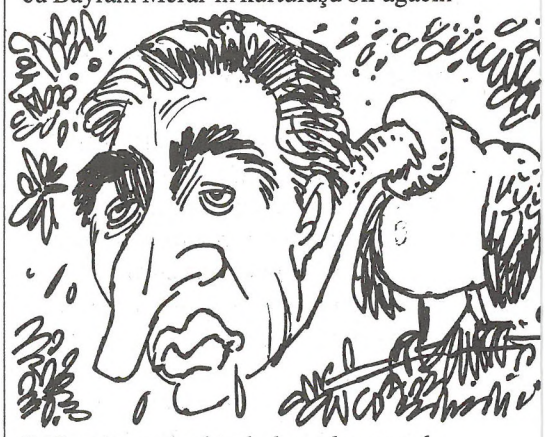

üstüne tırmanmakta buluşuyla sonuçlanan ve fakat başlangıcında, çoğunluk işçilerin ellerinde Türk bayraklarıyla "Atatürk'ün mezarını ziyaret" ettikleri yürüyüş...

Bu sayılanlar, işçi sınıfının bir eylemlilik içine girerek, hareketlendiğini göstermektedir. Fakat dikkat edilsin, bu hareketlilik, kendi "dar" çerçevesi içinde kalmakta, örneğin yazımızın başında da değindiğimiz gibi, kendi "dar" alanı dışındaki sınıfsal sorunlar veya diğer ezilen sınıf ve katmanların sorunları karşısında duyarsızlık kendini göstermektedir...

Kasım, Aralık ayları içinde üç önemli sektörde; THY, tekstil, otomotiv ve diğer metal sanayisi iş kollarında 130 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri çıkmaza girdi. Bu alanlarda 1995 yılının ilk yarısında grevlerin gündeme gelmesi büyük olasılıktır.

Bu grevlerin de geçmiş grevler gibi satılmasının engellenmesi, bu grevlerden işçi sınıfının bilinç seviyesinin yükseltilmesi için yararlanılması, önümüzde duran görevdir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının burjuvazinin etkisinden çıkacağı günler mutlaka ama mutlaka gelecektir. Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı, parçası olduğu dünya işçi sınıfına karşı olan sorumluluklarının bilincinde olarak, faşist Türk devletini yıkma mücadelesinde önderlik görevini yerine getirecektir. İşçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünün kurulması ve durmaksızın sosyalizme ve oradan da komünizme ilerlemek için Bolşevik Parti önderliğinde tarihi görevlerine soyunacaktır.

Bolşevik Parti bunun öncülüğünü yapacaktır!

09.12.1994 ▲

Kahire Nüfus Konferansı'nın ardından...

TEMMUZ sayımızda okuyucularımızı Birleşmiş Milletler'in Kahire Dünya Nüfus Konferansı hazırlıkları hakkında bilgilendirmiş ve konuyla ilgili siyasi tavrımızı bir kere daha ortaya koymuştuk. *(BP Sayı 90, sayfa 35)*

9-12 Eylül tarihleri arasında gerçekleştirilen bu Konferansın ardından kısa bir değerlendirme yapmayı ve özelde Konferansın hemen öncesinde cereyan etmesi nedeniyle önceki makalemizde değinmediğimiz noktaları ele almayı gerekli görüyoruz.

Kahire Konferansının en ilginç olayı, Konferans arifesinde Vatikan'dan Papa'nın çağrısıyla gerçekleşen katolik-müslüman ittifakıydı. Ve Kahire Konferansı bu özelliğiyle, hristiyan dinci gericilik ile müslüman dinci gericiliğin ilk kez aynı safta yeraldıkları bir zirve olarak tarihe geçecek. Emperyalistlerin hükümetler bazında nüfus sorununun dünyanın bir numaralı sorunu olarak kabul görmesinde genel uzlaşmayı sağladıklarını düşündükleri ve iç rahatlığıyla Kahire zirvesine hazırlandıkları bir ortamda ve Konferansa ramak kala Papa müslüman gericiliğin liderlerine bir çağrı yaptı ve yer yerinden oynadı. Nasıl olurdu da bu ezeli düşman din alemlerinin liderleri birbirleriyle dayanışma için ellerini uzatabilir, birlikte hareket etme sözü verebilirlerdi? Kimileri hayretlere düştü, parmak ısırdı, kimileri de inanmaz hallerde kafa salladı. Peki ama buraya nasıl gelinmişti?

Her türden doğum kontrol yöntemini ve kürtajı kökten reddeden katolik dininin merkezi Vatikan'ın, konusu doğum kontrolü olan bir zirveye muhalefet etmesi anlaşılırdı. Vatikan, Konferansa hazırlık aşamasında özelde bu konferansı "kürtaj konferansı" olacağı propagandasıyla kendisine taraftar bulmaya çalıştı. Bu da pek sökmedi. Emperyalistlerin dikte ettirmeye çalıştıkları nüfus kontrol siyaseti hükümetler bazında genel kabul görüyor, ufukta cılız bir muhalefet bile gözükmüyordu. Bu noktada Papa önderliğinde Vatikan, tarihi adımı attı, "din ve ahlak elden gidiyor" propagandasıyla müslüman aleminin liderlerine ortak hareket etme çağrısını yaptı. Kahire Konferansında kabul ettirilmek istenen eylem programının aileyi gözetmediği, evlilik öncesi-dışı cinselliği, dolayısıyla fuhuşu teşvik ettiği, eşcinselliği teşvik ettiği vb. propagandası belli ölçülerde tuttu. Suudi Arabistan ve Sudan Kahire Konferansını "İslam dünyasının nüfusunu azaltma planları" olarak niteleyerek boykot kararı aldı. Diğer "müslüman ülke"lerden de hoşnutsuz sesler yükselmeye başladı. Boykotçuların sayısının artma tehlikesi emperyalist diplomasi mekiğini hızlandırdı. Gelişmenin hangi yönde olacağını kestiremeyen Çiller Konferansa bizzat katılmamayı yeğledi, açıkçası kaçtı...

Vatikan ve müslüman liderleri aynı saflarda buluşturan ve yer yer ortak hareket etmelerini sağlayan şey, elbette Kahire Nüfus Konferansı'nın bütün dünyanın emekçilerine özelde de emekçi kadınlarına saldırı teşkil eden emperyalist-gerici özünün teşhiri ve mahkum edilmesi değildi. Bilakis, onlar bizzat kendisi gerici olan emperyalist nüfus politikası siyasetini yine gerici bir temelden hareketle eleştiriyor ve bu siyaset kendi çıkarlarına dokunduğu noktada ona muhalefet ediyorlardı.

Onları rahatsız eden temel nokta, tam da emperyalistlerin nüfus politikasını daha iyi pazarlamak için kullandıkları "kadın dostu" (!) imajdı. Hristiyan ve müslüman aleminden dinci gericilerin sahtekarlık da olsa, laf düzeyinde de olsa bu "kadın dostu" pozisyonlara tahammülleri yoktu. Onlar, *"kadınların aydınlatılması", "eğitim ve çalışma imkanlarının yaratılması, genişletilmesi", "birey olarak doğurganlık haklarını en uygun biçimde kullanabilmeleri için ailede ve toplumda haklarının ve rollerinin güçlendirilmesi" gibi cümleleri "ailenin çöküşü için zemin hazırlayan ahlaki çöküş, fuhuş ve eşcinselliğin teşviki"* vb. olarak okuyor ve bütün dinlerin kutsadığı erkeğin üstünlüğü ideolojisinin altının oyulması olarak görüyorlardı. Vatikan ve müslüman liderlerin bu açık gerici pozisyonlarla yaptıkları çıkış, son tahlilde emperyalistlerin ekmeğine yağ sürdü ve emperyalistlerin nüfus politikasını "kadın dostu" olarak gösterme pozisyonunu da güçlendirdi.

Konferans öncesinde patlak veren ve konferans boyunca tartışmalara ve medya üzerinden propagandaya hakim olan bu tartışma, esasta sağlanan uzlaşmayla sona erdi. Vatikan ve tek tek müslüman ülkelerin delegasyonları, Kahire Konferansı'nda kabul edilen eylem programının bazı noktalarına şerh düştüler, ancak özü itibariyle önümüzdeki 20 yıl bütün dünyada emekçi kadınların üzerine kasvetle çökecek olan "Kahire ruhu" 182 ülke de-

legasyonunun onayıyla kutsandı.

Kahire Konferansının bir özelliğinin, daha önceki Nüfus Zirveleri'nin tersine doğrudan devlet/hükümet güdümlü olmayan kadın örgütlerinin/gruplarının da davetli olmasında yattığını önceki makalemizde vurgulamıştık. Bu da emperyalistlerin nüfus politikasına "kadın dostu" imaj sağlama oyununun bir parçasıydı. Onlar özellikle emperyalizme bağımlı ülkelerdeki çeşitli kadın örgütlerini kendi çıkarlarına alet etmeye çalışıyorlardı.

Kahire'de resmi delegasyonların toplantılarına paralel olarak toplanacak olan bu bağımsız kadın örgütleri kendi taleplerini tespit edecek ve sözümona taleplerini genel eylem programına yansıtabileceklerdi. Bunun göstermelik bir oyun olduğunu bir kenara bırakırsak, buna rağmen bu devlet güdümlü olmayan kadın örgütlerinin toplantılarında emperyalist nüfus politikasını tümden reddeden, ya da ona bir dizi noktada ilkesel eleştiri getiren pozisyonların da sesini duyurabilme şansı vardı. Bu görüşümüzü şu verilere dayandırıyoruz:

Kahire Konferansı öncesinde ve ona hazırlık olarak çeşitli ülkelerden bir bölüm kadın örgütleri 20 Aralık 1993'de Bengladeş'de bir konferans düzenlemiş ve bu konferans şöyle bir deklarasyon kabul etmişti:

"Biz Nüfus Politikasını reddediyoruz:

- Nüfus politikasının hedefi, kadınların vücutları, doğurganlıkları ve yaşamı hakkında karar vermektir, çünkü çocukları doğuranlar halen kadınlardır.

- Nüfus politikası öjeniktir. O bazılarına yaşama hakkını tanır, diğerlerine tanımaz: yerli halklara, özürlülere, siyahlara. Onun amacı yoksulları yoketmektir, yoksulluğu değil.

- Nüfus politikası emperyalisttir. O Kuzeyde ve Güneyde ayrıcalıklı bir tabakanın, aşırı tüketim üzerinde yükselen yaşam stillerini korumaya çalışan tabakanın çıkarlarını gözetiyor." (Bengladeş Konferansı Deklerasyonundan.)

Bengladeş Konferansının kabul ettiği bu deklerasyona bizim tek eleştirimiz, bu deklerasyonun her türden nüfus politikasını reddeder bir pozisyonda durmasıdır. Ya da şöyle söyleyelim, yukarda sayılan üç temel noktadan temelde ayrılan, yani kadın düşmanı, ırkçı ve emperyalist olmayan bir nüfus politikasının da olabileceğini görmemesidir. Ancak, bu deklerasyon doğrudan Kahire Konferansına hazırlık olarak kabul edilmiştir. Bu nedenle red ve mahkum edilen bu somutta Kahire Konferansında onaylanacak olan emperyalist nüfus politikasıdır. Bu çerçevede yaklaşıldığında deklerasyondaki pozisyonlar kesinlikle doğrudur.

Kahire Konferansında bir kere daha onaylanacak olan nüfus politikasının kadın düşmanı, ırkçı ve emperyalist olduğunu açıklayan ve bu konuda karşı propaganda çalışmaları yürüten kadın örgütlerinden bazıları, Kahire'de devlet güdümlü olmayan kadın örgütlerinin toplantılarına katılmış ve pozisyonlarını dile getirmeye çalışmışlardır. Bunu son derece kısıtlı da olsa uluslararası alanda basına sızan bazı bilgilerden çıkarıyoruz. Örneğin, Filipinler kadın örgütü GABRİELA'nın delegesi Sylvia Cladio'nun şu demeci bir gazetede yeralmıştır: *"En önemli konunun haksızlık üzerine kurulu dünya ekonomik sisteminin vurgulanmaması yanlıştı."*

Ne var ki, Papa ve müslüman liderler arasındaki ittifak, Kahire'deki hükümet güdümlü olmayan kadın örgütlerinin tartışmalarını da belirlemiş ve çoğunluk-

Courage Kongresi

29-30 Ekim tarihlerinde Almanya'nın Köln şehrinde kendisini "partilerüstü-demokratik-enternasyonal-maddi olarak bağımsız" olarak tanımlayan "**Courage**" adlı kadın örgütünün çağırdığı bir Kongre yapıldı.

Kongrenin ana konusu uluslararası dayanışma ve uluslararası alandaki kadın mücadelesini birleştirmekti ve dolayısıyla bir dizi ülkeden konuşmacı kadın davet edilmişti. Çeşitli ülkelerden kadın delegasyonlarının ya da tek tek konuşmacı kadınların davetli olması olgusu, bizim de **Bolşevik Partizan Yurtdışı Kadın Grupları** olarak bu Kongreye katılma kararı almamızda önemli bir rol oynadı.

Çeşitli ülkelerden gelen kadınlarla ilişkiler kurmak, geliştirmek ve onların mücadelelerinden öğrenmek istiyorduk. Diğer taraftan, Courage Kadın örgütünün reformist bir çizgiye sahip olduğunu ve özelde "partilerüstü ve enternasyonal" tanımının gerçeğe uygun olmadığını daha önceki deneyimlerimizden az-çok biliyor ve böyle bir platforma fırsat bulduğumuz ölçüde devrimci düşüncelerimizi taşımayı görev kabul ediyorduk. Bu nedenle Kongre öncesinde bir ön hazırlık yaparak bir grup kadın Kongreye katıldık ve aynı zamanda yayın masamızı açtık.

Konulara göre çeşitli paralel toplantılar ve genel toplantı şeklinde düzenlenen bir buçuk günlük Kongrenin programı şöyleydi:

* Cumartesi saat 12'de kent merkezinde yapılan ve yaklaşık 800 kadının katıldığı bir mitingle Kongrenin açılışı yapıldı.

* Saat 14-18 arası birbirine paralel olarak 7 ayrı konuda toplantı yapıldı. Her toplantıya çeşitli ülkelerden konuşmacılar davetliydi. Toplantıların konuları ve yabancı davetliler şunlardı:

1. Kadın Hakları –İnsan Hakları– Irkçılığa ve faşizme karşı kadınlar (Arjantin'den "Plazo del Mayo'nun Anneleri", Zaire'den bir kadın)

2. Kadınlara işyeri için uluslararası alanda kadın mücadelesi. (Guatemala ComFUITAG örgütünden bir sendikacı kadın)

3. Savaş ve şiddet içinde /savaşa ve şiddete karşı kadınlar. (İslam Derneğinden Bosnalı bir kadın; Belgrad Siyah Giysili Kadınlar Grubundan bir temsilci; Felicia Langer (İsrail'den Filistinlilerin yanında saf tutan ve siyonizme karşı mücadele eden bir avukat); Güney Kürdistan "Kürdistan Kadın Birliği"nden Shirin Fatah; İHD -İstanbul Kürt Komisyonu'ndan bir kadın; Kuzey Kürdistan'dan TAJK'lı kadınlar; resmen davetli olan Leyla Zana'nın resmi salona asıldı ve kasetten sesi dinletildi)

4. Kadınlar çevre koruması için aktifleşiyor.

5. Uyanış içinde Kadın Hareketi (Filipinlerden GABRİELA ve MAKİBAKA kadın örgütlerinin temsilcileri)

6. Uluslarası alanda kadınlar – kendi kendine yardım

7. Özgür toplum – özgür kadın? (Eritre "Ulusal Kadınlar Birliği"nden Almaz Lijam Isaak)

Biz, önceden planlandığımız gibi toplam 6 toplantıya birer-ikişer katıldık; bu toplantılarda soru sorma veya doğrudan görüş belirtme imkanlarını kullanmaya çalıştık.

* Akşam saat 20'den itibaren enternasyonal kültür gecesi yapıldı.

* Pazar günü yapılan genel toplantıda önce cumartesi günü yapılan toplantılar hakkında bilgi verildi ve ardından topu topu 45 dakikayla sınırlı bir tartışma yürütüldü.

Bu birbuçuk günlük Kongrede gerek katılanların çoğunluğunun konumları gerekse örgütleyicilerin çizdikleri ideolojik-politik çerçeve açısından hakim olan hava pasifizm ve reformizmdi. Ve bu ideolojik-siyasi çerçevede bir uluslararası dayanışma ve işbirliği sağlanmak isteniyordu.

Öyle ki bu çerçevenin dışına çıkanlar, reform-devrim tartışması yürütmeye ya da devrimci pozisyon ve talepler savunmaya çalışanlar olarak bizler Kongre boyunca sözlerimizin kesilmesi ya da söz haklarımızın kısıtlanması ve genel tahammülsüzlükle karşılaştık. Ve ne yazık ki, kendi ülkelerinde devrimci mücadele konumlarında bulunan az sayıdaki kadınlardan

la hükümet güdümlü olmayan kadın örgütlerinin hükümet delegasyonlarıyla yakınlaşmasına yolaçarken, "Kahire Ruhu"na ilkesel eleştirileri olan seslerin kopartılan gürültü içinde bastırılmasını kolaylaştırmıştır.

Burjuva ve "sol" basında Kahire Konferansı... Kimler ne dedi?

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da burjuva basının Kahire Nüfus Konferansına ilgisi Konferans öncesinde ortaya çıkan hristiyan-müslüman ittifakı ve bu çerçevede canlanan tartışmayla birlikte arttı ve hakim sınıfların gündeminde duran laik-dinci çatışmasının devamı olarak ele alındı. Bu çerçevede hakim sınıfların borazanı basının çeşitli köşe yazarları Kahire Konferansı öncesi ve sırasındaki cepheleşmeyi *"laik, rasyonel, pragmatik (ve kadını kölelikten kurtarmak isteyen) görüşle"; "kadınların köle gibi erkeğin ve toplumun hizmetinde bir araç düzeyine indirilmesi"* ni vazgeçilmez bir gereklilik gören dinci görüş kavgası (Nilgün Cerrahoğlu -Sabah) olarak lanse etmeye özel önem gösterdiler.

Bunlara göre bu saflaşmada bir yanda kadının köleliğini ve diğer tarafta kurtuluşunu isteyen görüşler duruyordu(!) Bu tavırlarıyla bütün dünyada emekçi kadın kitlelerinin köleleştirilmesi ve sömürülmesinin bir biçimi olan emperyalist nüfus politikasının "kadın dostu" laflarla süslenerek maskelenmesine hizmet etme misyonlarını sadık birer uşak olarak yerine getirdiler.

Onların temel sorunları Tansu Çiller'in Konferansa katılmaktan vaz geçmesi oldu. Buna bol bol hayıflandılar:

"Kahire'de Çillersiz olmaktan kızgın değil, kırgınım. Araba ve ev anahtarına bir şey demiyorum, ama özgürlüğün anahtarı için ona kırgınım. Kırgınlığın ne demek olduğunu kadınlar daha iyi anlar." (Zeynep Göğüş, Hürriyet)

Yazarın kırgınlık/kızgınlık kelime oyunuyla neyi kastettiğini (kadınlar olarak) pek anlamış değiliz, ancak emperyalist nüfus kontrolü siyasetinin kadınların özgürlüğünün anahtarı olmadığını/olamayacağını bu siyasetin hangi yöntemlerle (örneğin Hindistan ve Brazilya'da kadınların zoraki kısırlaştırılması) ve hangi çıkarlar için kullanıldığına gözlerimizi ve kulaklarımızı kapamadığımız için çok iyi biliyoruz.

Ve Türk hakim sınıflarının bir temsilcisi olarak çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçi kadınların dostu değil, düşmanı olan Çiller'in Konferansa katılmaması bizi ne kırdı/kızdırdı ne de sevindirdi. Çünkü Çiller'in katılıp katılmaması, salt burjuva diplomasisi açısından bir öneme sahipti ve Çiller katılmasa da Türk hakim sınıfları Birleşmiş Milletler politikasını kabul etti.

Sözümona kadın haklarını savunan "liberal feminist" kesim de benzer bir tavır içine girdi. Örneğin "Kim"de (burjuva kadın dergisi) konuyla ilgili yayınlanan makalede özelde devlet/hükümet güdümlü olmayan kadın örgütlerinin Nüfus Zirvesindeki rolleri üzerinde duruluyor ve şunlar söyleniyor:

"İşte bu gerçeği bilen sivil örgütler, kadından yana tavır alıp, hükümetleri etkilemeye çalıştılar. Sayıları 2 ile 3 bin arasında değişen kadınlar, konferans süresince hergün toplandılar. Ve aile, nüfus planlamasından çok, kadının kalkınma

---

da (örneğin Makibaka temsilcisi) bu noktalarda umduğumuz desteği bulamadık.

Kongre boyunca yapılan konuşmaların, yürütülen tartışmaların ve bizim savunduğumuz pozisyonların içeriğini şöyle özetlemek istiyoruz:

* "Oluşum içindeki kadın hareketi" panelinde Filipinlerle ilgili bir slayt gösterisi yapıldı ve bunun ardından GABRİELA ve MAKİBAKA (Filipinler'den kadın örgütleri; Gabriela legal kadın örgütü, Makibaka ise silahlı mücadeleyi benimseyen illegal kadın örgütü) temsilcileri birer konuşma yaptılar. Filipinler'deki kadın mücadelesi hakkında genel bilgileri içeren konuşmaların ardından salondan gelen çeşitli sorulara cevaplar verildi. Panelin ikinci bölümünde Almanya'dan Jutta Österle-Schwerin, kendi siyasi geçmişini aktardığı ve Almanya'daki 8 Mart 1994 "Kadın Grev Günü"nü çok olumlu bir eylem olarak övdüğü konuşmasını, "Feminist Kadın Partisi"nin kurulmasına dair pozisyonunu ortaya koyarak noktaladı.

Tartışma bölümünde biz bu pozisyona karşı tavır aldık. 8 Mart "Kadın Grev Günü"nü çok olumlu değerlendirmesine karşın bu eyleme gelen ilkesel eleştirileri gözden gizlemesini eleştirdik. "Feminist Kadın Partisi" önerisini, ezen ve ezilen sınıflardan kadınların konumlarının ve çıkarlarının bir ve aynı olmadığını gözden gizleyen, sınıf uzlaşmacı bir öneri olarak reddettik.

* "Savaş(a) ve Şiddet(e) İçinde (Karşı) Kadınlar" paneli de iki bölümden oluşuyordu. Birinci bölümde Bosnalı Müslümanlar Derneği'nden bir kadın, Belgrad "Siyahlı Kadınlar"dan bir Sırp kadın ve Filistin kurtuluş mücadelesinin son durumu hakkında bilgi veren İsrailli avukat Felicia Langer birer konuşma yaptılar. Bunlar arasından Bosnalı kadının konuşması, açık milliyetçi pozisyonlar savunması ve tek taraflı olarak tüm "savaş suçları"nı Sırplara yıkması bağlamında dikkat çekiciydi.

Buna karşı "Siyahlı Kadınlar"ın temsilcisi, Sırp hükümetinin Sırp halkını temsil etmediğini söyleyerek, kendisini Sırp gericiliğinden ayırmaya özen gösterdi ve kendilerinin eski Yugoslavya sınırları içindeki tüm milliyetlerden kadınlarla mücadele birliğini yaratmaya gayret ettiklerini açıkladı. Bu konuda özeleştirel olarak şunu tespit etmek istiyoruz: Özelde Bosnalı kadının açıktan gerici-milliyetçi pozisyonlarına karşı tavır takınma görevimizi yerine getiremedik. Bunu tartışma bölümünde yapmayı düşünmemize karşın, panelin ikinci bölümünde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde Kadınlar konusu ağırlık kazandı ve söz konusu eleştirimizi getirmek için yer ve zaman kalmadı. Bizim dışımızda da bu konuda eleştirel tavır takınan olmadı.

İsrailli avukat Felicia Langer, konuşmasında, bugün Filistin ile İsrail arasında yapılan barış anlaşmasının Filistin halkının çıkarlarına ters düştüğünü ve İsrail devletinin işine yaradığını anlattı. Gerçek çözüm yolu olarak kendisinin İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilmesinin ve bağımsız Filistin devletinin kurulmasının gerektiği görüşünde olduğunu savundu. İlginç olan, Felicia Langer'in tersine, toplantıda FKÖ-İsrail devleti yakınlaşmasını olumlu ilk adım olarak değerlendirenlerin çoğunlukta olmasıydı.

Panelin ikinci bölümünde önce Türk devletinin Courage'ın topladığı üç bin imzaya rağmen(!) kongreye davetli Leyla Zana'yı serbest bırakmaması protesto edildi ve kasetten sesi dinletildi. Bu bölümdeki konuşmacılar şunlardı: Güney Kürdistan'dan Kürdistan Kadınlar Birliği temsilcisi, Kuzey Kürdistan'dan TAJK (Kürdistan Özgür Kadın Hareketi) temsilcileri, İHD İstanbul Kürt Komisyonu'ndan Z.B., Leyla Zana ile röportaj yapmış olan gazeteci Hella Schlumberger. Konuşmacılar Kürdistan'daki savaş ve bu savaşın özelde Kürt kadınları üzerindeki etkilerini ortaya koydular. Bir yandan savaşın vahşi yüzünü ve diğer yandan ulusal kurtuluş mücadelesinde yer alan kadınların feodalizmin boyunduruğundan kısmen kurtuluşlarını dile getirdiler. TAJK'dan kadınlar, Kongreye, Alman devletinin Kürt yurtseverleri üzerinde estirdiği teröre karşı mücadele görevlerini hatırlatıp, kısmen de eleştirdiler.

Tartışma bölümünde, gerek panelcilerin, gerekse de toplantıya katılanların yoğunlaştığı nokta, Kuzey Kürdistan'da savaşan tarafların barış ve

sürecine katılmasının koşullarını tartıştılar. Çünkü, böylece kadın daha çok bedenine sahip çıkabilecek, istediği zaman, istediği kadar çocuk yapacak. Yine örgütler, kadın güçlendirilmesi ve seçme hakkını kullanabilmesine dikkat çektiler. Ve resmi, asık yüzlü hükümet temsilcilerini bir parça da olsa etkilemeyi başardılar." (Filiz Koçali, KİM)

Bu tavır, sözümona "sınıflarüstü" bir kadın hakları savunusunu benimseyenlerin pratikte aldıkları pozisyonu bir kere daha göstermesi açısından önemlidir. Yazar, sivil örgütlerin hükümet temsilcilerini etkilediklerinden bahsediyor. Burada sormak gerekir, kim kimi etkiliyor?

Birleşmiş Milletler'in Nüfus Konferansına "sivil kadın örgütleri"ni çağırması bir tesadüf değil, planlı-bilinçli bir politikanın bir parçasıydı. Emperyalist nüfus kontrolcüleri özelde bağımlı ülkelerde başarılı bir nüfus kontrolü siyaseti için "sivil kadın örgütleri"nin desteğini kazanmanın önemini görmüş ve bu yönde planlı bir çalışmayı uygulamaya koymuşlardır. Dolayısıyla Kahire Konferansı'nda olupbiten şey, lafta "sivil örgütlerin" öneri ve eleştirilerine açıklık, pratikte ise bu örgütlerin emperyalistlerin gerici-kadın düşmanı siyasetine alet edilmesiydi. Çünkü eylem programında istediği kadar "sivil kadın örgütleri"nin talepleri yer alsın, emperyalist nüfus kontrolü siyaseti, temelde yoksul ve emekçi kadınların çıkarlarına terstir.

Son olarak, Kahire Konferansı'na ilişkin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da"sol" basında yer alan bazı tavırlara değinmek istiyoruz. Bu noktada önce tespit ettiğimiz şey, Marksizm-Leninizm adına konuşanların ve kadınların kurtuluşu sorununu bayraklarına yazanların, emperyalistlerin belirli bir dönemden beri yeniden gündemin merkezine oturttukları ve genelde bütün ezilenlere, özelde de ezilen kadınlara saldırı aracı olan "nüfus kontrolü" politikasının teşhiri görevini izin verilemez bir biçimde ihmal ettikleridir.

Bu konuya değinen tek tük makalelerin yayınlanması, ancak Kahire Konferansı gelip çattığında ve burjuva basın yaygarayı kopardığında gündeme gelmiştir. Bu, "sol" ve devrimci basının emperyalist burjuvazinin ideolojik saldırılarına hazırlıksız yakalanması, ya da bu saldırılara karşı zamanında karşı koyamaması anlamına gelir. Diğer taraftan gözümüze çarpan tek tük makalelerde de emperyalistlerin bugün uyguladıkları ve uygulama alanlarını genişletmeye gayret ettikleri nüfus politikasının boyutlarının ve anlamının tam kavranmadığını da tespit ediyoruz.

Bu makalelerde her ne kadar "nüfus politikası" emperyalist bir politika, ya da "yeni Malthusçuluk" olarak red ediliyorsa da, bu emperyalist burjuvazinin medya aracılığıyla emekçi kitlelere yutturmaya çalıştığı sahtekarlıkların somut teşhiri temelinde yapılmamakta ve daha da önemlisi, emperyalist nüfus politikasının objesinin bütün dünyada ezilen emekçi kadınlar olduğu, bu politikanın somut uygulamasının yüzbinlerce kadının doğrudan kötürümleştirilmesi, sakatlanması, kısırlaştırılmasına vb. yolaçtığı olgusu teşhirde hak ettiği ağırlığı kazanmaktadır.

Buna örnek olarak Emeğin Bayrağı Özel Sayı 12/94'de yayınlanan *"Aşırı nüfus efsanesi ve emperyalizmin nüfus kongresi"* makalesini verebiliriz. Bu makalede emperyalist nüfus politikası Malthusçu teorilerin yeniden piyasaya sürül-

---

siyasi çözüm için yuvarlak masaya zorlanmasıydı. Biz bu noktada Felicia Langer'in Filistin-İsrail "barışı" ile ilgili söylediklerine de atıfta bulunarak, önerilen "barış" ve "siyasi çözüm"ün çözüm olmadığını, görevin Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerinde ulusal baskı ve terör estiren ve bir bütün olarak emekçilerin düşmanı olan faşist Türk devletinin yıkılması için mücadeleyi yükseltmek olduğunu söyledik. Bizim bu tavrımız da salonda genel homurdanmalara ve tepkilere yol açtı.

* "Özgür Kadın – Özgür Toplum (mu?)" panelinde önce "Alman kadın hareketi"nin tarihi sılayt eşliğinde özetlendi. Bu bağlamda Clara Zetkin "eşit işe eşit ücret" gibi işçi kadınların taleplerinin savunucusu "büyük kişiliğe sahip bir kadın" olarak tanıtılırken, ne onun komünist olduğu söylendi ne de Almanya'da komünistlerin kadınların kurtuluşu mücadelesindeki yerleri anıldı.

Clara Zetkin'in yanı sıra Almanya'da burjuva kadın hareketinin tanınmış ismi Alice Schwarzer'in de "büyük kazanımları olan bir kadın" olarak aynı düzeyde ele alınması da kongrenin örgütleyicilerinin ideolojik-siyasi yaklaşımlarını gösteriyordu.

İkinci olarak Eritre Ulusal Kadınlar Birliği'nin temsilcisi bir konuşma yaptı. Konuşmasında devrimden önceki dönemde Eritreli kadınların durumu, kurtuluş mücadelesinde aldıkları yer ve devrimden sonra elde ettikleri başarılar ve karşılaştıkları zorlukları anlattı. PDS (Demokratik Sosyalizm Partisi)'ne bağlı kadın örgütü "Lisa"dan bir konuşmacı, Almanya'da mücadeleyle elde edilen kazanımların yok edildiğini vurguladı. Eski Doğu Almanya Cumhuriyeti'nin erkek-egemen bir toplum olmasına rağmen, orada her kadın için iş, her çocuk için yuva vb. gibi hakların da mevcut olduğunu, şimdi bunların yok edildiğini anlattı. Clara Zetkin'in cesur mücadelesine atıfta bulunarak onu övdü.

Bu konuşmacıya salondan haklı olarak epey tepki geldi. Doğu Almanya Cumhuriyeti'ni olduğundan iyi gösterdiği eleştirildi. Ayrıca Clara Zetkin şahsında kişiye tapma politikası güttüğü savunuldu.

Biz bu noktada Doğu Alman Cumhuriyeti'nin belirli bir noktadan sonra sosyalist olmadığını ve bu nedenle tekelci devlet kapitalizmi ile tekelci kapitalizm arasında hangisi daha üstündü tartışması yürütmenin yanlış olduğunu söyledik. Doğu Almanya Cumhuriyeti'nde işçi sınıfının mücadelesiyle kazanılmış hakların yanı sıra, bürokrat burjuvazinin diktatörlüğünün de var olduğunu ve bunun unutulmaması gerektiğini belirttik. Doğu Almanya Cumhuriyeti'nin dışta emperyalist yayılmacı bir politika güttüğünü vurguladık. Kazanılmış hakların gerçi revizyonistleşmeyle birlikte rafa kaldırılamadığını, ancak daha ileriye de götürülmediğini ve bizzat konuşmacının da söylediği gibi erkek egemenliğinin gerçekten yıkılması için mücadele yürütülmediğini belirttik.

Kişiye tapma eleştirisiyle ilgili olarak, tek tek kişilerin mücadelelerinin ve kazanımlarının içeriksel savunusu yapılmaksızın kişinin öne çıkarılması noktasında kişiye tapmadan söz edilebileceğini, ancak bugün özelde burjuvazinin her türlü kazanımı kendi hesabına yazmaya gayret gösterdiği, tarih çarpıtıcılığı yaptığı noktada, Clara Zetkin ve Rosa Luxemburg gibi komünist kadınların mücadeledeki rollerinin ve kazanımlarının adlandırılarak onlara sahip çıkılmasının önemli ve gerekli olduğunu vurguladık.

* "Kadın Hakları – İnsan Hakları – Faşizme ve Irkçılığa Karşı Kadınlar" panelinde Arjantin'den "Plaza del Mayo'nun Anneleri"nin mücadele deneyimlerini aktarmaları önemli bir yer tuttu. Arjantin'de askeri cunta döneminde gözaltında kaybolan otuz beş bin kişinin akibetini sorgulayan, aradan 11 yıl geçmesine rağmen inatçı bir direniş ruhuyla her perşembe Plaza del Mayo'da (Mayıs Alanı) çocuklarının ve torunlarının adlarını işledikleri beyaz başörtüleriyle protestolarını dile getiren anneler ve büyükanneler grubundan iki temsilcinin anlattıkları oldukça etkiliydi. Onların konuşmalarıyla ilgili olarak salondan yoğun sorular geldi ve zamanın önemli bir bölümü soru-cevap şeklinde geçti.

Bir Alman kadın konuşmacı, siyasi ilticacı kadınların sorunları ve Almanya'daki yabancılar yasası üzerinde durdu. Bu noktada siyasi iltica başvurusunda kadınların özel konumlarının gerekçelerinin göz önünde tutul-

mesi temelinde doğru bir şekilde teşhir edilirken, bu siyasetin bugün bütün dünyada ezilen emekçi kadınlar açısından rolü ve anlamı tamamen gözden kaçırılmaktadır.

Ama sadece bu değil, bu konuda açıktan yanlış pozisyonların savunulduğunu da tespit ediyoruz. Bunun bir örneğini "Odak" sayı 35, Ekim 94'de yayınlanan *"Kahire Nüfus ve Kalkınma Konferansı Yapıldı. Bizden Çalınanı Geri Alacağız!"* makalesinde okuyoruz. Kahire Konferansını ve emperyalist nüfus politikasını teşhir görevini kendine çıkış noktası yapan bu makalede emperyalist ideologların ileri sürdükleri *"aşırı nüfus artışı az gelişmiş ülkelerin sorunudur"* görüşünün bir anlamda benimsendiğini, ancak bu pozisyona, kaynağı ve çözümü noktasında muhalefet edildiğini görüyoruz:

"...Yoksa zengin ülkeler kendi nüfus sorunlarını çoktan çözmüşlerdir.

Kuzey diye adlandırılan zengin ülkelerde (Batı Avrupa ülkelerinin tamamı, Kuzey Amerika'da ABD ve Kanada, Japonya Avusturalya ve Yeni Zelanda) nüfus artış hızı –göçler hesaba katılmadığında– neredeyse durmuştur. Hatta Almanya gibi bazı ülkelerde nüfusta bir azalmaya dahi rastlanmaktadır. Bunu ekonomik gelişme üzerinde yükselen iki temel nedene bağlayabiliriz. Birincisi, halkın eğitim düzeyinin yükselmesi ve geleneksel tutucu yapıların etkisinin kırılmasına bağlı olarak ve yine tıbbın en yeni olanaklarının kısa sürede halkın kullanımına sunulabilmesi sayesinde etkili bir aile planlaması ve nüfus kontrolünün uygulanabilmesidir. İkincisi ise sistemin bağımlı ülke devletlerine sunduğu daha iyi olanaklar nedeniyle geleceğe güvenle bakabilen ve yaşlılığında çeşitli sosyal güvencelere sahip olacağını bilen ailelerin çok çocuk yapma gereği duymamalarıdır. Bu iki temel faktörün üzerinde yükselecek ekonomik gelişkinliğe sahip olmadığı içindir ki, bağımlı ülkelerde nüfus artış hızı böylesine yüksektir." (Odak, agy.)

Burada savunulan pozisyon birçok açıdan tamamen yanlıştır: Birincisi, nüfus sorunu nerenin veya kimin sorunudur? sorusuna verilen yanıtta emperyalistlerin oyununa gelinmekte ve nüfus yoğunluğu değil, nüfus artış hızı temel alınarak bu sorun bağımlı ülkelerin sorunu ilan edilmektedir. Bu yanlıştır. Almanya, Japonya vb. gibi *"Kuzey'in zengin ülkeleri"* genelde bağımlı ülkelere açık fark atan nüfus yoğunluğuna sahiptir. İkincisi, bağımlı ülkelerin kaynakları emperyalist metropollere akmaktadır. Üçüncüsü, emperyalist nüfus politikasının saldırıları salt bağımlı ülkelerdeki ezilenleri, yoksulları hedeflememektedir. Bu siyasetin bir parçasını da bizzat emperyalist ülkelerde yaşayan yoksulların, ezilenlerin doğurganlığının kontrolüdür. Örneğin Kuzey Amerika'da siyah kadınlar, Almanya, Fransa'da göçmen kadınlar, habersiz, ya da zoraki kısırlaştırmanın hedefi olmaktadırlar. Ya da Birleşmiş Milletler Nüfus Kongresine başkanlık eden Bayan Nafis Sadik, beş çocuk annesi iken, *"kuzeyin zengin ülkeleri"* nin yoksul kadınları için de *"plan hedefi"*, *"besleyebilecekleri kadar çocuk"*; yani en iyisi çocuksuzluktur!

Biz, emperyalist nüfus politikasının emperyalistlerin ileri sürdüğü gerekçeler temelinde tartışılamayacağı görüşündeyiz. Görev bunların sahtekarlık olduğunu açıklayarak geri çevirmektir.

Yeryüzünde eğer bir fazlalık varsa, bu da bizzat emperyalizmin taa kendisidir!!!

15 Kasım 1994 ▲

---

ması talebi ileri sürüldü.

Biz eleştirilerimizde Yabancılar Yasası'nın tek tek alt noktaları ile ilgili talepler ileri sürmektense, bir bütün olarak Yabancılar Yasası'nın kaldırılması talebinin ileri sürülmesi ve "Sınırlar açılsın – Herkese burada kalma hakkı" talebinin ileri sürülmesi gerektiğini savunduk. Tartışmalarda devrimci mücadelenin tamamen unutulduğunu, esas sorunun baskı ve sömürüye karşı devrimci mücadelenin yükseltilmesi olduğunu ileri sürdük.

Reformlar için mücadelenin devrim mücadelesiyle birleştirilmesi gerektiğini savunduk. Bu noktada konuşmamız "sürenin dolduğu" gerekçesiyle kesildi. Söz isteyen diğer yoldaşlarımıza da söz hakkı tanınmadı. Açıkçası panelciler eleştiriye kesinlikle tahammül edemiyorlardı. Tahammülsüz olan, yalnızca panelciler değil, salonun büyük çoğunluğu idi.

Pazar günü yapılan ve yaklaşık 1000 kadının katıldığı genel toplantıda tartışma için ayrılan bölüm toplam 45 dakikaydı. Tek tek kişilere düşen son derece kısa söz süresi, tartışmayı yöneten kadının sürekli müdahalesiyle iyice kuşa çevrildi.

Genel toplantıda TAJK'dan kadınların enternasyonal dayanışma çağrıları ve buna bağlı olarak üstü örtülü eleştirileri dahi divanın müdahale etmesine ve bir Kürt kadınının yapmak istediği Kürtçe konuşmaya izin vermemesine yol açtı.

Aynı şekilde Bolşevik Partizan Yurtdışı Kadın Grupları adına konuşma yapan yoldaşımızın sözü de Parti propagandası yaptığı ve konuyla ilgili olmadığı gerekçesiyle iki cümleden sonra kesildi. Divanın bu tavrı tek tek Courage'lı kadınlar tarafından da eleştirilmesine rağmen, çoğunluğun onayını aldı.

Bir bütün olarak ele alındığında, Kongreyi örgütleyenler, *"kadın hareketinin birleştirilmesi ve uluslararası dayanışmayı"* lafta öne çıkartırken, kadın hareketinin birleştirilmesi gereken temelin devrimci olması gerektiğinin tartışılmasından öcü gibi kaçtılar. Bizim bunun tartışılması yönündeki tüm girişimlerimiz engellenmeye çalışıldı.

Kongreye katılanların çok büyük çoğunluğu da, temelin ne olması gerektiği konusundaki tartışmayı rahatsız edici bulmakta, kongre düzenleyicilerinin peşinde idi. Büyük çoğunluk, reformizmlerinden gayet hoşnut görünüyordu.

Courage içinde kendine Marksist-Leninist diyen bir partinin, AMLP'nin büyük ağırlığı olduğu bilindiğinde, Kongre düzenleyicilerinin devrim lafını duyduklarında, bunların burada tartışılmayacağı, bunun parti propagandası olduğu, kendilerinin "bağımsız örgüt" oldukları, parti propagandasına izin vermeyeceklerini vs. söylemeleri, AMLP'nin ne ölçüde Marksist-Leninist olduğu konusunda da pratikte yeter bilgi verici bir örnek oluşturuyordu.

Daha sonra AMLP temsilcisinin AMLP adına konuşabilmesi de, sorunun parti adına propaganda sorunu değil, içerik ile ilgili olduğunu açıkça gösterdi.

"Uluslararası dayanışma"ya gelince: Uluslararası dayanışma, proleter dünya devrimi için mücadele birliği olarak kavranmadıkça, devrimci bir içeriğe sahip olmadıkça, ya boş laftır, ya da çeşitli burjuva gruplarının geçici dayanışmaları anlamına gelir.

Toplantının devrimci bir temeli yoktu. "Uluslararası dayanışma" ise yalnızca değişik ülkelerden gelenlerin toplantıda yer alması biçiminde anlaşılıp uygulandı.

Bu bağlamda Almanya'da yaşayan bir göçmen kadının kendini bugünkü "Alman kadın hareketi" içinde duyumsamadığı yönündeki sözlerinin kongreye katılanların büyük çoğunluğunca yuhalanması; bizim sözümüzün kesilmesi; TAJK'lı kadınların konuşturulmaması vb. pratikte toplantı çoğunluğunun yaklaşımları hakkında yeter bilgi verici örnekler oldu.

Her şeye rağmen, çeşitli ülkelerden içinde bazı devrimci kadın gruplarından gelen kadınların da yer aldığı 1000'e yakının kadının katıldığı bu toplantıya komünist görüşleri taşımamız doğru idi.

5 Kasım 1994 ▲

PKK ve "Kürdistan Aleviler Birliği"

PKK'nın islam dini hakkında nasıl bir yaklaşıma sahip olduğunu değişik yazılarımızda ortaya koymuştuk. Kısaca özetlersek:

PKK faşist Türk devletinin Kürt ulusunun ulusal mücadelesine karşı kullanmaya çalıştığı din silahını, Türk devletinin elinden almaya çalışırken bizzat kendisi dinin savunucusu konumuna girmiştir. Süreç içinde "Kürdistan Dindarlar Birliği" ve "Kürdistan Aleviler Birliği" diye dini temelde örgütlenmeyi iyice geliştirmiştir.

Bu gelişmenin sonucunda "Kürdistan Dindarlar Birliği", "Kürdistan İslam Hareketi"ne dönüştü. "Kürdistan Aleviler Birliği" ise aynı isim altında çalışmalarını sürdürmekte ve gelinen yerde "Zülfikar" adında bir de dergi yayınlamaktadır.

PKK'nın dini savunması konusunda daha önce söylediklerimizi burada mümkün olduğunca tekrarlamamaya çalışacağız. Fakat gerekli görülen önemli noktalarda hatırlatma yapmaktan kaçınmayacağız. Burada esas olarak üzerinde durmak istediğimiz konu, islam dini savunulurken Aleviliğe biçilen önem ve kendi çelişkileri olacaktır.

İslam dinini yorumlarken A. Öcalan, islamın doğru savunucuları olarak Ali yanlılarını, Alevileri göstermektedir. Yani sünniler islam dinini özünden koparıp yozlaştırmışlardır, oysa Aleviler gerçek müslümanlardır. Türk devletinde hakim olan mezhep sünniliktir, Türkler kendi yağmacılığı ve çapulculuğu için islamı kabul eder görünmüşlerdir. Aslında bunların islam dini ile uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. A. Öcalan, faşist Türk devletinin oyunlarını boşa çıkarma adına bu görüşleri savunmaktadır.

Bu temel yaklaşıma bakıldığında Kürdistan'da "Kürdistan İslam Hareketi" ve "Kürdistan Aleviler Birliği"nin neden birleşik bir örgüt halinde örgütlenmediği sorusu doğal olarak ortaya çıkmaktadır. Öyle ya eğer gerçek müslümanlar ve islamın özünü temsil edenler Aleviler ise, neden bunlar islam hareketi olarak değil de, Aleviler Birliği olarak örgütlenmekte ve hatta neden islam hareketinin bir parçası olarak görülmemektedir? Bu soruyu sormamızın temel nedeni, PKK'nın bu konudaki tavrını ortaya koymaktır. Yoksa amacımız, sözkonusu edilen bu iki örgütten birinden yana tavır takınmak değildir.

"Zülfikar" dergisinin 2. sayısında A. Öcalan ile yapılan bir röportaj yayınlandı. Sözkonusu röportajda eski görüşlerin yanısıra bazı yeni görüşler de ortaya atılmaktadır. İşte bu yeni görüşler içinde yukarıda sorduğumuz soruya cevap verilmektedir. Biz ilkönce bu konuda takındığı tavrı aktaralım. Tavrı şöyledir:

"Alevilik bir yerde aslında İslamlaşmamış Kürtlük demektir. Şimdiden diyelim yani Alevilik din midir, mezhep midir, aslında "tartışmalıdır" denilirken, bu yönü kastediliyor. ***Yezidilik, hiç İslamlaşmamış Kürtlüktür, diyelim biraz. Alevilik Yezidilikten sonra en az İslamlaşmış Kürtlüktür.***" *(agd. sayfa 19)*

Burada dikkat edilirse, Aleviliğin bir yandan ne olduğu soru işareti haline getirilirken, diğer yandan islamdan en az pay alan Kürtlük olarak lanse edilip, müslüman olmaktan çıkarılmaya çalışılmaktadır. Bu yaklaşım, neden "Kürdistan Aleviler Birliği"nin "Kürdistan İslam Hareketi" içinde olmadığını ortaya çıkarmaktadır. Bu tespit aynı zamanda kendi söyledikleri ile çelişen bir tespittir.

İşte Alevilik konusunda aynı röportajda söyledikleri:

"Emevi-Abbasi, Osmanlı geleneği gerçek İslamı temsil etmiyor. TC'de ne İslam, ne de laiktir. Gerçek İslamı ta başından beri, Hz. Ali'den başlayan, günümüzde de anti-emperyalist tutumlara dek gelendir." (agd. sayfa 16)

"Müslümanlığın çeşitli mezhepleri vardır; özellikle Alevi mezhepsel çıkışlara değer veriyoruz. Daha yakın ilişki kuruyoruz." (agd. sayfa 18)

Ve daha önce söylediğine bir örnek:

"Bir yandan böylesi bir kesim ortaya çıkarken, öte yandan da Muhammed'in yakınlarından olan ve gerçekten tamamen militanca İslama hizmet etmiş, bu konuda büyük özveri ve cesaret göstermiş, aynı zamanda çok bilinçli, ***İslamın özüne ve onun eşitlikçi adil özüne inanmış*** *(abç), mal ve mülke göz dikmeyen, otoriteyle başı dönmeyen İmam Ali'nin başını çektiği bir kesim vardır. Bu akım daha sonra karşımıza çeşitli mezhepler biçiminde çıkar. Yani Alevilik diyebileceğimiz, Ali'nin tutumundan yana olma temelinde bir kesim gelişir." (Serxwebun sayı 91, sayfa 8)*

Her üç alıntıdan çıkan sonuç, Aleviliğin islamın "eşitlikçi, adil" özünü temsil ettiği, gerçek müslümanlar olduğu ve Aleviliğin bir mezhep olduğudur. A. Öcalan gelinen yerde Aleviliğin "en az islamlaşmış Kürtlük" olduğunu ve Aleviliğin "din mi, mezhep mi" olduğunu soru işareti haline getirmektedir. Bunun iyiye işaret olmadığını belirtmek ise zorunludur. Bu, aşağıdaki tavırla da birleşince daha zorunlu olmaktadır. Tavrı şöyledir:

"Aleviciliğin eğer bir devrimci özü varsa, onu en iyi biz temsil ediyoruz; İslamın eğer bir devrimci özü varsa, onu da en iyi biz temsil ediyoruz. Hiçbir tarikatın söyleyeceği, hiçbir mezhebin söyleyeceği iki kelime bile yoktur." (Zülfikar, sayı 2, sayfa 20)

Bir yandan islam diğer yandan Alevicilik. Böylece ikisi birbirinden ayrı şeylermiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Aleviliğin islam dininin bir mezhebi, parçası olduğu gerçeği kenara atılarak sorun milliyetçi ve pragmatik bir biçimde tartışılmaktadır.

Milliyetçidir, çünkü, Alevilik ulusal bir özellik değil dini bir inanıştır. Ve değişik uluslardan insanlar Alevi mezhebinin inançlarına göre islam dinini savunmaktadır. Ama A. Öcalan bunu gözardı ederek ***"Alevilik gerçekten Kürt direnişçiliğinin tarihte gelişen bir biçimidir. Ulusal ve sınıfsal renkler taşımaktadır."*** *(agd. sayfa 16)* diyerek, Aleviliği Kürtlükle özdeşleştirmektedir. Bu özdeşleştirme yukarıda aktardığımız alıntıda yapılan ***"Alevilik... aslında islamlaşmamış Kürtlük demektir"*** tespitinde de yapılmaktadır. A. Öcalan herşeye sahip çıkmakta, hiç kimseye söz söyleme hakkını tanımamaktadır. İslamın da, mezheplerinin de en iyi temsilcileri oluvermektedirler. Durum sadece böyle olsa pek sorun kalmaz. Onlar aynı zamanda bu temsilciliği sosyalizmle de bütünleştirmekte ve savunmadıkları hiçbir düşünce kalmamaktadır. İşte bu noktada sorun çıkmaktadır. Dini en iyi temsil edenler, sosyalizmi temsil edemezler. Dinin sosyalizmle birleştirilerek savun-

ulduğunu önceki tavırları ile ortaya koymuştuk. Burada da sözkonusu röportajdan bir alıntı ile gösterelim.

"... tavrımızın, İslam içinde sol diye tabir edebileceğimiz, egemen feodal sultanlara, beylere, meliklere karşı çıkan geleneğin **(bu gelenek Aleviliktir** /BN) *temsili olduğunu vurguladık. Bu biraz da, İran'da Şiilik, Anadolu'da ve Kürdistan'da Alevilik biçiminde karşımıza çıkan, tarihte ezilen ulusların, Emevi-Abbasi-Osmanlı Sünni gelenekli gerici sultanlarına başkaldıran halkların esas aldıkları yolu takip etmek anlamına geliyor.* ***Günümüzde bunu sosyalizmle bütünleştiriyor, kendi yurtseverliğimizde gereken anlama kavuşturuyor ve mücadelemizde somutlaştırıyoruz.*** *" (abç) (agd. sayfa 18)*

Bir kez daha sosyalizmle dinin birbirine zıt olan iki dünya bakış açısı olduğunu belirtip, savunulan bu düşüncelerin sosyalizmle uzaktan yakından herhangi bir ilişkisinin olmadığını vurgulayarak, sosyalizmle dinin birleştirilme çabalarını red ve mahkum ediyoruz.

Pragmatizm ve milliyetçilik, savunulan bu düşüncelerin temel kaynağıdır. İnsanları doğru görüşler temelinde kazanma yerine, insanlar hangi görüşe taraftar ise o görüş savunularak insanlar örgütlenmeye çalışılmaktadır. Bunun sonu ise iyi değildir... Kısa vadede insanları peşinde götürse de, uzun vadede yenilgiyi getirir.

A. Öcalan'ın sözkonusu röportajda söyledikleri içinde kuşkusuz daha çok eleştirilecek yanlar vardır. Fakat biz daha önce söylediklerimize de baktığımızda şimdilik bu kadarın yeterli olduğunu düşünüyoruz.

Alevilik ve islam dini konusunda A. Öcalan'ın tavrına son verirken başka bir bağlamda mutlaka değinilmesi gereken bir tavrını okuyucuya göstermenin bir görev olduğunu düşünüyoruz. O da A. Öcalan'ın Türklüğü anlatırken Yahudilere karşı takındığı tavırdır. Tavrı şöyle:

"Buna bir de masonluk özelliklerini katarak, Yahudiler için önemli olan Osmanlı İmparatorluğu'ndaki varlıklıları kapitalizmde daha da geliştirdiler. Özellikle kapitali ellerinde bulunduran ve borç verenlerin önemli bir kısmı bunlardır. Bunlar imparatorluğu Batı'ya bağlamada, İslamlıktan uzaklaşmada, en gerici bir milliyetçilikte karar kılmada etkili olurlar. Bütün bunlar, Türk milliyetçiliğinin gerici ve çok çarpık bir tarzda oluşmasına, önemli oranda Batı'nın ve o zaman gelişmek durumunda olan siyonizmin masonluğun himayesinde büyümesine yolaçar.

Türklük adeta işte, "Bir Türk dünyaya bedeldir" sözünde görüldüğü üzere, Yahudilik dini gibi bir din haline gelmiştir. Bütün kavimlerden üstün bir kavimcilik anlayışı şekillenmiş; zayıf temelde oluştuğu için de, işte "bütün dünya Türklüğe düşmandır" felsefesi geliştirilmiştir ki, Yahudilikte de bu vardır." (agd. sayfa 16)

A. Öcalan burada Türklük ideolojisine karşı gelme adına açıkça Yahudilere karşı tavır takınmaktadır. Bu tavır siyonizme karşı görünse de gerçekte, antisemitizmdir. Bu konuda A.Öcalan'ın antisemitizm görüşleri yeni değildir. Bolşevik Partizan sayı 59'da din konusundaki tavrını ortaya koyduğumuz makalede de buna değinmiştik. Fakat gelinen yerde A. Öcalan anti-semitizm konusunda yanlız değildir. Özellikle son dönemde Özgür Ülke gazetesinde bu yönlü bir propaganda aldı başını gidiyor *(Bu konuda Bolşevik Partizan sayı 92, sayfa 37-38'e bakılabilir).* Bu tavrın arkasında doğal olarak milliyetçiliğin dini(islam)-gericiliği ile birleşme düzeyinin rolü var. "Kürdistan İslam Hareketi"nin rolü kendisini göstermektedir. Bunun dışında PKK'nın 3. Ulusal Konferansı'nda aldığı şu karar da bu yaklaşımın öne çıkmasında rol oynamaktadır. "Kürdistan İslam Hareketi" bağlamında alınan kararın dördüncü maddesi şöyledir:

"4- Ortadoğu alanında anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-siyonist karakterli çeşitli İslam hareketleriyle, taktik düzeyde de olsa ilişki geliştirmek." (Berxwedan sayı 171, sayfa 23)

Ortadoğu alanı diye bahsedilen bölgede anti-siyonist olarak görünen hemen hemen tüm akım ve hareketler anti-semitizm konumundadırlar. Bunları anti-emperyalist göstermek kendilerini haklı çıkarmanın teorisidir. Aynı zamanda Ortadoğu'daki islam hareketlerine sahip olmadıkları nitelikler atfedilmektedir. Bütün bunlar birleştirildiğinde madalyonun arka yüzü ortaya çıkmaktadır.

Bu konuya dikkat çektikten sonra yine yazımızın konusuna ve "Kürdistan Aleviler Birliği"ne dönebiliriz.

"Kürdistan Aleviler Birliği" ,"Zülfikar" adlı bir dergi yayınlamaya başladı ve ilk iki sayısı yayınlandı. Sözkonusu bu dergide savunulan görüşlerden bir-ikisine değinip, bunların Alevilikle ilgili ne savunduklarını özetlemeye çalışacağız.

"Çıkarken" yazısında, "Zülfikar"ın amacı şöyle açıklanmaktadır:

"Kürt Alevilerini tarihi ve ülkesi ile buluşturmayı, güncelde mücadeleye bağlamayı, direnen ve yaşayan Aleviliği ayağa kaldırmayı temel amaç edinmiştir." (Zülfikar sayı 1, sayfa 3)

Temel amaç böyle belirtilirken, içeriği de şöyle açılmaktadır:

"Irkçılığa, şovenizme, Kürt ulusunu ve Kürdistan'ı yok sayan kemalizme, faşizme, sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı mücadele etmek ve savaşmak asıl hedefimizdir." (aynı yerde)

Bu tespitlere bakıldığında "Kürdistan Aleviler Birliği", diğer Alevici kesimden farklı görünmektedir. Bu, en azından laf düzeyinde böyledir. Başka bir yazıda da açıkça *"Kürdistan Aleviler Birliği ulusal kurtuluş mücadelesinin safındadır." (agd. sayfa 21)* tespiti ile saflarını belirtmektedirler. Böylece şu sonuca varılabilinir: "Kürdistan Aleviler Birliği" kemalizme karşı tavır alması, ulusal kurtuluş mücadelesinden yana olması ile demokratik bir tavıra da sahiptir. Bunları diğer Alevi örgütlerinden ayıran en temel farklılık bu iki noktadaki tavırlarıdır. Diğerlerine göre daha olumlu olmaları tabii ki, bunların da eleştirilmesine engel değildir.

İlkbaşta eleştirilmesi gereken nokta, bunların Alevilik nedir sorusuna verdikleri cevaplar ve Aleviliğe bahşedilen özelliklerdir. Bu konuda bazı tespitler şöyledir:

"Alevilik, direniş ve zalime başkaldırı kültürüdür. Bunu yapmayan kendine Alevi dememelidir." (agd. sayfa 5)

"Alevilik ezilen sınıfların ve halkların düşüncesidir. Bu anlamda halkçı bir karaktere sahiptir. Aleviliği savunanlar bütün tarihsel dönemlerde ezilen sınıfların sosyal, ulusal ve sınıfsal taleplerini dile getirmiştir." (sayfa 10)

"Alevilik, sadece bir inanış değil, sınıfa, halka ve ülkeye ait olan değerlerin ve yaşamın korunması ve geliştirilmesidir." (aynı yerde)

"Bütün dinlere ve halklara karşı hoşgörü vardır." (aynı yerde)

"Aleviliğin özünde devrimci ve ilerici bir tarihi miras vardır. Günümüzün tarihi koşullarında Alevilik yapmak, devrimci olmaktır, yenilikçi olmaktır ve devrimden yana tavır almaktır. Direnmeyen bir Alevilik Alevilik değildir. Direnmeyenin inanışı Allah karşısında sahtedir." (sayfa 11)

"Hiçbir din inanıştan ibaret değildir, hele hele Alevilik hiç değildir." (aynı yer-

de)

"Alevilik tek başına inanış değildir; bir toplum, bir yaşam istemenin de adıdır." (sayfa 19)

Aktardığımız bu alıntıların hepsi de, gerek olguları tersyüz etme açısından olsun, gerekse de içerik açısından olsun yanlıştır. Şöyle ki, Alevilik, islam dininin bir parçası, mezhebidir. Mezhep ise dine inanışın bir biçimini oluşturmaktadır. Yani sözkonusu din çerçevesi içinde hareket eden ve fakat, o dini biraz farklı yorumlayan bir dini akımdır Alevilik. Burada ise bu özellik kenara atılmakta ve Alevilik "direniş ve zalime başkaldırı kültürü" olarak değerlendirilmektedir. Bu değerlendirme sorunun esas yanını gözardı etmektedir. Aleviler uğradığı baskılara karşı yer yer başkaldırmış olsalar da bu, Aleviliğin başkaldırı kültürü olduğu tespitini haklı çıkarmaz.

Aleviliğin "ezilen sınıfların ve halkların" düşüncesi olduğu tespiti ise açıkça reddedilmesi gereken bir tespittir. Çünkü bu düşünce, en başta Aleviler içindeki burjuva katmanları dıştalamaktadır. Alevilik sadece işçilerin, emekçilerin ve yoksul köylülerin inancı değildir. O, aynı zamanda kapitalist ve diğer zengin Alevi tabakalarının da inancıdır. Bütün Alevileri aynı kefeye koymak kökten yanlıştır.

Yanlışlık tabii ki sadece bu değildir.

Alevilik sadece Aleviler için değil, aynı zamanda genel olarak "ezilen sınıfların ve halkların düşüncesi" olarak savunulmaktadır. Burada "yepyeni" bir teori karşımıza çıkmaktadır. Dünya üzerindeki bütün ülkelerde ezilen sınıflar ve halklar "Alevilik düşüncesi" ="Alevitizm"i savunmalılar, çünkü bu düşünce "halkçı bir karaktere sahip" imiş...??? Nasıl olsa komünizm ölmedi mi??? Eh o zaman "yeni" bir şeye gerek var!!?...

Bu "yeni" buluş, Alevilerin "bütün tarihi dönemlerde ezilen sınıfların sosyal, ulusal ve sınıfsal taleplerini" dile getirdikleri saçma sonucuna da götürülmektedir. En basitinden alınsa bile, bu tespitin gerçeklerle çeliştiği görülebilir. Şöyle ki, bütün tarihi dönemlerde ulus yoktu ki, Aleviliği savunanlar da ulusal talepleri dile getirsin. Ulus, bilindiği gibi kapitalizmin ürünüdür. Köleci toplumdan feodal topluma geçişin dini olan islam dininin bir mezhebi olan Alevilik, o dönemde uluslar oluşmadığı için ulusal talepleri dile getirme imkanına sahip değildir. Daha sonraki dönemde de Alevilik bu role sahip olmamıştır. Ayrıca Alevilik hiçbir zaman işçi sınıfının sosyal ve sınıfsal çıkarlarını dile getirmemiştir, getiremez de. Aleviliğin işçi sınıfının sosyal ve sınıfsal taleplerini dile getirdiğini söylemek, gerçekleri tersyüz etmek ve Aleviliğe sahip olmadığı özellikler atfetmektir.

Bu tavır Aleviliğin *"sınıfa (hangi sınıf olduğu belli değil, /BN), halka ve ülkeye ait olan değerlerin ve yaşamın korunması ve geliştirilmesidir."* tespiti ile devam etmektedir. Burada sorulması gereken temel soru, halka ve ülkeye ait olan değerlerin neler olduğu ve hangi sınıfa hizmet ettiğidir. Zira kapitalist toplumda hakim olan değerler burjuva değerlerdir. Kürdistan'da buna feodal değerler de katılmaktadır. Böylece bu tespit iki açıdan yanlış olan bir tespit olmaktadır. Birincisi, Alevilik söylendiği gibi "... değerlerin ve yaşamın" korunması ve geliştirilmesi değildir; ikincisi ise sözkonusu değerler sınıflarüstü değerler olmadığından dolayı, hakim olan değerler burjuva ve feodal değerler olduğundan yanlış değerlere sahip çıkılmaktadır. Böyle bir tavır ise, ne halka ne de ülkeye hizmet etmektedir.

Alevilikte "bütün dinlere ve halklara karşı hoşgörü" varmış? Koca bir yalan! En basitinden islam dininin diğer mezheplerine karşı bile hoşgörü yoktur. Bu hoşgörü Türk ulusundan insanlara karşı da yoktur. Alevi mezhebinden olan Türkler "Kılıçtan dönme" olarak adlandırılmakta ve hoşgörüleri sadece ve sadece onların Aleviliğine karşıdır.

Nasıl ki şafi mezhebindekiler "on Alevi öldürürsen cennete gidersin" diyorlarsa; nasıl ki sünni mezhebindekiler "Alevilerin müslüman olması için ilkönce hıristiyan olması gerekir" diyorlarsa, benzeri biçimde Aleviler de, Alevi olmayan herkesi müslüman olmamakla ve "kafir, Yezit, Muaviye ve Ömer-Bekir-Osman'ın tohumları," olarak değerlendirip, Ömer, Bekir ve Osman'ın adını duyduklarında "lanet olsun"u okumaktadırlar. Eğer bu tavır "hoşgörü" ise buyrun... Alevilerde öyle bir hoşgörü var ki, hala başka bir mezhepten biri ile evlilik hoşgörülmemektedir. Kapitalizmin kırsal kesimdeki nüfusu dağıtması sonucu tersi durumlar olsa da, Alevilerin sünni ve şafilere kız vermedikleri olgusunu ortadan kaldırmamaktadır. Bu olgu tersi yönden de mevcuttur. Kendileri kız vermedikleri halde, diğer mezhepten biri gelirse, o zaman Alevi erkeği sevap işlemiş, bir kafiri yola getirmiş olarak değerlendirilmektedir. Tıpkı diğerlerinde olduğu gibi. Nasıl ki bir hristiyan kadın müslüman bir erkekle evlendiğinde, müslüman erkek sevap işliyorsa, bu Alevilikte de böyledir.

"Aleviliğin özünde devrimci ve ilerici bir tarihi miras var"mış? Nedir bu devrimci ve ilerici tarihi miras? Biraz somutlaştırılırsa bu tavrın ne kadar yanlış olduğu görülecektir. Bu tespitin hemen önünde "Yeni olanı devrimciler yaratır." denmektedir. Peki ama Aleviler neyi, hangi yeniyi yarattılar? Bunlar da 1400 yıl önce yaşananlara sahip çıkıp, onları bugün yaşatmamakta mıdır? Kerbela'da Hüseyin'in öldürülmesi nedeni ile, ölüm yıldönümlerinde kendilerine yaptıkları eziyetlerle cennete gideceklerini düşünenler bunlar değil mi? Bunların dine yaklaşım açısından diğer mezheplerden temel farklılıkları yoktur. Varolan farklılıklar ise bunların devrimci ve ilerici bir tarihi mirasa sahip olduklarını göstermiyor.

Bu tavrın devamı ise daha da yanlıştır. Bugün devrimci olmak, Alevilik yapmakla eşitlenmektedir. Bu tavır üzerine tartışmaya bile gerek yoktur. Bu, ancak reddedilecek bir tavırdır ve biz de reddediyoruz. Bugün Alevilik yapmak, ne devrimci, ilerici olmak ve yenilikten yana olmaktır; ne de devrimci, ilerici ve yenilikçi olmak Alevilik yapmaktır. Her ikisi de yanlıştır. Alevilik yapmak devrimci ve ilerici olmakla kökten çelişmektedir. Devrimci ve ilerici olmak ise dinin her türüne, her akımına karşı mücadeleyi gerektirmektedir.

Hiçbir dinin inanıştan ibaret olmadığı tespiti de reddedilmek zorundadır. Her din iman temelinde yaşamaktadır, inanıştır. Ve her dini inanış ise kendi inancı temelinde bir toplumsal düzen savunmaktadır. Bu Alevilik için de böyledir. Zaten Aleviliği diğer mezheplerden ayıran şey de, sözkonusu inanış temelinde bir düzen savunmasıdır. Bu diğer mezhepler için de böyledir. Aksi halde bir din içinde değişik mezhepler varolmazdı. Aleviliğin nasıl bir toplumsal yapıdan yana olduğunu görmek için "İmam Cafer-i Sadık Buyruğu" adlı kitaba bakmak bile yeterlidir. Bu bağlamda "Alevilik tek başına inanış değildir; bir toplum, bir yaşam istemenin de adıdır." tespiti, bu konudaki siyasi cehaleti göstermektedir. Sorun istenen toplum ve yaşamın nasıl bir toplum ve yaşam olduğu sorunudur.

Alevilik hakkında söylenenlerin gerçeklerle ilgisi yoktur. Kendi tarihsel koşulları içinde değerlendirme yerine, genel olarak Aleviliğe sahip olmadığı özellikler atfedilmektedir. Bunun ardında yatan

gerçek ise, bir düşünceyi savunmak için, sözkonusu konuda ilkönce cilalanmış bir resim ortaya çıkarmak ve ardından ise "bakın ne güzel" deyip sahip çıkmaktır. "Kürdistan Aleviler Birliği"nin Aleviliği savunmasının temelinde pragmatizm yatmaktadır. Bu aynı zamanda milliyetçi bir biçime de büründürülmektedir.

Genel olarak Alevilik hakkında söylenenlerin dışında bir de Kürt Aleviliği üzerine söylenenlere bakarsak, sözkonusu milliyetçi yan da görülecektir.

Kürt Aleviliğinin başka olduğu konusunda yukarıda bir alıntı aktardık. Bu alıntıda söylenenler dışında şunlar savunulmaktadır:

"Kürt aşiretleri ve toplumu Aleviliği, kendi geleneklerine ve yaşamlarına yansıtmıştır. Kürdistan'da işgalciye ve sömürgeciliğe boyun eğmemeyi ifade etmiştir. Kürt Aleviliği, dağa çekilen Kürt aşiretlerinin ideolojisi, kültürü, sosyal ilişkisi ve inanışı olmuştur.

Kürtlerde Alevilik, sadece tanrıya inanış, Hz. Ali yandaşlığı değil, bir yaşam biçimidir. Kürdün özelliklerini, aşiret ilişkilerini ve toplum düzenini, aralarındaki ilişkiyi sağlayan bir yaşam biçimidir." (agd. sayfa 8)

"Alevilik Kürtlüğün en iyi temsili durumundadır. Kürdün dağ ile anılışı, Alevi'nin dağ ile anılışı iç içe geçmiştir. Bu aynı zamanda bütün Kürt özelliklerinin yaşatılması ve korunmasıdır." (agd. sayfa 9)

"Dünya ve çağın gelişme dinamiklerinin dışına itilse de, Alevilik ezilen Kürdün, aşiretin ve köylünün bayrağı oldu." (aynı yerde)

"Alevilik, Kürtlük, yurtseverlik, Kürdistanlı olmak ve bu topraklar üzerinde özgürlük, kurtuluş ve demokrasi için savaşmakla mümkün olur." (agd. sayfa 18)

"Alevi kimliğine sahip olmak, Kürt kimliğine sahip olmak ile birleştirildiğinde anlamlıdır." (agd. sayfa 19)

Bu kadarı yeter. Bütün bu alıntılarda Aleviliğe sahip olmadığı özellikleri bahşetmekte ve açıkça Kürt Aleviliğini diğer Alevilere karşı övmektedir. Bunu yaparken de doğal olarak gerçekleri çarpıtmaktadırlar. Örneğin: "Kürt Aleviliği, dağa çekilen Kürt aşiretlerinin ideolojisi, kültürü, sosyal ilişkisi ve inanışı olmuştur" tespiti açıkça olguların çarpıtılmasıdır. Çünkü bu tespit Şafi ve Hanefi mezhebindeki Kürtlerin dağa çekilmedikleri anlamına gelmektedir. Ki, en azından Kuzey Kürdistan'ı biraz olsun tanıyanlar, bu tespitin yanlış olduğunu görebilirler. Kısacası Alevilik "dağa çekilen Kürt aşiretlerinin" hepsinin mezhebi durumunda değildir. Bunu söylemek, göz göre göre insanları aldatmaktır.

Kürt ulusundan Aleviler tabii ki Kürtlerin özelliklerini, aşiret ilişkilerini içinde barındırmaktadır. Çünkü, bunlar hangi mezhebe ait olurlarsa olsunlar, ulusal köken olarak Kürt ulusundan insanlardır. Bunun için de Kürt Alevilerinin bu özelliklere sahip olması, onları diğer uluslardan Alevilerden daha ileri bir konuma getirmez. Tam da bu noktada Kürt milliyetçiliği yapılmaktadır.

Bu "Alevilik Kürtlüğün en iyi temsili durumundadır." tespitinde de ortaya çıkmaktadır. Bunun dışında diğer mezheplerden Kürtlerin mezheplerinin küçümsenmesi de bu tespitte vardır. Nereden bakılırsa bakılsın takınılan tavırlar yanlış olan tavırlardır.

"Kürdistan Aleviler Birliği" Alevilerin "intikam duygularını" da körüklemektedir. Şöyle:

"Topraklarımızın ve ziyaretlerimizin çiğnenmesini, kirletilmesini daha ne kadar seyredeceğiz? Bunu kabul eden beyin ve yürek var mı? Zalime kılıç çekmeyen, zulme ve halka dayatılan imhaya karşı çıkmayan Alevi olabilir mi? İnsanlığımız, hak ve adalet arayışımızı unuttuk mu? ***İntikam duygularımız ne güne duruyor?***" *(abç) (agd. sayfa 5)*

Artık insanlar geçmişte yaşananların intikamı ile kışkırtılmakta ve örgütlenmek istenmektedir. Böylesi bir tavır kim tarafından savunulursa savunulsun reddedilmelidir. Sorun intikam alma sorunu değildir. Sorun, kan davası da değildir. Sorun, bu sömürü sistemini ve devletini yıkıp, yerine sömürüsüz bir toplumu kurmaktan yana olup olmama sorunudur. Ulusal ve mezhepsel baskıdan kurtulmak da intikam alma sorunu değildir. Kürdistan'da kan davalarının sürmesi tam da bu intikam alma duygularından dolayıdır. Bu duygular ise, feodal kültürün bir ürünü ve parçasıdır. Her türlü feodal yaklaşım da reddedilmek zorundadır. Dine sahip çıkanların, bu görüşleri savunması tabii ki doğaldır. Fakat bu görüşlere sahip olanlar, ne Kürt ulusunun kurtuluşuna hizmet etmektedirler, ne de Alevi mezhebi üzerindeki baskıların ortadan kaldırılmasına.

Son olarak bir noktaya daha dikkat çekmek gerekiyor. Sözkonusu sorun devrimci ve komünist önderlerin Aleviliğe bulaştırılması sorunudur. Bu konuda şu tavır takınılmaktadır:

"Kürt Alevilerin şehitleri; Kerbela şehitlerini, Pir Sultanları, Şeyh Bedrettinleri, Seyit Rızaları, Deniz, Mahir, İbrahimleri, Kemal Pir, Komutan Şiyar ve Mazlum Doğanları izlemektedir." (agd. sayı 2, sayfa 6)

Buna benzer tespitler başka sayfalarda da yapılmaktadır. İçeriği değiştirmediği için aktarmaya gerek yok. Fakat en başta İbrahim Kaypakkaya gibi bir komünist önder ile Deniz, Mahir gibi devrimci önderlerin "Kerbela şehitleri" vb. ile aynı kefeye konması, sözkonusu bu önderlere yapılan en büyük hakarettir. Biz bu tür tespitleri sadece reddedilebilecek, reddedilmesi gereken tespitler olarak değerlendiriyoruz. Burada yapılan açıkça demagojidir. Bu demagoji temelinde de, bu önderlere duyulan saygı ve sevgi duygularına hitap ederek insanlar kazanılmaya çalışılmaktadır. Şimdi Aleviliklerini keşfeden eski devrimcilerin hiç de az sayıda olmadığı gerçeği gözönüne alındığında, bu tespitlerin meyve vereceği bir temelin de var olduğu görülebilir. Pragmatizm bu noktada da kendisini göstermektedir.

Kısaca toparlarsak: Alevilik temelinde örgütlenme, hangi gerekçe ve görüşler temelinde olursa olsun gericiliktir. Bu gericilik, sözkonusu örgütlenmenin devlet kontrolü dışında olması durumunda da varlığını korur. Sorun devletin kontrolünde mi, değil mi sorunu değil, sorun mezhep temelinde örgütlenilip örgütlenilmediği sorunudur.

Ayrıca Alevi mezhebi üzerindeki baskılara karşı gelmek, Alevilik temelinde örgütlenmeyi gerektirmez. Eğer Kürt ulusunun özgürlüğü ve Alevi mezhebi üzerindeki baskıların ortadan kaldırılması isteniyorsa, bunun tek çözümü, işçi sınıfının sınıfsal mücadelesi temelinde örgütlenmekten geçer. Çünkü bu temeldeki bir örgütlenme, ancak varolan sömürü sistemini ortadan kaldırabilir. Kürt ulusu üzerindeki baskı, zulüm, soykırım ve Alevi mezhebi üzerindeki baskılar bu sistemin ürünüdür. Bu sistem ortadan kaldırılmadan, sistemin ürünleri de ortadan kaldırılamaz.

► Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!
► Aleviler üzerindeki baskı ve oyunlara son!
► Faşist Türk devletine ölüm!
► Ne biçimde olursa olsun din savunusuna hayır!
► Mezhep temelinde örgütlenmeye hayır!
► Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak örgütlenmesi ve mücadelesi!

13 Kasım 1994 ▲

Tüm yaz boyunca üzerine çok fazla konuşulan, fakat kendisine pek rastlanmayan madde:

SU

İster ülke içi olsun ister ülkeler arası olsun, su kaynaklarının doğru olarak, doğa ile uyum içinde kullanılmasının, gelecek nesillere onların hakettiği biçimde aktarılmasının yolu; suyun bugünkü düzende sorumsuzca çarçur edilmesinin, zehirlenmesinin esas kaynağı olan kapitalist sömürü sistemini yıkmaktan geçmektedir!

SU, "bol" olduğu zamanlarda da, kıt olduğu zamanlarda da gazetelere manşet olabilen "ender" maddelerden biridir! En son İtalya ve Mısır'da "fazla" suyun yolaçtığı felaketlere tanık olduk. Ondan önce tüm yaz boyunca, özellikle İstanbul'da su kıtlığı insanları canından bezdirdi.

İtalya'nın kuzeyinde Kasım ayı başlarında meydana gelen sel felaketleri neticesinde 60'ın üzerinde insan hayatını kaybetti, bir dizi kasaba ve köy yaşanmaz hale geldi. Aynı dönemde Mısır'da yaşanan sel felâketinde, orduya ait bir benzin deposunun patlaması ve yangının sel ile birlikte yerleşim alanlarına taşınması sonucu hayatını kaybedenlerin sayısı 400'ü aştı.

Ülke, ne kadar geri olursa bu tür doğa felâketlerinden hayatını kaybedenlerin sayısı da o kadar yüksek oluyor! Hindistan, Bangladeş gibi ülkelerde sel felaketlerinden her yıl binlerce insan yaşamını yitirmektedir! Can kaybı fazla yüksek olmasa da, benzeri sel felaketleri Fransa, Almanya gibi gelişmiş ülkelerde de görülmektedir. Ormanların yok edilmesi, nehirlerin doğal yataklarının değiştirilmesi, kenarlarının betonlanması sel felaketlerinin en önemli nedenlerinden bazılarıdır.

Fakat asıl problem su kıt olduğunda ortaya çıkmaktadır! Birkaç yüzyıl öncesine kadar "tükenmez" zannedilen su, zamanımızda çok az ülkenin yeterince sahip olduğu bir kaynak olup, 21. yüzyılın en stratejik maddesi olacağı tahmin edilmektedir! Türkiye, su kaynakları konusunda "şimdilik" şanslı bir ülke olmasına rağmen, bu "kaynağın" değerini pek bilmemektedir!

İnsanın varlığı için vazgeçilmez bir madde olan su, yeryüzündeki en yaygın öğelerden biri olmasına rağmen (1360 milyon kilometre küp), bu miktarın çok azı insan için doğrudan kullanıma hazırdır. Yeryüzündeki suların %95'i tuzlu, %2,2'si buzulların içinde olup, sadece %2,3'ü doğrudan kullanılabilir durumdadır.

Tatlısu, büyük ölçüde yağış oranına bağlı olduğu için, yeryüzüne son derece eşitsiz bir şekilde dağılmıştır. Tatlısuyun en bol olduğu kıta Asya'dır, onu sırayla Güney Amerika, Afrika, Kuzey Amerika, Avrupa ve Avustralya izler. Kişi başına tatlısu tüketimi ise, bunun neredeyse tam tersi bir sıralamı izler; tüketimde birinci sırayı Avustralya alır (kişi başına yılda 27 500 metreküp), en sonda Asya gelir (2 000 metreküp).

Nüfus artışı, çarpık kentleşme ve plansız yerleşme neticesinde ve özellikle sanayi üretiminin gereksinimini karşılayabilmek için suya duyulan ihtiyaç hergün daha fazla artmaktadır. Üretim sürecinde suya duyulan ihtiyaç, yoksul ülkelerde %10'un altında iken, bu oran Fransa ve ABD'de %50, Rusya'da %40, Almanya'da %72, İngiltere'de %65'tir. Suyun görece ucuza malolması, onun sorumsuz bir biçimde israf edilmesine yolaçmaktadır!

Su yenilenebilir bir maddedir! Okyanuslarda buharlaşıp yağmur biçiminde toprağa düşer, buradan ırmaklar vasıtası ile tekrar denizlere, okyanuslara ulaşır. Ormanların yokedilmesi bu süreci olumsuz etkiler. Ormanların yokedilmesi erezyonlara ve sel felaketlerine, çevre kirlenmesi suyun canlılar açısından kul-

lanılmaz hale gelmesine yolaçar. Ormanların yokedilmesi ve su kaynaklarının cömertçe israf edilmesi sonucu dünyanın birçok bölgesi bugün kuraklık ve çölleşme ile karşı karşıyadır.

Sanayi toplumu öncesi varolan su kaynakları insanlara yeter derecede idi. Zaten yerleşim bölgeleri de su kenarlarında veya suya kolay erişilebilir yerlerde kuruluyor, kullanılan su kimyasal maddeler ile zehirlenmediğinden doğanın kendi süzgecinde temizlenerek tekrar insanlar için kullanılabilir duruma geliyordu.

Sanayinin gelişimi ile birlikte üretim süreci içerisinde, o zamanlara kadar düşünülemeyecek boyutlarda su kullanımı gerekli hale geldi. Fabrikalar kimyasal atıklarını, ilk başlarda tamamen, daha sonra zehirlenmenin boyutları bölge insanlarını doğrudan tehdit etmeye başlaması ile birlikte filtrelerden geçirerek nehirlere akıtmaya başladılar.

Fakat hiçbir filtre tam temizliğin garantisi değildir, sadece zehirlenmenin miktarını ve derecesini azaltır! Nehirleri ve tatlısu kaynaklarını tehdit eden, sadece bu kaynaklara doğrudan akıtılan kimyasal artıklar değildir. Aynı zamanda başka yerlerde, sanayi bölgelerinde fabrikaların bacalarından duman olarak çıkan zehir, bulutlar vasıtası ile taşınıp yağmur olarak tekrar yere düşerek su kaynaklarına kavuşmaktadır. Doğal su kaynaklarının zehirlenmesinin temel sebeplerinden biri budur. Kapitalistler zorlanmadıkça zehirli atıklarını temizlemek için filtre takmamaktadırlar, onlar için küçük de olsa doğrudan kâr getirmeyen her yatırım fuzulidir! Bu durum özellikle ülkemizde felakettir, bu anlamda çevremizde doğayı kirleten işletmelere karşı mücadele etmek, bu mücadele için kamuoyu oluşturmak başlıca görevlerimiz arasındadır!

Fakat doğal su kaynaklarını kirletenler, en başta gelmelerine rağmen sadece fabrikalar değildir. Evlerde kullanıldıktan sonra kanalizasyon vasıtası ile su kaynaklarına ulaşan atık sular da, zamanımızda doğal su kaynaklarının pislenmesinde büyük rol oynamaktadırlar. Eskiden de insanlar yeme-içme ve temizlik ihtiyaçlarını karşılamak için su kullanıyorlardı. Bu süreç içerisinde kullandıkları yağlar, sabunlar, doğal dönüşüm içinde temizleniyorlardı. Fakat sanayinin gelişimi ile birlikte bu süreç içine kimyevi maddeler girdi. Limon ruhu, tuz ruhu, zeytinyağlı sabunlar veya arap sabunu yerine deterjan, şampuan, vb. gibi kimya fabrikalarının laboratuvarlarında imal edilen ve doğal dönüşüm sürecinde temizlenemeyen maddeler içeren ürünler piyasayı kapladı.

Çağa ayak uydurabilmek, kilo ve tip "normlarını tutturabilmek" için insanlar artık bir giydiklerini bir daha giymiyorlar, her gün yıkanıp, bulaşıkları bulaşık makinasına, çamaşırları çamaşır makinasına doldurup, kendileri "hızlı, çağdaş yaşamdan" daha fazla pay kapmaya koşturuyorlar.

Nasıl olsa deterjanlar, şampuanlar ve diğer bilimum yardımcı maddeler tüm bu "pislikleri" temizleme gücüne kadir kimyasal maddelere sahipti! Bu arada bu kimyasal maddelerin doğal dönüşüm süreci içinde yokolmayıp, su kaynaklarına kalıcı zararlar verdiği kimin umrunda!

Emperyalist ülkelerin genel görüntüsü olan bu yaşam tarzı, emperyalizme bağımlı ülkelerde de özenilen, ulaşılmaya çalışılan bir istektir. Bu tür bir yaşam tarzı, doğanın tahribatında hiç de önemsiz olmayan bir rol oynadığından reddedilmek zorundadır.

Ayrıca yolların, arabaların, çevrenin temizliği için lüzumsuzca sarfedilen su miktarının da haddi hesabı yoktur. Ama burjuva düzeninde bunların hepsi yasaldır, çünkü burjuva düzeni doğanın korunması, doğa ile uyum içinde bir yaşam esası üzerinde değil azami kâr için doğal kaynakların sorumsuzca tüketilmesi esası üzerine kuruludur. Burjuva düzende bu kirlenmeye karşı önlemler, ancak kirlilik doğrudan belli bölgelerde yaşamı tehdit etmeye başlamasından sonra alınır. Bu da çoğunlukla, ancak halkın zorlu mücadeleleri sonucu gerçekleşir.

Doğal kaynakların sorumsuzca tüketilmesi yüzünden bugün, Avrupa'nın güneyi kuraklık ile karşı karşıya olup, Orta Avrupa ülkelerinin durumu "idare eder", sadece İskandinav ülkelerinin durumu iyidir. Portekiz, İspanya, İtalya, Yunanistan ve Türkiye bugün kuraklıkla karşı karşıya olup uzun vadede belli oranda çölleşme tehlikesiyle karşı karşıyadırlar. Tehlikenin tüm boyutuna rağmen bu ülkelerde hala su tüketimi sorumsuz boyutlarda olup, plansız yerleşme, çarpık kentleşme ve kapitalist kâr hırsı yüzünden kuraklık süreci hızlandırılmaktadır.

Çevre Bakanlığı "Türkiye Durum Raporu"na göre, Türkiye'nin halen 110 milyar metreküp kullanılabilir, 234 milyar metreküp de yenilenebilir su kaynağı bulunuyor. Türkiye'de, çarpık kentleşme, hızlı nüfus artışı ve kişisel su ihtiyacının sürekli artmasına karşı yenilenebilir su miktarında sürekli bir düşüş gözlemleniyor. Bu, şimdiden köklü önlemler alınmazsa, Türkiye'nin 2000'li yıllara kurak girmesi demek.

AKMAYAN ÇEŞMELER KENTİ: İSTANBUL...

Bu yaz gazete manşetlerinden, su konusunda çekilen eziyetler bir türlü inmek bilmedi. Ne yeni seçilen Refah Partili Tayyip Erdoğan'ın "yağmur duaları", ne de alınan diğer "önlemler", İstanbulluların bir "susuz yaz" geçirmelerini engelleyemedi. T. Erdoğan, *"tarihte birçok kez yararı görülmüştür"* diyerek (nerede görülmüş ise?) İstanbul halkını "yağmur duasına" çağırdı. Bunun yanında İstanbul çevresinde halen faaliyette olan bir dizi baraj ve gölden başka, İstranca derelerinin suyunun Terkos Gölüne akıtılıp, İstanbul'a yararlı hale getirilmesi için çalışmalar hızlandırıldı. Bu da yetmediği gibi, İstanbul'a 450 km uzaklıkta bulunan Ilgaz Dağlarının suyunun bile İstanbul'a nasıl getirilebileceği üzerine çalışmalar yapıldı.

İstanbul'a 450 km'den su getirmeyi tasarlayan "akıl", varolan suyun korunması, adil ve sorumluca dağıtılması konusunda yeterli duyarlılığı gösteremedi.

İstanbul'da su hemen her zaman problem olmuştur. Romalılar zamanında İstanbul'un dışından su kanalları ve kemerleri ile su getirilmiş, "Yerebatan Sarayı" gibi büyük depolar yapılmıştır. Aynı zamanda yağmur ile gelen suyun kullanılabilmesi için damlardaki oluklar dışa değil, içe döndürülmüş, böylelikle her evde bir sarnıç oluşturulmuştur. Bugün İstanbul'a çevresindeki göl ve barajlardan 7 bin km boru hattı ile su getirilmektedir. Bu hat, eski ve bakımsız olduğundan, gelen suyun önemli bir kısmı yollarda telef olmaktadır. İstanbul'un şimdiki günlük su ihtiyacı 2 milyon 400 bin metreküp iken bu şebeke tam kapasite çalıştığında bile kente en fazla günde 1 milyon 700 bin metreküp su verilebilmektedir. Aradaki fark, hatlardaki deliklerden, çatlaklardan ve benzerinden ötürü toprağa karışmaktadır.

İstanbul'un şu anda kullandığı suyun %70'ini sağlayan Ömerli Barajı, "pislik barajı" haline gelmiştir! Baraj çevresinde bulunan Sarıgazi, Sultançiftliği, Yenidoğan ve Alemdağ gibi yerleşim birimlerinin bütün pisliği ve kanalizasyonu dereler vasıtası ile bu baraja akmaktadır. Bu yerleşim birimlerinde dörtyıl önce yapılan nüfus sayımı sırasında 150 bin kişi yaşarken buraların nüfusu bugün 500 bini aşmıştır! Kanalizasyon sularının başka

yere akıtılması amacıyla kollektör yapmak için İSKİ, bölge halkından kişi başına 10 milyon lira talep etmekte, bu kaynak sağlanamadığı için de, bu lağımlı sulardan tüm İstanbul halkı "faydalanmak" zorunda kalmaktadır! Halbuki İSKİ, Göknel döneminde sırf Göknel'in rezaletleri kamuoyuna ulaştırılmasın diye Göknel'in karısına verebilecek 9 milyarı çok çabuk yaratmıştı! Ama sözkonusu halkın sağlığı olunca İSKİ müdürleri çok "tutumlu" davranıyorlar!

Aynı çarpıklık, İstanbul'un su problemini çözmek için büyük umutlar bağlanan Büyük Çekmece Barajı için de geçerlidir. Barajdan içme suyu elde edildiği için, baraj çevresinin korunması gerekirken bu koruma sadece "korumasız" insanlara karşı işlemektedir. Araya kâr hırsı girince ve insanın "sırtı" sağlam yerlere dayanınca Türkiye'de her türlü yasak laftadır! Bu yüzden Büyük Çekmece barajı koruma alanı içinde bulunan ve yıkım kararı çıkan Sabancı'ya ait Akçimento ve Ahmet Özal'ın ortağı olduğu Hezarfen Havaalanı yıkılamamakta, Alarko Holding'in barajın yanıbaşında kurduğu "villa" adı altındaki toplu konutlara kimse "dokunamamaktadır"! Ayrıca barajın kuzeyine "Trakya-İstanbul Serbest Bölgesi" kurulması planlanmaktadır. Bu tasarı gerçekleştiğinde bölgede 80 yeni işyeri açılacaktır, doğal olarak bu işyerlerinin pislikleri "en kârlı", yani "en ucuz" yoldan baraja akacaktır! Kapitalist sömürü sisteminde kârdan daha üstün bir "değer" yoktur! Bütün diğer değerler buna tabidir!

Barajlar ve göllerdeki bu kirlenmeyi "göze alan" İSKİ, buna karşı önlem olarak suyu aşırı klorlamaktadır. Ama sudaki organik maddeler klorla birleşince zehirli olan halojen grubu bir gaza dönüşmektedir. Bu da merkezi sinir sistemi ve böbrekler üzerinde hasara neden olmakta hatta kansere yol açabilmektedir!

Şebeke suları böyle olunca halk, musluktan akan suyu sadece temizlik ve benzeri ihtiyaçlarda kullanmakta, içme su ihtiyacını şişe sulardan, tankerler ile satılan sulardan, artezyenle çıkarılan sulardan veya kuyu sularından sağlamaya çalışmaktadır. Fakat çağımızda bu sular da artık temiz değildir! Eylül ayı başında kamuoyuna yansıyan iki "kuyu faciası" bunu bir kez daha gösterdi. Büyük Çekmece'de 63 öğrenci kuyu sularından zehirlenip hastahaneye kaldırılmıştır. Çorum'da da gazeteleri günlerce meşgul eden bir zehirlenme vakası yaşanmıştır. Kimilerine göre bunun kaynağı "klor abdesti bozar" diye şehir sularını klorlamadan şebekeye veren Refah Partili Belediye Başkanıdır, kimilerine göre ise kullanılması yasak olan Ulu Cami'deki suyun içme suyuna karışmasıdır. Görüldüğü gibi suyun kirlenmesi, sadece İstanbul gibi büyük şehirlerin sorunu olmaktan çıkmıştır.

Bu durum, en başta Sabancı vb. olmak üzere Anadolu'daki çeşitli kaynakları şişeleyip suyun kıt olduğu yerlerde satan kapitalistlere yaramaktadır. Büyük şehirlerde su, musluklardan ya hiç akmaz, aksa da içilecek kalitede değildir. Bunun sonucunda son zamanlarda suyun kıt ve kalitesiz olduğu yerleşim birimlerinde büyük kazançlar sağlanan bir su ticareti gelişmiştir. Bazı bölgelerde bizzat belediyeler denetiminde benzin istasyonu benzeri su istasyonları kurulmuştur, bu bölgelerde suyun oldukça sık kesilmesi herhalde biraz da belediyenin veya bundan çıkarı olanların keselerini daha çabuk doldurmaları içindir! Halk bir dizi durumda "kendi kuyusunu kendi kazmaktadır"! Kazılan bu kuyulardan elde edilen su, zaten ileri derecede zehirlenmiş olan bölge topraklarından süzülüp geldiği için bir dizi hastalıklara, kalıcı rahatsızlıklara, hatta ölümlere yol açmaktadır. Zaten yasak olduğundan belediyeler tarafından farkedildiğinde kapatılmaktadırlar.

NEHİRLERDEN ZEHİR AKIYOR!

Su kaynaklarının kapitalist kâr hırsı uğruna sorumsuzca katledilmesinin bir vahşi örneği de Sakarya nehrinde yaşandı. Eylül ayının ortalarına doğru Sakarya Nehri, ölü balıklardan görünmez hale geldi. Yerli balıkçılara göre her yıl tekrarlanan bu facia, bu yıl katliam boyutlarına ulaşmış ve bu yüzden kamuoyunun dikkatini çekmişti! Tepkilere göğüs germek için iki fabrika, üç mezbaha ve 80 tabakhane kapatıldı, önlem alınması için herhalde önce katliam olması gerek! Dikkatler dağıldığında ve nehir üzerinden ölü balıklar temizlendiğinde büyük ihtimalle bu işletmeler çalışmaya devam edeceklerdir! Ve nitekim bu yazı kaleme alınırken basında, bu işletmelerin tam kapasite üretime devam ettikleri haberleri çıktı.

Bu durum ülkenin her yanında aynıdır, çünkü zihniyet farklı değildir! Çıkış noktası doğanın korunması, doğa ile uyum içinde bir yaşam değil, kâr hırsı uğruna doğanın katledilmesidir. Örneğin Adana'ya can veren Seyhan Nehrinin durumu da Sakarya Nehrinin durumundan pek farklı değildir. Sarıçam Deresi ile buluştuğu noktaya kadar berraklığını koruyan nehir, buradan denize ulaşana kadar simsiyah bir renge bürünmektedir. DSİ Bölge Müdürlüğü, Seyhan Nehrini kirlettikleri dolayısıyla dördü Sabancı Holding'e ait 20 fabrika hakkında dava açmış, mahkeme bunlardan 12'sinin nehri kirlettiğini karara bağlamıştır. Bakalım ne olacak? Mahkemeler, Büyük Çekmece Barajı

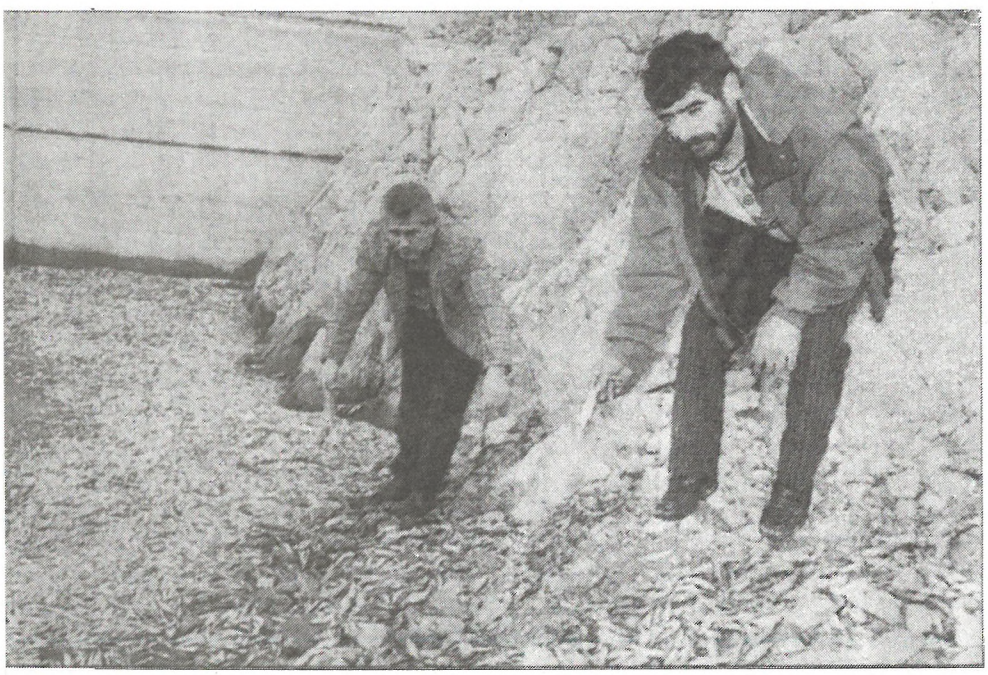

Sakarya nehrinde... *Su kaynaklarının kapitalist kâr hırsı uğruna sorumsuzca katledilmesinin bir vahşi örneği de Sakarya nehrinde yaşandı. Eylül ayında Sakarya Nehri, ölü balıklardan görünmez hale geldi. Yerli balıkçılara göre her yıl tekrarlanan bu facia, bu yıl katliam boyutlarına ulaşmış...*

kıyısındaki Hezarfen Havaalanı'nın da gölü kirlettiğine ve bu yüzden yıkılması gerektiğine karar vermişler, Sözen polis eşliğinde Havaalanını yıkmaya gitmiş, fakat eli boş dönmüştü! Çünkü Türkiye'de mahkeme kararları, ancak sermaye sahiplerinin çıkarları ile uyuştuğu zaman uygulanırlar!

Su kaynaklarının, kâr hırsı uğruna zehirlenip kullanılmaz hale getirilmesi, sadece Sakarya ve Seyhan nehirleri ile sınırlı değildir. Bir içdeniz olan Marmara Denizi, bugün tam anlamıyla bir "ölü deniz" olma yolunda hızla ilerlemektedir. Günde binlerce ton pisliğin arıtılmadan atıldığı Marmara'da 60'lı yıllarda 123 tür balık yaşarken bugün bu sayı 3 (üç)'e düşmüştür. Bir zamanların "altın boynuz"u Haliç, bir bataklıktan farksızdır. İstanbul, İzmit, İzmir, Zonguldak, Aliağa, Sinop, Mersin, İskenderun kıyılarında artık denize girmek neredeyse "intihar" ile eş anlamlıdır. Sakarya ve Seyhan'ın dışında Ceyhan, Porsuk, Melen, Kızılırmak, Filyos, Menderes, Gediz ve daha bir dizi nehir günbegün daha fazla pislenmektedirler. Yukarıda değindiğimiz göller dışında Sapanca, Küçük Çekmece, Manyas gölleri de çevre kirlenmesinden gittikçe artan bir şekilde nasibini alan su kaynaklarıdır.

SİYASETİ DEĞİŞİK YOLLLARLA SÜRDÜRMENİN ARAÇLARINDAN BİRİ: SU...

Su konusunda önümüzdeki yıllarda en büyük çatışmaların, hatta savaşların çıkabileceği bölgelerden biri veya en başta geleni Ortadoğu'dur. Ortadoğu petrol bakımından çok zengin olmasına rağmen su bakımından epey kuraktır. İnsanlar petrolsüz yaşayabilirler fakat susuz asla! Bu anlamda Ortadoğu'da su, ona sahip olan ülkelerin elinde en büyük kozlardan biridir. Bölgedeki en önemli nehirler Nil, Ürdün, Dicle ve Fırat'tır.

Nil Nehri, Mısır için neredeyse "herşey" demektir! Mısır nüfusunun hemen hemen tamamı ülkenin %3'ünü kaplayan Nil kenarında yaşamaktadır. Geri kalan %97'lik alan su kaynakları yeterli olmadığı için neredeyse bomboştur!

Fakat Mısır için bu kadar önemli olan Nil nehri Etiyopya sularından Mısır'a gelmektedir, kısacası Mısır varlığını sürdürebilmek için Etiyopya'ya muhtaçtır. Lübnan'dan çıkıp Lut Gölü'ne dökülen Ürdün nehri de İsrail, Ürdün, Suriye, Filistin için çok büyük öneme sahiptir. İsrail, gelişmiş sanayisi ile komşularından beş kat daha fazla su tüketmektedir. Bu durum İsrail'i çevresindeki su kaynaklarını denetim altına almaya itmektedir. 1967 savaşında İsrail'in en büyük hedeflerinden biri su kaynaklarını kontrol altına almaktı! Nil, Mısır için ne ise Dicle ve Fırat Mezopotamya için odur. Fırat Suriye için, ikisi birden Irak için hayati öneme sahip kaynaklardır ve bu iki nehir de şu an TC hakim sınıflarının denetiminde olan Kuzey Kürdistan'dan çıkmaktadır.

Kuzey Kürdistan'daki su kaynakları, Türk egemen sınıflarının elinde, her geçen gün daha önemli bir silah haline gelmektedir. Türk hakim sınıfları, "Güneydoğu Anadolu Projesi" (GAP) ile bir taşla iki kuş vurmayı hedeflemektedirler. Bu proje gerçekleştiğinde, hem iktisadi yönden bölge kalkınacak, kendi deyimleri ile *"Belçika'nın ikibuçuk katı büyüklüğünde bir alan tarıma açılacak, 3,5 milyon kişiye iş sağlanacak, üreteceği elektrik petrol kadar gelir sağlayacak"*, hem de burada tutulan ve biriktirilen su, başta Suriye ve Irak olmak üzere diğer Ortadoğu ülkelerine karşı siyasi koz olarak kullanılacak! Türk basını, boşuna *"kıskandıran güç"*, *"Türkiye, petrol kompleksini su ile yeniyor"* vb. şeklinde başlıklar atmadı.

Değişik ülke sınırları içinde akan nehirlerden kullanım hakkının nasıl ve ne oranda olacağı, bu ülkeler arasında sürekli tartışma ve çatışma konusu olmuştur. Nehirin kaynağının bulunduğu ülke, sürekli bunu nehirin geçtiği diğer ülkelere karşı koz olarak kullanmış, diğer ülkeler ise nehirden kaynağın nerede olduğundan bağımsız olarak herkesin eşit oranda kullanma hakkı olduğunu savunmuşlardır.

Bu çatışma, kendini çok açık biçimde Fırat'ın suları yüzünden Türkiye ile Suriye arasında göstermektedir. Türkiye, Suriye'yi PKK'yı desteklememesi için Fırat'ın suyunu kesmekle tehdit etmektedir. Suriye de Türkiye'yi, suyu keserse PKK'yı desteklemekle tehdit etmektedir, vb. Kapitalist sömürücülerin elinde su kaynakları,siyasetlerini sürdürmeleri için başvurdukları araçlardan biridir. Bu yüzden su kaynaklarını denetim altına alma, önümüzdeki dönemdeki savaşların başlıca nedenlerinden biri olacaktır!

ÇÖZÜM: KAPİTALİST SÖMÜRÜ DÜZENİNİ YIKMAKTA!

Yukarıda bir dizi örnekte gösterdiğimiz gibi, burjuva düzeninde kapitalist sömürücü sınıfların doğal kaynakların kullanımındaki esas tercihleri kâr hırslarıdır. Onların temel yaklaşımı, doğayı koruma, doğa ile uyum içinde bir yaşam veya gelecek nesillere içinde yaşayabilecekleri bir doğal çevre devretme değil, bulunulan anda ve alanda azami kâr elde etmektir! Çarpık kentleşmenin, plansız yerleşmenin, su kaynaklarını sorumsuzca tüketmenin, su kaynaklarını zehir yatağına çevirmenin temel nedeni burada yatmaktadır. Doğal kaynakların kapitalist tarzda hoyratça sömürülmesi sonucu, eskiden Afrika ülkelerinin bir sorunu olan çölleşme bugün Kuzey Akdeniz ülkelerini de tehdit eder hale gelmiştir!

Ortadoğu'da su kaynakları ve bunların denetimi, çıkacak çatışmaların veya savaşların en önemli nedenlerinden biri olacaktır! Bu ülkelerin su kaynaklarının denetimi ve kullanımı konusundaki siyasetleri onların genel siyasetlerinden ve sınıf karakterlerinden ayrı ele alınamaz. Su kaynaklarının denetimi ve kullanımı konusunda yürütülen siyaset, o devletin siyasi çıkarlarının başka araçlar ile sürdürülmesinden başka birşey değildir!

Çevremizdeki su kaynaklarının zehirlenmesi konusunda duyarlı olmalı, bu konuda inisiyatif geliştirmeli, su kaynaklarımızı zehirleyenlere karşı mücadelenin en ön safında yeralmalıyız. Günlük ihtiyaçlarımızı karşılarken su israfına dikkat etmeli, bu konuda çevremize örnek olmalı, bu alanı çevremizi bilinçlendirmede bir eğitim malzemesi olarak kullanmalıyız.

Bu anlamda, ister ülke içi olsun ister ülkeler arası olsun, su kaynaklarının doğru olarak, doğa ile uyum içinde kullanılmasının, gelecek nesillere onların hakettiği biçimde aktarılmasının yolu; suyun bugünkü düzende sorumsuzca çarçur edilmesinin, zehirlenmesinin esas kaynağı olan kapitalist sömürü sistemini yıkmaktan geçmektedir! Yazıyı bitirdikten sonra, bir bardak suyu bu bilinçle içelim!

- ► Kahrolsun bizleri susuz bırakan kapitalizm!
- ► Kahrolsun suyumuzu zehirleyen kapitalizm!
- ► Kahrolsun suyu koz olarak kullanan faşist TC devleti!

21.11.1994 ▲

Yazı Kurulu'nun açıklaması:

Aşağıda yayınladığımız açıklama, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Bolşevikler tarafından, Arap milliyetine yapılan baskılara karşı yayınlanan ilk bildiri olması açısından tarihi bir öneme sahiptir. Bildiride, ulusal sorunda Bolşevik çizgi, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Arap milliyetine yönelen ulusal baskı ve ona karşı mücadelenin talepleri konusunda somutlaştırılmaktadır.

Bildiride bir noktada yanlış bir bilgi vardır, onu düzeltmek istiyoruz . Bildiride şöyle deniyor: *"Ezilen milliyetlerden sadece Ermeni ve Rum milliyetinin ise çok sınırlandırılmış belli hakları vardır, ancak bu haklarını hiçbir zaman özgürce kullanamamaktadırlar. Birinci Dünya Savaşı sonrası yeni kurulan TC devleti Batılı emperyalistler arasında yapılan anlaşma bu milliyetlerin kağıt üzerinde tanınmasını sağlamış ama bu milliyetler yine de mümkün olan en fazla baskıyla karşı karşıya kalmışlardır, kalıyorlar."*

Burada Ermeni ve Rumların Lozan Anlaşması ile "azınlık statüsü"nde ele alınmasına atıfta bulunuluyor. Ancak Lozan Anlaşması'nda tanınan azınlık statüsü de "millet", "milliyet" bağlamında değil, "dini grup", müslüman olmayan grup bağlamında bir azınlık statüsüdür. Yani Ermeni ve Rumların hakları da bir ulusun, ya da ezilen bir milliyetin, ya da ulusal azınlığın ulusal hakları değil, müslümanların çoğunlukta olduğu bir ülkede yaşayan hristiyan dinsel cemaatlerin dinsel hakları olarak tanınmıştır. Bu, gerek emperyalistlerin, gerekse genç TC devletinin ezilen milliyetlerin ulusal hakları sorununa nasıl yaklaştığının da açık bir ifadesidir.

Ermeni ve Rum milliyetinin ulusal azınlık olarak tanındığı, bunların sınırlandırılmış da olsa kimi ULUSAL haklara sahip oldukları anlamına gelen ifadeler, yukarda ortaya koyduğumuz gerçeği tam anlamıyla ifade etmemektedir.

* * *

"Kutlanan Cumhuriyet Bayramı Kimin Bayramı ?" başlıklı bildiride ise dikkat çekmek istediğimiz iki nokta var:

Bildiride, cumhuriyet ile faşist diktatörlüğün karşı karşıya konması, TC'den "sözde cumhuriyet" şeklinde sözedilmesi yanlıştır. Bildiride *"demokrasi ve özgürlüğün olmadığı bu düzen cumhuriyet değil, faşist diktatörlüktür"* dendiği noktada, cumhuriyete onda olmayan bir özellik atfedilmekte, demokrasi (burjuva anlamda demokrasi) ve özgürlük, cumhuriyetin olmazsa olmaz özellikleri olarak görülmektedir. Bu yanlıştır.

Cumhuriyetin zıttı, faşizm vb. değil, krallık yönetimidir. Faşizm, cumhuriyet şartlarında da uygulanabilir ve uygulanmış olan bir yönetim, iktidar biçimidir.

TC, evet bir cumhuriyettir. Emperyalizme bağımlı burjuvazinin cumhuriyetidir ve bu cumhuriyette faşizm hakim yönetim biçimi olagelmiştir.

Bizim savunduğumuz da, devlet biçimi açısından cumhuriyettir. Fakat Sovyet tipi örgütlenmiş ve Sosyalizme gidecek yolu açacak bir halk cumhuriyeti.

Bildiride, bir yerde, kurtuluş savaşının önderliğini Kemalist faşistlerin ele geçirdiği tespiti yapılmaktadır. Bu tespit de bu haliyle yanlıştır.

Çünkü burada Kemalistler, daha kurtuluş savaşının başında faşist olarak değerlendirilmektedir. Bu değerlendirme, Kemalistlerin SÜREÇ İÇİNDE demokratik bir devrim ihtimaline karşı gelişen, güdük bir anti-emperyalist devrime önderlik eden bir siyasi güç olduklarını, kurtuluş savaşı başındaki ve içindeki sınırlı olumlu rolleri ile, iktidarı ele geçirdikten sonraki rolleri ve konumları arasında fark olduğunu görmeyen bir değerlendirmedir.

Kuşkusuz bir sayfalık bir ajitasyon bildirisinde, Kemalizmin evrim sürecini tartışmamız vb. mümkün ve gerekli değildir. Yine de fakat ifadelerde, yanlış anlamalara yol açacak ifadelerden kaçınmamız gereklidir.

Halklar hapishanesi TC devletinde, Arap milliyetinin milli baskı altında tutulmasına, aşağılanmasın hayır!

Arap milliyetinden işçiler, emekçiler, gençler! Türk, Kürt, Rum, Ermeni, Laz, Gürcü, Abaza, Arnavut... ulus ve milliyetlerden tüm ezilenler!

Faşist TC devletince; ezilen Kürt ulusu ve diğer ezilen milliyetlerle beraber milli baskı altında tutulup horlanmamıza, her türlü haklarımızın gaspedilmesi, Arap milliyetinden ezilenler olarak, artık sessiz kalmayalım. Yıllarıyla, "Türkiye'de yaşayan herkes Türk'tür" diyerek, Türk ulusu dışındaki tüm ulus ve milliyetleri "yok" sayan, haklarını gaspeden ırkçı politikaya başkaldırmanın zamanı artık geldi ve gelmelidir. Biz Türk olmadığımız gibi, ırkçı da değiliz. Irkçı-faşist TC devletinin zulmü altında inleyen Kürt ulusu ve tüm ezilen milliyetlerin, zulme karşı başkaldırmaları ve faşist zulmü yok etmek için mücadeleleri zorunludur. Şimdiye kadar, milli baskıya karşı sesini yükseltmeyen milliyetlerden biri olan Arap milliyeti, bundan sonra sesini yükseltmelidir ve yükseltecektir. Asimilasyon ve horlanmaya karşı, milli-demokrat haklarımızın zorla gaspedilmesine; sömürü düzenine karşı, faşizme karşı başkaldırıyoruz. Bizi hiçe sayanlar bilsin, bundan sonra biz de varız!

Milliyetçilik, ırkçılık ve şovenizme hayır!

"Ne mutlu Türk'üm diyene" ırkçı-faşist sloganlarını bize zorla kabul ettirmeye, okullarda çocuklarımıza empoze et-

meye, okullarda, devlet dairelerinde ve her yerde karşı gelmenin artık zamanı gelmelidir. Türk olmayanlara, "ne mutlu Türküm diyene" dedirtilemez. Türk ulusundan ezilenlere de dedirtilemez, çünkü bu slogan ırkçı-faşist bir slogandır. Türk ırkçı-faşistlerin, neo-nazi faşistlerinden özde bir farkları yoktur. Neo-nazilerin de sloganı aynıdır; "Ne mutlu Alman'ım diyene" sloganı; "Türk"lük ya da "Alman'lık" sözcükleri dışında aynı olması hiç de şaşırtıcı değildir. Faşist faşisttir, ha Türk faşisti, ha Alman faşisti! Al birini vur ötekine!

"Türkiye Türklerindir" sloganıyla onlar; mesela Kürt ulusu ve Ermeni milliyetinin topraklarını, bir çırpıda; "Türk toprakları" yapıveriyorlar. Onlar böylece; sömürgeci ve ilhakçı anlayışlarını sergiliyorlar. "Misak-i milli" sınırlarını tanımıyoruz çünkü; bu sınırlar, faşist TC devleti ve emperyalistlerin çizdiği zoraki sınırlardır. Türk olmayan her ulus milliyetlerin üzerinde yaşadığı topraklar, "Türk'lerin" ise; en az Türk'ler kadar uzun zamandan beri, bu topraklar üzerinde yaşayan ulus ve milliyetler misafir mi? Türk olmadıklarına ve misafir de olmadıklarına göre; bu topraklar elbetteki üzerinde yaşayan bütün halklarındır. Asla faşist Türk hakim sınıflarının olmuş olamaz. Türkiye ve Kuzey Kürdistan diye tanımladığımız topraklar; bu topraklar üzerinde yaşayan tüm ulus ve milliyetlere de aittir. Örneğin Kuzey Kürdistan olarak tanımlanan topraklar içerisinde, Batı Ermenistan da vardır. Ya da; Türkiye'de Türk ulusunun yoğun olarak üzerinde yaşadıkları topraklar, örneğin, Çerkez milliyetinden insanların da topraklarıdır.

"Türkiye Cumhuriyeti vatanı ve milletiyle bölünmez bir bütündür" sloganı; herkesi topraklarıyla birlikte zorla "Türk" yaptıktan sonra, Türk olmayan ulus ve milliyetlerin ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını da zorla gaspetmiş oluyor. Öyle ya; "A diyen B de diyecektir". Diyorlar da! Türk olmayan ulus ve milliyetler; faşist TC'nin kölesi yapılmak istenmektedir böylece.

"Bir Türk dünyaya bedeldir" sloganı, Türk şovenizminin militarist, ırkçı ve faşist yapısını ortaya koymaktadır. "Türk"lüğü herkesten üstün gören faşist bir slogandır. Böyle olmasa; neden "bir Türk dünyaya bedel" olsun ki? Türk ulusundan işçinin, köylünün, küçük esnafın, öğrencinin, emekçi kadınların... tüm ezilenlerin içinde bulunduğu sefalet, diğer tüm ezilen ulus ve milliyetlerden ezilenler gibi, aynı faşist diktatörlük altında yaşıyor olmaları gerçeği; "Türk'lük"ün Türk ulusundan ezilenleri, ezilmekten kurtarmamaktadır. Bu slogan, faşist Türk hakim sınıflarının kendi iktidarlarını, Türk ırkçılığına dayandırarak ayakta tutmaya yara-

Kutlanan Cumhuriyet Bayramı kimin bayramı?!!

Tüm ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, köylüler ezilen esnaflar, öğrenciler!

"Bayramlar çoğaldı, ekmek azaldı"...

71 yıllık adı "Cumhuriyet" olan TC tarihinde, işçilerde, emekçilerde, köylülerde, kısacası tüm ezilenlerde günbegün bayram diye kutlanacak hal kalmadığı halde şu artan bayramları bir düşünün...

Neyin bayramı yok ki?!!

İşsiz kalanların, evsiz kalanların, aç kalanların, zindanlarda tutsak edilenlerin, zam ve zulüm altında inleyenlerin, hastanede rehin kalanların, örgütlenme özgürlüğü bulunmayanların, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı bulunmayanların, aşağılanıp horlananların kutlayacağı hangi bayramdan sözediyorlar? Bizi bu duruma sokan Türkiye "Cumhuriyeti"nden, TC'den sözediyorlar...

Ancak, gerçekten de birileri bu "bayram"ı kutlamayı hakediyor!!! Türkiye Cumhuriyeti var olduğu için bayram edenler var: Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar gibi holdinglerin, toprak ağaları ve toprak beylerinin, mafyanın, rüşvetçilerin, yiyicilerin ve bunların siyasi temsilcilerinin ve medyalarının; hepsinin de ağababaları olan emperyalistlerin bu bayramı kutlamaları ise, son derece anlaşılır. Bu bayram onların bayramı olmasın da kimin olsun? Bu "cumhuriyet" onların, onların cenneti: bayram ediyorlar... Bizim ezilmemiz üzerinde yükselen bir cennet ve bayram! Hayrını görmesinler! Bizi de bayramlarına ortak etmeye çalışıyorlar, birçoğumuz da eline TC bayrakları alarak bayram etmeye çalışıyor, bayramı safça, kendi bayramları sanıyor. Ne kadar yazık!

İşçiler, emekçiler! Sizedir sözlerimiz! Bayramlar, kutlanacak günler; sevinçli, arzu edilen, hakedilen günlerdir. Bayramlar, kutlanacak günler; bizlerin zafer günleri ya da yıldönümü günleridir. Şanlı 1 Mayıs gibi mesela! İşte bunun gibi bayramdır bizlerin olan ve kutlanması gereken bayramlar. Bizim bayramımızı yasaklayan sözde "Cumhuriyet" ve "bayramı" hiçbir zaman ezilenlerin Cumhuriyet'i ve bayramı olmadı. Onların Cumhuriyet dedikleri, faşist diktatörlüktür.

Emperyalist işgale karşı kurtuluş savaşı veren, çeşitli ulus ve milliyetlerden ezilen halklarımız olmasına rağmen; önderliği Kemalist faşistler ele geçirmiş ve üzerinde yaşadığımız topraklar tam bağımsızlığa giden yoldan alıkonulmuş ve gelişmesi içinde, daha savaş yılları içinde emperyalizmin at oynattığı topraklar haline getirilmiştir. Sömürge durumunun yerini, yarı-sömürge yapı almıştır ve bugüne kadar da devam edegelen budur. Kurulan "Cumhuriyet", daha ilk kuruluş yıllarında; tüm ezilenler üzerinde, emperyalizmin işbirlikçisi burjuva ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü halini almıştır. Kurulduğu günden günümüze kadar, ne yazık ki varlığını sürdüren yönetim budur!

71 yıllık sözde "cumhuriyet" tarihi, haksızlık, baskı, sömürü, katliam ve soykırım, asimilasyon ve Türk ırkçılığı tarihidir. Bu son günlerde, sıkça tartıştıkları "düşünce özgürlüğü"nün dahi olmaması, aslında 71 yıllık tarihin "cumhuriyet" tarihi değil, faşist diktatörlük tarihi olduğunu görmeye yeter. Bu tarih DEVRİM olmadan değişmeyecektir. TC'nin bayramını kutlamayı hak kazanan hakim sınıfları tepemizden yıkmadıkça, kutlayacağımız bir "cumhuriyet" bayramı yoktur. Faşist TC devleti'nin yıkıldığı gün, bizim bayram günümüzdür. Özgürlük ve demokrasi o gün gelecektir! Gerçek Cumhuriyet yönetimi; bütün ulus ve milliyetlerden işçi sınıf önderliğindeki halkların silahlı devrimiyle gelecektir. Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizmle kazanılacaktır!

► Halklar hapishanesi faşist TC devleti bizim devletimiz değil, ezenlerin devledir! Demokrasi ve özgürlüğün olmadığı bu düzen cumhuriyet değil, faşist diktatörlüktür! Kemalist ideoloji özgürlükçü değil, ırkçı ideolojidir!

► Ya faşizm, ya devrim! Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

► Bolşevizm yenecektir!

29.10.1994

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN/TÜRKİYE)
Çukurova Taraftarları

ması için üretilmiştir. Sıkıştıkları zaman Türkiye'de yaşayan herkesin "eşit"(!!!) olduğunu söyleyenler, bu söylemi ancak ve ancak kendi ırkçılıklarını gizlemek için söylemektedirler, yalan söylemektedirler.

Irçılık ve şovenizm, Türk olmayan ulus ve milliyetlerin, aşağılanması ve hor görülmesi üzerine kurulmuştur: "Ermeni dölü" (şimdilerde A. Öcalan için, Adana'da polisin ve sivil faşistlerin duvarlara yazdığı "Ermeni piçi Apo" sloganlar) gibi küfürler, Kürtler için "dağ ayısı kıro", "Lazın kafası saat 12'den sonra çalışmaz" ve iğrenç "Laz fıkraları", "anladıysam Arap olayım", Arapça'da çiftçi anlamındaki "Fellah"ın küfür olarak kullanılması vs. türünden Türk şovenistlerince üretilen sözler, Ermeni, Laz, Arap... milliyetinden insanların aşağılanması ve horlanması değil de nedir? Türk olmayan ezilen ulus ve milliyetler bu ırkçı aşağılanma ve horlanmayla öyle bir düzeye getirilmişlerdirki, ezilen ulus ve milliyetini söylemek; utanılacak bir durumdur adeta! Hatta neredeyse "Türk" olmamak bir "ayıp" gibi gösterilmiştir.

Büyük bir cesaret ve "bölücülük" suçlamalarını göze alarak "Kürdüm", "Ermeniyim", "Lazım" veya "Arabım" gibi milliyetini tanımlayanlara; sen "Türk Kürdüsün", "Türk Arabısın", Türk Lazısın", ("Türk Ermenisi" olur demeyin asılırsınız, belki her milliyetin Türkü olur??! ama, Ermeni'den asla! "Türk" olamaz. Ermeni düşmanlığı hepsine göre daha derindir) diyorlar! Yani Türk olmayan hangi ulus ve milliyete mensup olursanız olun, sizi zorla "Türk" yapıyorlar! Irkçılık budur işte. Türkleştirmek, yani asimile etmek buna denir işte.

Irkçılığa bir örnek daha verecek olursak; "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" diyor bu faşolar.

Bunun diğer bir anlamı; "Türk olmanlardan dost olmaz, onlar Türk düşmanıdırlar" anlamıdır. Daha doğrusu; Türk olmakla, diğer tüm ulus ve milliyetleri "düşman" görmek ve göstermek istemektedirler. Yani; Kürt, Laz, Ermeni, Rus, Arap, Çerkez, Fars, Gürcü, Alman, İngiliz, Portekiz ...aklınıza Türk olmayan kim geliyorsa; düşman diyorlar. Irkçılık barbarlıktır, budur barbarlık işte.

Soykırım ve katliamlara, zoraki göçlere hayır!

Türk ırkçılarının tarihine önyargısız baktığımızda, ıkçılığın; soykırım ve katliam tarihi olduğunu da görürüz. Misaki milli sınırları içinde kalan Batı Ermenistan'da, Osmanlı ve TC döneminde birbuçuk milyon Ermeni'nin soykırımdan geçirildiğini, üçyüzbin Ermeni'nin yurtdışına sürülmüş olduğunu, geriye bugün kalan ellibin kadar Ermeni'nin, hala o korku içinde yaşatıldığını görürüz.

Türk ırkçı-faşistleri soykırımla, Ermenileri ulus olmaktan çıkarmış, milliyete dönüştürmüştür.

Rumlar "gavur" denen bir tür haçlı seferleriyle, defalarca katliamlara ve göçe maruz bırakılmışlardır. Kürt ulusuna dün yapılanlar, bugün de yapılmaktadır. Kürtlerin özgürlük ve bağımsızlık talepleri, kan ve barutla boğulmaya çalışılmıştır. Öyleki, TC devleti ilk savaş uçağını, Kürtler üzerine bomba yağdırmakla denemiştir. Onbinlerce insanı katletmiş, milyonlarca insanı zoraki göçlerle yerinden, yurdundan etmiştir. Irkçılık ve faşizm, savaş demektir, işgal ve ilhak demektir.

Faşist TC devleti; ilhakçı ve işgalci bir tarihe de sahiptir: Örneğin; 23 Haziran 1939'da, çoğunluğu Arap milliyetinden Hatay halkına sormadan, Fransız emperyalistleriyle anlaşma içinde TC kendi sınırlarına dahil etmiş, ilhak etmiş ve orada yaşayan Arap milliyetini de bir çırpıda "Türk" ilan etmiştir. 20 Temmuz 1974'de Rum faşistlerini bahane ederek Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal etmiş, binlerce Rum'u katliam ve talandan geçirmiş ve Kuzey Kıbrıs'ı hala işgal altında tutmaktadır. İlhakçılığı ve militarist saldırganlığını bugün de hala; Kürt ulusuna karşı kirli bir savaş yürütmekte ve buna "sınır ötesi operasyon" adıyla da devam etmektedir. Ege'de son zamanlarda, hummalı bir şekilde savaş hazırlığı yapmaktadır. İşte faşizmin ve ırkçılığın savaş ve savaş tehlikesi demek olduğuna, bunlar örnektir.

Halklar hapishanesi faşist TC devletinde; bu ırkçı-faşist politikalar, Kürt ulusu ve Arap, Çerkez, Laz, Gürcü, Arnavut, Roman (Roman milliyeti, "Çingene" olarak aşağılanmaktadır)... gibi milliyetlerin her türlü milli haklarının gaspı üzerine kurulmuştur.

Ezilen milliyetlerden, sadece Ermeni ve Rum milliyetinin ise, ***çok sınırlandırılmış*** belli hakları vardır ve ancak, bu haklarını hiçbir zaman özgürce kullanamamaktadırlar. Birinci Dünya Savaşı sonrası, yeni kurulan TC devleti ile Batılı emperyalistler arasında yapılan anlaşma; bu milliyetlerin kağıt üzerinde tanınmasını sağlamış ama, bu milliyetler yine de mümkün olan en fazla baskıyla karşı karşıya kalmışlardır, kalıyorlar. Rum ve Ermeni düşmanlığı öylesine kök salmıştır ki, bu düşmanlığa, ezilen diğer milliyetler de alet edilmişlerdir. Örneğin Ermenilerin kendi Ermeni okulları var. Ve fakat özenle seçilmiş "Türk" öğretmenler eğitim vermekte ve ırkçı-yayılmacı ***"Osmanlı ve Türk Tarihi"*** dersleri vermekte, Kemalist ideoloji empoze edilmeye çalışılmakta, okullardaki eğitim, anadil olan Ermenice olarak değil, Türkçe olarak verilmektedir. Milli Eğitim Kurumu'nun eğitim programı uygulanmaktadır. Ermenice dil dersi bir yabancı dilmiş gibi verilmektedir. Ermeni ve Rumlar, kendi isimlerini alabilmeleri; aşılması zor olan engelleri aşsalar bile, toplum içinde yüksek derecedeki Ermeni ve Rum düşmanlığı karşısında nasıl kendi öz isimlerini hüviyetlerinde taşıyabilirler?

Ermeni ve Rumlar; özellikle de Ermeniler, onarılması gereken kilise ve okulları sözkonusu olduğunda, birçok bürokratik engelle, ***"özel izin"*** gibi engellerle karşı karşıya kalmakta ve sonuçta; çoğu zaman ***"Tarihi Eser Kapsamına alındığı"*** bahanesiyle Ermeni kilise ve okullarını onarmak yasaklanmaktadır. Yani yıkılıncaya kadar onarılamamakta, yıkılması istenmekte, onarım yasaklanmaktadır. Bir de, Rum ve Ermenilerin yeni bir okul ya da kilise açamayacaklarını düşündüğümüzde, milli baskının boyutunun bu sözde "hakları olan" iki milliyet üzerinde ne kadar ağır olduğunu özel olarak daha fazla belirtmeye gerek yok.

Asimilasyon politikalarına hayır!

Ya herhangi bir milli haktan yoksun olanların durumu?!! Kürtlerin, Arapların, Çerkezlerin, Romanların, Gürcülerin, Lazların vb. milliyetlerin hakları? Bunlar zorla "Türkleştirilmek şerefi"ne tabi tutulmak istendiğinden, hak-mak sözkonusu değil! Bu ulus ve milliyetler aşağılanıp horlanabiliyor ama; vergileri zorla alınıyor, zorla askere götürülüyor vs... Bu mudur "herkes Türkiye'de eşit"in kanıtı? Ben Türk olmayan şu ulus veya milliyettenim, beni aşağılamayın, benim milli haklarımı verin DEMİYORSANIZ; aslınızı, milliyetinizi inkar edip, "ben Türk'üm" diyorsanız sorun yok (!?), Türk işçisi, köylüsü, esnafı, öğrencisi gibi, faşist diktatörlük altında, "Türkleştirilmiş ulus ve milliyetler olarak" sınıfsal ve milli baskı altında tutulmak sizi bekleyen baskılardır. Demek ki ezilenler açısından "Türk olmak" sorunu çözmüyor, bir bütün olarak sömürü ve baskı kalmıyor. Türk olmak da bir nimet değil zaten!

TC sınırları içinde yaşayan Türk olmayan ulus ve milliyetlerden emekçi ka-

dınlar da; üçlü baskı altındadır:

1. Sınıfsal baskı altındadır.
2. Cinsel baskı altındadır.
3. Milli baskı altındadır.

Türk ulusuna mensup ezilen emekçi kadınlar ise; sınıfsal ve cinsel baskı altındadırlar. Ezilen ulus ve milliyetlerden ezilen kadınlar, hakim sınıfların; sınıfsal ve cinsel baskısının yanısıra, milli baskıya da tabi tutulmaktadırlar.

Örneğin; Arap milliyetine mensup olan bir kadın işçi, sermayenin sınıfsal baskısı altında ve kadın olduğundan dolayı feodal ve burjuva cinsel baskı altında ve bir de Arap milliyetine mensup olduğundan dolayı, milli baskı altındadır. Yani üçlü baskı altındadır.

Bütün ulus ve milliyetlerden tüm ezilenlerin görevi: bütün bu baskı türlerine karşı gelmek ve mücadele etmektir. Bu görev; biz Arap milliyetinden Bolşevik komünistler başta olmak üzere; Arap milliyetinden tüm ezilenlerin de görevidir.

Arap milliyeti üzerindeki milli baskıya son! Arap milliyeti üzerinde baskının kaynağı, Kürt ulusu ve tüm diğer ezilen milliyetlerin üzerindeki baskının da kaynağı olan; sınıfsal baskının da kaynağı olan; emperyalizmin işbirlikçisi ve uşağı faşist TC devleti ve hakim sınıflarıdır. Biz Arap milliyetinden devrimciler olarak; Arap milliyeti üzerindeki milli baskıya karşıyız. Biz Arap milliyetinden devrimciler olarak, Arap milliyetinden emekçiler olmak üzere, tüm ezilenlere; Arap milliyeti üzerindeki baskılara karşı çıkmaya çağırıyoruz. Mücadelemiz ve hedefimiz aynıdır. Sömürü düzenini yok etmek ve halkların gerçek kardeşliğini ve gönüllü birliğini gerçekleştirmektir. Biz bu bilinçle, Arap milletinin şu talepleri temelinde mücadeleyi yükseltiyor; tüm ezilen ulus ve milliyetlerin de aynı temeldeki taleplerini kendi taleplerimiz olarak değerlendiriyor ve sahip çıkıyoruz:

1. Arap milliyetinin aşağılanması ve horlanmasına son!

2. Arap milliyetinin asimilasyonuna, "Türk'leştirilmesi"ne son! Arap milliyetinin varlığı resmen tanınmalıdır!

3. Okullarda ve hayatın her alanında, ırkçı-faşist; "ne mutlu Türk'üm diyene", "bir Türk dünyaya bedeldir", "Türkiye Türklerindir", "Türkiye'de yaşayan herkes Türk'tür" türünden şoven eğitime son!

4. Okullarda gerici, ırkçı, militarist "Osmanlı ve Türk Tarihi" eğitimine son!

5. Arap'ların kendi anadilinde eğitim önündeki engele son! Anadilde eğitim!

6. Arap isimlerinin tercihi önündeki engele son!

7. Arapça dilinde kültür üzerindeki baskıya son, sansürsüz kültür özgürlüğü!

8. Arapların yoğun olarak yaşadığı; Hatay, Adana, Mersin, Mardin gibi alanlar, milliyet faktörünü de gözönüne alan; yaygın BÖLGESEL ÖZERKLİK tanınmalıdır!

9. Emperyalizme bağımlılığa son verilmeli ve faşist diktatörlük yıkılmalıdır!

10. Ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma özgürlüğü garanti altına alınmalı ve tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlanmalıdır! Sınıfsız, sömürüsüz bir toplum için tüm engeller kaldırılmalıdır!

Gerçek kurtuluş devrimde, tek doğru alternatif budur!

Bu talepler Arap milliyetinden işçi, emekçi, köylü, esnaf ve gençliğimizin kısmi ve temel bazı talepleridir.

Temel taleplerin gerçekleşmesi, bir DEVRİM sorunudur. Tüm taleplerimiz bütün ulus ve milliyetlerden Kuzey Kürdistan ve Türkiye işçi sınıfını Bolşevik Partisi önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakıyla, tüm ezilen sınıf ve katmanların silahlı Demokratik Halk Devrimi'ne bağlıdır. Faşist Türk hakim sınıfları, önümüzdeki süreçte bazı kısmi taleplerimizi tanımak zorunda kalabilirler ve bizler; asla tam özgürlüğe, demokrasiye giden devrim yolundan sapmayacağız. Bizler Arap milliyetinden Bolşevik devrimciler olarak her türden milliyetçiliğe karşı olduğumuz için, bir ezilen milliyet olan Arap milliyetçiliğine de karşıyız ve karşı olacağız. Halkların gerçek özgürlüğü, kardeşliği ve eşitliği ancak bu temelde sağlanabilir. Yaşasın halkların gerçek kardeşliği şiarı, şiarımızdır! Bütün Arap milliyetinden işçi, köylü, emekçi aydın, ezilen esnaf, emekçi kadınlar ve işçi, işsiz ve öğrenci gençliği; işçi sınıfının uluslararası bilimsel sosyalist öğretisi temelinde, mücadele bayrağını yukarı kaldırmaya çağırıyoruz! Zulme ve sömürüye başkaldırın, özgürlük mücadelesini yükseltin! Bolşevik Partinizle ilişki kurun ve saflarında örgütlenin, O'na destek verin! Birlik, mücadele ve zafer için ileri!

Türk ulusundan işçi sınıfı ve tüm ezilenlere çağrımız şudur: Düşmanlarımız bir, kurtuluşumuz da birdir. Bütün ezilenlerin talepleri, sizin de taleplerinizdir, çünkü haklı taleplerdir. Başka bir halkı ezen halk, başka bir halkın ezilmesine sessiz kalan halk; ÖZGÜR bir HALK OLAMAZ!

Büyük Türk şovenizmine karşı mücadelenin öncülüğü sizin, işçi sınıfının olmak zorundadır. Bütün ezilen kesimlerin haklı taleplerinin en kararlı savunucusu olmak görevi, sizindir. Türk şovenizmi; Türk ulusundan işçi ve emekçilerin kurtuluşu değil, başbelası ve gerçek özgürlüğünün en büyük engellerindendir. Irkçılık ve şovenizm; faşist diktatörlüğün temel dayanaklarındandır. Bu temel dayanakları dinamitlemek, öncelikle sizin görevinizdir! Haydi göreve, haydi mücadeleye! Kahrolsun büyük Türk şovenizmi!

Kürt ulusu ve tüm ezilen milliyetlere çağrımız şudur: Biz Arap milliyetinden ezilenler, sizin de haklı taleplerinizin savunucusu ve destekçisiyiz. Arap milliyeti üzerinde baskıya karşı çıkmak ve haklı taleplerini savunmak sizin de görevinizdir. Dar milliyetçi bakış açısı, biz ezilen milliyetlerin karşı çıkması gereken bakış açısıdır. Kurtuluş; burjuva milliyetçiliğinde değil, proleterya enternasyonalizminde, bilimsel sosyalist öğretidedir. Kurtuluş; işçi sınıfının öncülüğünde birleşmekte ve işçi sınıfını temel almadadır. Gelin; özgürlük, bağımsızlık, eşitlik ve sosyalist demokrasi temelinde birlikte örgütlenelim. Ancak bu temeldeki, birleşik Bolşevik Parti'deki bir birlik; doğru bir birliktir. Ulus ve milliyetlere göre örgütlenme, dar milliyetçi bir örgütlenmedir.

Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!
Kurtulmak yok tek başına!

* Kahrolsun faşist diktatörlük! Yaşasın demokratik halk devrimi ve Sosyalizm!
* Kahrolsun ırkçılık, şovenizm ve her türden milliyetçilik!
* Arap milliyeti üzerindeki milli baskıya son! Kürt ulusu ve tüm milliyetler üzerindeki milli baskıya son!
* Yaşasın Kürt ulusunun ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı! Yaşasın tüm milliyetlerden işçi ve emekçilerin gönüllü birliği ve tam hak eşitliği!
* Yaşasın Ermenilerin, Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkı!
* Yaşasın birleşik BOLŞEVİK PARTİ-Kuzey Kürdistan ve Türkiye!
* Bolşevizm Yenecektir.

1 Kasım 1994

Arap Milliyetinden
BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY KÜRDİSTAN/TÜRKİYE)
Çukurova Taraftarları

Kuzey Kürdistan kan ve vahşet içinde yanıyor!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşist terörün ve Kürt ulusuna karşı vahşice yürütelen savaşın çok yüksek boyutlara ulaştığı bir dönemde yaşıyoruz.

Kadın ve erkek işçiler, öğrenciler, aydınlar...

Faşist Türk devleti yalnız işçiler, memurlar, dar gelirli emekçiler üzerinde sömürü düzeni değil, aynı zamanda Türk olmayan ulus ve milliyetler üzerinde de baskı sistemidir. Daha önce Kuzey Kürdistan'ın çeşitli il, ilçe ve köylerinde uygulanan yakma ve yıkmalar daha da yoğunlaşarak Dersim'in ilçe ve köylerine sıçradı. Ovacık ve Pülümür'e bağlı otuzu aşkın köy ve mezra yakıldı. Sırada daha yüzü aşkın köy ve mezra var. Bu yakma ve yıkmalar bununla da kalmayacak, daha nice il, ilçe, köy ve mezralar var, Kuzey Kürdistan'da.

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Sizin de başdüşmanınız faşist Türk egemen sınıflarının diktatörlüğünün, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü kirli savaş, aynı zamanda diğer ulus ve milliyetlerden olan emekçilerin demokrasi ve sosyalizm mücadelesine karşı da yürütülen bir savaştır. Kürt emekçisine ve Kürt ulusunun hakları için savaşan Kürt gerillasına sıkılan her kurşun, diğer ulus ve milliyetlerden emekçilere sıkılan bir kurşundur.

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Faşist Türk devletinin yürüttüğü kirli savaşta sessiz kalmayalım, tarafsız ve sessiz kalmak demek; niyet ne olursa olsun faşist Türk devletini, onun kirli savaşını desteklemek demektir. Görev, PKK'nın faşist Türk devletine karşı yürüttüğü savaşın haklı yanını desteklemek, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı için, tüm azınlık milliyetlerin tam hak eşitliği için mücadeleye daha aktif biçimde katılmak, faşist Türk devletine karşı ortak bir sınıf mücadele cephesi oluşturmak gereklidir. Kuzey Kürdistan ulusal baskıdan kurtulmadıkça, diğer ulus ve milliyetlerden emekçiler hiçbir zaman özgürlük ve demokrasiye kavuşmayacaktır.

Faşist Türk devleti Eylül ayında, önce gıda ve ilaç ambargosu uyguladı, giriş ve çıkışlar kontrol altına alındı, operasyonların başladığı bugüne kadar köyler yakılırken gözaltına alınanların sayısı 35'e ulaştı ve gözaltına alınanlardan haber alınamıyor... Hozat, Ovacık, Pülümür, Nazimiye ve Mazgirt'e bağlı köylerden göçler sürüyor. Faşist Türk devleti bütün hızıyla Dersim'i insansızlaştırma uygulamasına devam ediyor.

Kadın ve erkek işçiler!

Faşist Türk devletinin tarihi, katliamlarla dolu. Bu kan emici vampirler, insan kanı emmekle doymak bilmiyor. Yetmedi devrimci-demokratların infazları, yetmedi Kürt ulusu üzerinde uygulanan soykırım, yetmedi bu kafatasçıların "faili meçhul" cihayetleri. Faşist Türk devleti, Dersim'de yaktığı ve yıktığı köy ve mezraların sorumluluğunu demagojik bir şekilde PKK'ya mal etmeye çalışmaktadır. Ama ne yazık ki beceremedi, her zaman olduğu gibi bu sefer de maya tutmadı. Ama nafile! Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve ulusal kurtuluş savaşımı engellenemiyor. Kürt ulusal kurtuluş hareketi daha fazla kitleselleşiyor, daha güçleniyor. Kürt ulusunun ulusal hareketi geliştiği ölçüde, faşist Türk devleti zayıflıyor, zayıfladıkça çılgınlaşıyor, en son faşist yöntemleri uygulamaya geçiyor.

Devrimciler, yoldaşlar!

MHP'li ve dinci kafataşçılar inanılmaz bir şekilde güçleniyor, bu kafataşçılar, tüm devlet kademelerinde örgütlenmiş durumda. Ve bugün Kuzey Kürdistan'da özel timleri oluşturan dinci-MHP'li kafatasçılardır.. 27 Mart yerel seçimlerinden sonra tekrar sahneye çıktılar. Zaman zaman caddelerde boy gösterileri yapmaktalar. İşçiler, emekçiler, devrimciler, gerçek düşmanlarınıza karşı örgütlenin, gerçek düşmana karşı silahlanın.

Tüm ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan; öncelikle işçi sınıfı olmak üzere, tüm ezilenlere savaş açan faşist Türk devleti hepimizin can düşmanıdır! Bu ortak düşmana karşı, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin mücadele cephesinde birliği şarttır. Bu düşman, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü ile yıkılarak, sosyalizm yolu açılacaktır. Kürt ulusuna ayrılma hakkı, tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlanacak; Kuzey Kıbrıs üzerindeki işgale, bu günlerde Ege'de "karasuları" bahane edilerek estirilen savaş çığlıklarına, ancak Demokratik Devrim'le son verilecek ve bu anlamda özgürlük ve demokrasi gelecektir. Bu uğurda kurtuluşun için mücadele eden BOLŞEVİK PARTİ saflarında örgütlen, örgütle!

–Kahrolsun faşist Türk devleti!
–Kahrolsun faşizm!
–Ya barbarlık, ya Sosyalizm!
–Ya barbari, ya Sosyalizm!
–Halkların kardeşliği için tek yol devrim!
–Yaşasın Bolşevik Parti

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Marmara Bölgesi
15 Ekim 1994

Kongra 5. a Partiya Bolşewîk (Kurdistana Bakur-Tirkiye) bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike!

Ala em bilind dikin: BOLŞEWÎZM! Armanca me: KOMUNÎZM! Ya barbarî, ya sosyalîzm!

I DI DÎROKA PATÎYÊ DE RÛPELEKÎ NÛH: GUHARTİNA NAVÊ PARTİYÊ

Piştî veqetîna di serê sala 1981 de, ji bo cûdatiya di navbera menşewîkên qetiyayî, lê belê ji bo xwedî ji mîrasê pêşeng İbrahim Kaypakkaya derketin diyarkirinê navê Partiya Komunîst Marksîst-Lenînîst (Bolşewîk) ji aliyê me de hat xebitandin. Ev nava di nava 12 salên tekoşînê de bi serbilindî hate bikar anîn, Tenê bi vî navî xwedî derketin ji mîrasê İbrahim Kaypakkaya derketin qîmnekir, di eynî zemanî de ku ew bi pêşve biriye jî hate belge kirin. Ciyê ku em hatinê wesfê partiya me yê rast alîyê ku wê herî diperçîne, paşkoka Bolşewîk e, hîn jî derketiye holê. Vî aliyê anîna rewşa naskirina partiyê divê yek akama rastî bûya. Kongra 5. gor vê biryar girt û navê partiyê weke BOLŞEVİK PARTİ/KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE; - (BP/KKT) hat guhartin. Bi vî awayî him wsfê partiyê bi tam hat perçinîn, him jî îmkana bi rêzek rêxistinên oportinîst ve ku li navê berê TKP/ML xwedî derdikevin ve tevhevkirin ji holê hate rakirinê.

KONGRA 5. YA PARTİYA BOLŞEWÎK/KURDİSTANA BAKUR-TİRKİYE, bi giringî baweriya xwe ya tund ku partî wê vî navî careke din bi serbilindî bibe û ewê vî navî bîne rewşa sembola hedefên û tekoşînên hîn mezin perçinî.

* * *

Rêhevalên jin û mêr,

Kongra 5. ya ku ala bolşewîzmê hîn bilind dike, erkên ku ferisandina wan dijwar, qasîkî dijwar e jî ewqas jî bi şeref e, danîye pêşiya me. Weke hetanî niha, jivê şûnde jî çareserkirina van erkan didestê me de ye.

Ji bo vê em dibêjin ku;

Em berdin bira tirşikçiyên bûrjûvaziyê li ser komunîzm miriye ehkaman bibirin;

Em berdin di ciyê ku oportunîst-revîsyonîst tê de dikevin tengasiyê li ser biçûkbûna me uhw. ehkaman bibirin;

Bolşewîzm wê yan zû yan dereng serfiraz be! Bes ku em şervanên wê yên hebez, xwe bi zanistiya Marksîzm-Lenînîzmê werdin, bizanibin vê zanistiyê weke rêbereke çalakiyê pêk bînin;

Bes ku em xeta partiya me ya bolşewîk ku hîn zêde bi pêş de diçe givêr bikin û jiyanê bidine wê,

Bes ku em bizanibin birina erka Marksîzm-Lenînîzmê ji çîna karker re bi liyakî bicîh bînin!

Bese ku em karibin jiyan, hereketkirin, şerkirina weke însanên ji bo hedefên mezin bicîh bînin!

- Bİ PARTİYA BOLŞEWÎK/KURDİSTANA BAKUR-TİRKİYE VE Û Jİ BO PARTİYA BOLŞEWÎK/KURDİSTANA BAKUR-TİRKİYE!
- Lİ KURDİSTANA BAKUR-TİRKİYÊ Dİ RÊYA KU DİÇE SOSYALÎZMÊ DE GAVA PÊŞİN Dİ BİN PÊŞENGİYA ÇÎNA KARKER DE Jİ BO ŞOREŞA DEMOKRATÎK!
- Jİ BO BERDEWAMİYA ŞOREŞÊ Bİ HEDEFA KOMUNÎZMÊ VE; Bİ HEMÛ ÇÎNÊN KARKER YÊN DİNÊ VE MİL Bİ MİL BÊ SEKİNANDİN!
- Jİ BO ŞOREŞA DİNÊ YA PİROLETER!
- Jİ BO KOMUNÎZMÊ!
- XWE Dİ ALA BOLŞEWÎZMÊ KU KONGRA 5. BİLİND KİR WERDİN!
- BİJÎ PARTİYA ME; PARTİYA BOLŞEWÎK/KURDİSTANA BAKUR-TİRKİYE!
- BOLŞEWÎZMÊ BİSERKEVE!

PARTİYA BOLŞEWÎK
(KURDİSTANA BAKUR-TİRKİYE)
KOMÎTA MERKEZÎ

Sebat 1994

Ferhengok

Dijşoreşger : karşı devrimci
Sehendalastvan : çanak yalayıcı
Payidar : sürekli
Diraxetî : yığınak
Yekparayî : bütünlük
Pencebazî : dalaş
Di puxtaxwe de : özünde
Noker : uşak
Kêmdîtin : aşağılama
Xela : kıtlık
Şerpezeyî : sefalet
Serwerî : egemenlik
Zayend : cinsiyet
Qaderd : yerküre
Xweza : doğa
Tewş : denge
Tewî : rağmen

Bolşevizmin sesine güç ver!
Bolşevik Partizan'ı güçlendirme kampanyasına katıl!

BOLŞEVİK PARTİZAN komünizmin sesidir!
BOLŞEVİK PARTİZAN , barbarlığın biricik alternatifi, sosyalizmin sesidir!
Bu ses, işçi sınıfının, sömürüsüz, sınıfsız, yeni bir dünya davasının sesidir!
Bu sesi güçlendirmek, sosyalizm, komünizm davasını savunan her kadın-erkek devrimcinin görevidir!
Bolşevik Partizan'a güç ver!

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bolşevizmin sesi!